

КОЛИЙН МАККЪЛОУ

Безмълвният ангел

Докъде може да стигне една жена,
за да защити детето, което е приела като свое...

КОЛИЙН МАККЪЛОУ БЕЗМЪЛВНИЯТ АНГЕЛ

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Колийн Маккълору ни потапя в Сидни на 60-те и ни запознава с историята на млада жена, решена да се противопостави на обществените условности.

Двайсет и една годишната Хариет отскоро работи като рентгенов лаборант и се справя сама с живота.

Не обръща внимание на предупрежденията на баща си, че „само глупаци и леки жени живеят в «Кингс Крос»“ — квартал с лоша слава. Именно там тя среща странни и чудати хора като хазяйката си и нейната дъщеря Фло. Госпожа Делвекио Шварц прави хороскопи, хвърля карти Таро и предсказва бъдещето с кристално кълбо. Ала истинската ѝ връзка с невидимия свят е малката Фло — безмълвният ангел, който пленява завинаги сърцето на Хариет.

Докато трупа опит за мъжете, любовта и картите Таро, Хариет открива, че да следваш сърцето си невинаги е лесно. А да защитиш най-скъпите си хора може да бъде по-трудно от всичко.

Завладяващ роман за енергията и страстта на едно отминало време!

*В памет на Мег Поуст. Светът е по-малък без теб,
принцесо!*

ПЕТЪК, 1 ЯНУАРИ 1960 ГОДИНА (НОВА ГОДИНА)

Как, за Бога, бих могла да се отърва от Дейвид? Да не мислите, че не съм обмисляла убийство? Но ако го убиех, нямаше да избегна наказанието с по-голям успех, отколкото когато си купих банския от две части с петте лири, които баба ми даде за Коледа.

— Върни го обратно, моето момиче, и донеси вкъщи нещо от една част със солидно парче на мястото на важната област — нареди мама.

В интерес на истината самата аз малко се ужасих, когато огледалото ми показва каква голяма част от тялото ми разкриват тези изрязани бикини, в това число страничните мустачки от черни косми на пубиса, които никога досега не бях забелязвала, защото бяха скрити именно зад солидното парче. Само мисълта за оскубване на милион косми веднага ме върна обратно в магазина, за да сменя бикините с модел на Естер Уилямс в последния, най-моден цвят за сезона, наречен американска прелест. Нещо като наситено розово с червеникави оттенъци. Продавачката ми каза, че изглеждащ прелъстително в банския, но кой ли щеше да посмее да ме прелъстява, докато проклетият Дейвид Мърчисън се навърташе около моя скелет като куче, вардещо кокала си? Със сигурност не и самият гадняр Дейвид Мърчисън! На него това и през ум не му минаваше!

Температурата днес бе над четиридесет градуса, така че слязох на брега, за да кръстя новия си костюм. Прибойт беше висок, доста необикновено за Бронте^[1], но вълните изглеждаха като зелени копринени наденички. По-скоро като самосвали, което не бе подходящо за сърфиране с тяло. Проснах хавлията си на пясъка, намазах носа си с цинков крем, сложих си подходяща за банския костюм шапка също с цвят американска прелест и затичах към водата.

— Прекалено е бурно за теб, вълните ще те изхвърлят — каза един глас.

Дейвид. Гаднярът Дейвид Мърчисън. Ако сега ми предложи да плувам в безопасните води на детската дяволска дупка, помислих си, стягайки моите защитени слабини, щеше да има битка.

— Хайде да вървим на дяволската дупка, там е по-безопасно — естествено рече той.

— И да бъда сплескана от децата, които ще се изсипят отгоре ни като бомби? Не! — изръмжах и се хвърлих в атака (макар че думата *атака* не е най-точната). Аз викам и правя сцени, изобщо държа се истерично, докато Дейвид просто гледа високомерно и отказва да хапе. Но днешната битка доведе до един нов взрив — най-накрая проявих смелост и инициатива да го информирам, че се изморих да бъда девствена.

— Хайде да имаме сексуална връзка — предложих.

— Не ставай глупава — отвърна невъзмутимо той.

— Не съм глупава! Всеки, когото познавам, има сексуална връзка, освен мен! По дяволите, Дейвид, аз съм на двадесет и една и съм сгодена за човек, който дори не ме целува с отворена уста!

Той ме потупа покровителствено по рамото и седна на хавлията си.

— Хариет — започна с оня сладък, суперучтив глас на момче от католическо училище, — време е да определим деня на сватбата. Вече имам докторат, С.S.I.R.O.^[2] ми предложиха собствена лаборатория и изследователска субсидия, заедно сме от четири години и от една сме сгодени. Любовните връзки са грях. Бракът не е.

Бррр!

— Мамо, искам да разваля годежа с Дейвид! — заявих, когато се прибрах от плажа вкъщи. Новият ми бански костюм така си и остана непокръстен.

— Тогава му го кажи, скъпа — отвърна мама.

— Някога опитвала ли си да кажеш на Дейвид Мърчисън, че повече не желаеш да се омъжиш за него? — попитах настойчиво аз.

Мама се засмя.

— Добре де, не съм. Но аз вече съм омъжена.

О, мразя, когато майка ми си прави майтап за моя сметка! Но продължих битката.

— Работата е, че бях само на шестнайсет, когато го срещнах, на седемнайсет, когато той започна да ме извежда, а в онези дни беше

страхотно да имам приятел, когото не се налагаше да отблъсквам! Но, мамо, Дейвид е толкова... толкова ограничен! И тесногърд! Вече съм пълнолетна, а той продължава да се отнася с мен, както когато бях на седемнайсет! Чувствам се като муха в кехлибар!

Мама е доста сдържан човек, така че не започна да ми чете конско, макар да изглеждаше леко разтревожена.

— Ако не искаш да се омъжиш за него, Хариет, то тогава недей. Никой не те кара насила. Но той е много добра партия, скъпа. Хубав, добре сложен, а и какво светло бъдеще се очертава пред него! Виж какво се случи с всички твои приятелки, особено с Мърл. Свързаха се с младежи, които не бяха достатъчно зрели и разумни като Дейвид, и до една пострадаха. Нищо не излезе от техните връзки. Дейвид ти приляга като ръкавица, залепнал е за теб като с лепило и винаги ще бъде.

— Точно там е работата, я — процедих през зъби. — Мърл все още ми опява на тема Дейвид — бил божествен, не съм знаела каква късметлийка съм. Но честно казано, той ми действа на нервите и от него направо ми се повдига! Заедно сме от толкова дълго време, че всяко друго момче, което познавам, си мисли, че вече съм спала с него — а аз всъщност така и не получих възможността да открия какво представлява останалата част от мъжкия свят, по дяволите!

Но тя дори не ме слушаше. Мама и татко одобряваха Дейвид, винаги са го одобрявали. Може би ако имах сестра или бях по-близо до възрастта на братята ми... Трудно е да бъдеш непредвидено, случайно появило се същество от другия пол! Имам предвид, че моите двама братя Гевин и Питър, които са в средата на трийсетте години, все още живеят у дома, свалят орди от жени на задните седалки на бусовете си върху непромокаеми матраци, помагат на татко в нашия магазин за спортни стоки и играят крикет в свободното си време — изобщо си живеят като в „Животът на Райли!“^[3]. А аз трябва да споделям една обща стая с баба, която пишка в гърне и го изхвърля върху тревата в дъното на задния ни двор. Воня.

— Имаш късмет, Роджър, че не го изхвърлям върху прането на съседите! — сопна се тя на татко, когато той се опита да ѝ направи забележка.

Този дневник се оказа чудесна идея!

Срещала съм се с достатъчно чудати и чудесни психиатри, за да осъзная, че сега имам „средство, чрез което да се освободя от разочарованията и ограниченията“. Мърл ми подхвърли идеята да си водя дневник — подозирам, че се надява да надникне в него, когато ми идва на гости, но няма начин. Нямам намерение да ѝ предоставя удобен случай. Вече измислих къде да го скрия — под подвижната дъска под леглото на баба, точно до гърнето ѝ.

Желанията ми тази вечер: Никакъв Дейвид Мърчисън в живота ми. Никакво гърне. Никакви наденички с лют сос. Една стая само за мен. Годежен пръстен, който да мога да хвърля в лицето на Дейвид. Той каза, че не ми е дал такъв, защото било само излишно прахосване на пари. Какъв нещастник!

---

[1] Предградие на Сидни. — Б.пр. ↑

[2] Australian Commonwealth Scientific and Industrial Research Organization — една от най-големите световни организации за научни изследвания. — Б.пр. ↑

[3] Американски комедиен сериал от 1949 до 1958 г., общо 238 серии. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 2 ЯНУАРИ 1960 ГОДИНА

Намерих си работа! След като миналата година издържах последните изпити в техническия колеж в Сидни, подадох молба за работа в рентгеновото отделение на болница „Роял Куинс“ за длъжността техник-лаборант и днес получих писмо, че съм приета! Трябва да започна този понеделник като главен рентгенов лаборант в най-голямата болница в Южен Хампшър — повече от хиляда легла! Болница „Райд“, моята стара Алма матер, изглежда пред нея така, както би изглеждала малка гумена лодчица в сравнение с „Куин Елизабет“. Сега като се замисля, осъзнавам, че беше грешка да се обучавам в болница „Райд“, но на времето, когато Дейвид ми го предложи, сметнах това за брилянтна идея. Неговият по-голям брат Нед беше там регистратор — щях да имам приятел в двора. Ха-ха! Всъщност се сдобих с куче пазач! Всеки път, когато някой индивид от мъжки пол ми отправеше малко по такъв поглед, гадът Нед Мърчисън го предупреждаваше: „Стоп! Това е момичето на брат ми!“ Така че никакво браконьерство в забранените територии! В началото не ми правеше впечатление и ми беше все едно, но когато надраснах тийнейджърската си скромност, несигурност и срамежливост, когато започнах да мисля, че с този X или онзи Y би ми било приятно да изляза, това се превърна в огромен проблем. Истинско колосално тресавище!

Обучението ми в „Райд“ въпреки всичко си имаше едно предимство. За да стигна до там с градския транспорт, ми трябваша цели два часа, а да уча в превозно средство беше по-добре от опитите ми да уча в резиденцията на семейство Пурсел, между баба и мама, които гледат телевизия, и мъжете, които узурпират цялата вечер, докато мият чинии и дрънкат безспир — крикет, крикет, и пак крикет. Клинт Уокър и Ефрем Цимбалист Джуниър в дневната, Кийт Милер и Дон Брамман в кухнята и никакви врати между двете помещения, а единственото място, където може да се учи, е масата в трапезарията. Дайте ми един автобус или влак по-добре! По възможност всеки ден!

И знаете ли какво стана? Убих ги! Бях първа по всичко! С възможно най-високите оценки. Ето защо получих работата в „Роял Куинс“. Когато резултатите излязоха, мама и татко погълчаха малко, защото, след като завърших гимназията „Рандуик“, отказах да отида в университета, за да получа степен по естествени науки или медицина. Предполагам, че отличните ми резултати по рентгенология бяха съживили недоволството им от моята липса, на каквато и да е амбиция. Но кой би искал да отиде в университета и да страда от прашките и стрелите на всички онези мъже, които не желаят жени в мъжките си професии? Не и аз! Без мен!

ПОНЕДЕЛНИК, 4 ЯНУАРИ 1960 ГОДИНА

Започнах работа тази сутрин в девет часа. „Роял Куинс“ е много по-близо до Бронте от „Райд“! Ако вървя пеша последния километър и нещо, пътуването ми с автобус е само дващсет минути.

Тъй като завърших техническия колеж, никога преди не бях идвала тук, освен в редките случаи, когато ходехме на юг на пикник или на гости на някого. Боже, какво място! Има си собствени магазини, банки, поща, електроцентрала, перачница — толкова голяма, че може да обслужва хотели, работилници, складове — всичко, което се сетите, „Роял Куинс“ го има. Говорим за истински лабиринт!

Трябваша ми цели петнайсет минути бърз ход, за да премина от главния вход до рентгеновата лаборатория покрай сгради в почти всички архитектурни стилове, които Сидни познава през последните стотина и повече години. Квадратни, с наклонени покриви, с веранди, опасани с колони от край до край, сгради от пясъчник, от червени тухли, много от онези гадни нови пострройки със стъклени външни стени — сигурно беше непоносимо задушно да се работи в тях!

Съдейки по броя на хората, които подминавах, реших, че тук работят повече от десет хиляди души. Санитарките бяха опаковани в толкова много пластове колосана материя, че приличаха на зелено-бели колети! Бедните души трябваше да носят дебели, кафяви памучни чорапи и ниски, без токчета кафяви обувки с връзки! Дори Мерилин Монро не би могла да изглежда съблазнително с тези плътни непрозрачни чорапи и грозни обувки! Касинките им приличаха на два преплетени бели гълъба, имаха целулоидни маншети и яки, полите им стигаха до средата на прасеца. Дипломираните медицински сестри изглеждаха по същия начин, само дето нямаха престилки, на главите си вместо касинки носеха египетски шапки с развяващи се воали, чорапите им бяха найлонови, а обувките с връзки имаха квадратни токчета, високи пет сантиметра.

Е, аз винаги съм била известна с това, че нямам нито темперамента, нито покорството да приема подобна безсмислена

полувоенна дисциплина, още по-малко пък да се съглася да бъде малтретирана от мъжкото съсловие студенти, защитаващи мъжествените си територии. Ние, лаборантките, трябваше да носим бяла униформа (стигаща под коленете), найлонови чорапи и плоски мокасини.

Сигурно имаше стотици физиотерапевти. Мразя физиотерапевтите! Искам да кажа — какво са физиотерапевтите, ако не самопревъзносящи се масажисти? Обаче, човече, те се вземат много на сериозно и си вирят носа! Дори доброволно колосват униформите си! И всички имат самочувствие, че превъзхождат останалите, също като момчетата от някой известен хокеен отбор постоянно тичат като армейски офицери и оголват конските си зъби, докато произнасят неща от рода на „Весел ден!“ или „О, супеер!“

Добре, че излязох от къщи по-рано, за да направя тази петнайсетминутна разходка и въпреки това да пристигна навреме в кабинета на сестра Топингам. Господи, какъв тартор! Папи казва, че всички я наричат сестра Агата, така че аз също ще трябва да я наричам така — но зад гърба ѝ. Тя е на хиляда години и някога е била медицинска сестра — все още носи колосаната си египетска шапка с воал на дипломирана сестра. Има формата на същинска круша, чак до крушовидния си акцент. „Безообразно, безообразно“. Напомня на круша, нали? Очите ѝ са бледосини, студени като мразовита утрин и гледат през мен сякаш съм мръсно петно на прозореца.

— Вие, госпожице Пурсел, ще започнете в гръдното. Като за начало хубави, лесни за снимане бели дробчета, не мислите ли? Предпочитам новият персонал да мине през един период на ориентиране, като върши нещо просто. По-късно ще видим какво можете наистина да правите, да? Много добре, много добре!

Чалната патка! Що за предизвикателство, да ме праща в гръдното! Казваш на пациентите да стоят изправени и да задържат дишането си. Когато сестра Агата каза „Гръдното“, тя имаше предвид обикновените болни — онези, вървящи без чужда помощ, а не сериозно болните, които са на легло. В рентгеновото отделение има три лаборантки, които правят рутинните рентгенови снимки на гръден кош — аз и две млади стажантки. Но тъмните стаички са кът и затова рядко са свободни — трябва да промиваме снимките при максимална

скорост, което означава, че ако някой се застои повече от девет минути, започват да го овикват!

Това е отделение, съставено главно от жени, което ме учуди. Наистина голяма рядкост! Рентгеновите лаборанти получават високо възнаграждение, така че мъжете смятат тази професия за своя — в „Райд“ повечето бяха мъже. Предположих, че разликата в половото съотношение в „Куинс“ се дължи на сестра Агата. Значи тя може би не е чак толкова лоша.

Срещнах една санитарка в мрачното място, наречено съблекалня, където са разположени нашите шкафчета и тоалетни. Харесах я още от пръв поглед, много повече, от която и да е лаборантка, която видях днес. Моите две помощнички са мили хлапета, но и двете са първокурснички, така че са малко досадни. Докато санитарката Папеле Сутама е интересна. Името е чуждоземско — също като собственичката си. Очите ѝ са издължени, в тях определено има повече китайско наследство. Това си помислих, когато я видях. Не е японка, краката ѝ са прекалено прави и добре оформени. По-късно ми призна, че е китайка. О, тя просто е най-красивото момиче, което някога съм виждала! Устата ѝ е като розова пъпка, скулите ѝ са умопомрачителни, направо можеш да умреш, веждите ѝ са изписани. Известна е като Папи и името ѝ прилича. Едно дребно, крехко и фино създание, приличащо на елф, високо не повече от пет стъпки^[1] и много тънко, без да изглежда като че ли току-що е излязло от „Белсен“ като онази анорексичка, която психиатърът ми изпрати, за да направя рентгенова снимка на гърдите ѝ. Не проумявам защо тези нещастни пубери се самоизмъчват и гладуват до смърт? Но да се върна на Папи, чиято кожа е като коприна и има цвят на слонова кост.

Папи също ме хареса. Така че, когато откри, че съм си донесла обяд от къщи, ми предложи да го изям, докато си правим компания на тревата зад моргата, която не е много далеч от рентгеновата лаборатория, но сестра Агата не може да ни види, докато патрулира из нея. Сестра Агата не обядва, тя е прекалено заета да лъска и полира своята империя. Разбира се, ние никога не отсъстваме цял час, особено в понеделниците, когато всичко, събрало се през уикенда, се изсипва накуп в болницата и трябва да бъде изцедено както при нормални обстоятелства. Обаче Папи и аз успяхме да открием много неща за себе си, макар и само за трийсет минути.

Първото нещо, което тя ми каза, бе, че живее в Кингс Крос. Божичко! Това е единствената част на Сидни, която татко поставя извън разрешената зона, под забрана. Бърлогата на порока, така го нарича баба. Било надупчено като сито от пороци. Не съм сигурна какво точно включва порокът, освен алкохолизъм и проституция. А в Кингс Крос имаше по много и от двете, съдейки от онова, което преподаваният Алън Уокър говори в църквата. Но той все пак е методист — с една дума, много праведен. Кингс Крос е мястото, където живее вещицата Розалин Нортън — тя неизменно присъства в новините заради рисуването на неприлични картини. Какво е неприлична картина — хора, които се съвкупяват ли? Попитах Папи, но според нея неприличното е нещо, което се намира само в окото на зрителя. Папи е много задълбочена, чете Шопенхауер, Юнг, Берtrand Ръсел и други като тях, но ми призна, че няма високо мнение за Фройд. Попитах я защо не е отишла да учи в университета на Сидни, а тя ми отговори, че няма дори средно образование. Майка ѝ била австралийка, баща ѝ китаец от Сингапур и те се събрали през Втората световна война. Баща ѝ умрял, а майка ѝ полудяла след четири години, прекарани в Чанджи^[2]. Какъв трагичен живот имаха някои хора! А аз нямаше от какво да се оплача, освен от Дейвид и гърнето на баба. Родена и възпитана в Бронте.

Папи казва, че Дейвид е изтъкан от задръжки, предразсъдъци и ограничения, за които обвинява католическото му възпитание. Тя дори има име за такива като него в този свят — нарича ги „католически задръстеняци със запек“. Но аз не исках да говорим за него, исках да науча какво е да живееш в Кингс Крос. Както на всяко друго място, отвърна ми Папи. Не ѝ повярвах, беше прекалено прочуто място! Направо си умирам от любопитство!

---

[1] Около 160 см. — Б.пр. ↑

[2] Село до Сингапур, известно със затвора си. — Б.пр. ↑

СРЯДА, 6 ЯНУАРИ 1960 ГОДИНА

Отново Дейвид. Защо този човек не може да проумее, че някой, който работи в болница, не иска да гледа чудовищния реализъм на филмите от континента?! При него всичко е наред, там — в стерилния му, херметически затворен малък свят, в който най-вълнуващото нещо, което може да се случи, е тъпият оток на тъпата опитна мишка да продължи да расте. Но аз работя в едно от онези места, където хората страдат, изпитват болка и понякога умират. Заобиколена съм от ужасяваща действителност — достатъчно плача, достатъчно съм депресирана! Така че, когато отивам на кино, искам да се забавлявам, да се смея, или поне да изпитам добрите стари вълнения, както когато Дебора Кер^[1] се отказва от любовта на живота си, защото е в инвалидна количка. Докато филмите, които Дейвид харесва, са изключително депресиращи. Не тъжни, а депресиращи.

Опитах се да му кажа всичко това, когато предложи да ме заведе на филм в театър „Савой“. Думата, която използвах, не бе *депресиращи*, а *тъпи*.

— Голямата литература и големите филми не са тъпи — отвърна назидателно той.

Предложих му да измъчва душата си на воля в „Савой“, докато аз отида в кино „Принц Едуард“, за да гледам един глупав уестърн, но той ме изгледа с такова изражение на лицето, което, от дългия си опит с него знаех, предшестваше лекция — нещо средно между нравоучение, проповед и реч, така че се предадох и отидох с него в „Савой“, за да гледам „Жервез“. Било по Зола, обясни ми Дейвид, когато излязохме. Чувствах се като изстискан парцал за съдове, което не е никак лошо сравнение, като се има предвид къде се развиваше действието във филма. Показаха ни викторианска версия на една гигантска пералня. Героинята беше млада и хубава, но нямаше нито един мъж, който да си заслужаваше да го погледнеш — всички бяха дебели и плешиви. Мисля, че след време Дейвид също ще оплешивее, косата му вече не е така гъста, както когато го срещнах.

На връщане той настоя да вземем такси, макар че аз бих предпочела да се разходим надолу по кея и да се качим на автобуса. Щеше да бъде много по-освежаващо. Но той винаги взема такси, което освобождава пред къщи, сетне ме изпраща в страничната алея, където в тъмното слага едната си ръка на кръста ми и мляска устните ми с три целувки, толкова благочестиви, че дори папата не би се осмелил да ги обяви за грях. После гледа след мен, докато стигна благополучно до задната врата, и изминава четирите квартала до собствения си дом пеша. Дейвид живее с овдовялата си майка, макар че си е купил многостайно бунгало в Куджи Бийч, което дава под наем на едно семейство нови заселници от Холандия — много чисти, „истински холандци“, както ми каза. О, Боже! Течеше ли въобще някаква кръв във вените на Дейвид? Той никога, нито веднъж не докосна гърдите ми с пръст, да не говорим за ръка. За какво ли ги имах?

Големите ми братя стояха вътре, правеха си чай и си умираха от смях при вида на сцената, която се разиграваше навън.

Тазвечерното ми желание: Да успея да спестявам по петнайсет лири на седмица от новата си работа и да събера достатъчно до началото на 1961, за да отида на двугодишна работна ваканция в Англия. Тогавя щях да се отърва от Дейвид, който за нищо на света нямаше да напусне своята гадна мишка в клетка, на която ѝ растеше гаден оток.

---

[1] Шотландска актриса, р. 1921 г. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТЪК, 7 ЯНУАРИ 1960

Моето любопитство относно Кингс Крос ще бъде задоволено в събота, когато ще вечерям с Папи у тях. Обаче няма да кажа на нашите къде точно живее тя. Просто ще им съобща, че е някъде в края на Падингтън.

Тазвечерното ми желание: Кингс Крос да не се окаже голямо разочарование.

ПЕТЪК, 8 ЯНУАРИ 1960

Миналата нощ имахме малък проблем с Уили. Беше типично в стила на мама, която преди време настоя да спаси това малко бебе какаду, което намери на Мъджи Роуд, и да го отгледа. Уили беше мършав и нещастен, направо на умирачка, така че мама започна да го храни с капки топло мляко, подобрено с лечебно бренди три звезди, което пазехме за смешните малки пристъпи на баба ми. След това, понеже човката му не бе достатъчно твърда, за да чупи семената, тя му приготвяше овесена каша, също поръсена с бренди. Така Уили порасна и стана прекрасен, великолепен, дебел бял екземпляр с жълт гребен и изцапани със засъхнала овесена каша гърди. Мама винаги му даваше кашата с бренди в паничката с рисувани зайчета, която имах, когато бях малка. Но вчера тя случайно счупила паничката, така че сипа вечерята му в друга, зелена като жлъчка. Уили хвърли един поглед, избута недокоснатото ядене встрани и изпадна в истерия — започна да пици без прекъсване с толкова високо горно до, че всички кучета в Бронте се разляяха, а татко бе посетен от „момчетата в синьо“, които пристигнаха с фургона си за прибиране на престъпници.

Смея да кажа, че вследствие на всички изминали в четене на криминални романи години моето детективско чувство се бе изострило, така че, след една ужасна нощ, прекарана с крещящия папагал и хилядите лаещи кучета, стигнах до прозрение и осъзнах два факта. Първият бе, че папагалите са достатъчно интелигентни, за да различат една чинийка с бягащи по ръба й зайчета от друга, с цвят на зелена жлъчка, и вторият — че Уили бе заклет алкохолик. Когато видя непознатата му паничка, той бе направил заключението, че му спират кашата с бренди, и бе изпаднал в ужас — оттук и врявата.

Мирът в Бронте най-накрая бе възстановен, след като на другия ден взех едно такси в обедната си почивка и отидох в града, където купих нова паничка с бягащи зайчета. Трябваше да купя и чашката — цели две лири и десет! Но Гевин и Питър са добри момчета, нищо че са ми братя. Всеки от тях ми даде една трета от тази сума, така че

джобът ми не олекна прекалено драстично. Глупава история, нали? Но
мама толкова много обича тази птица.

СЪБОТА, 9 ЯНУАРИ 1960

Кингс Крос със сигурност не е разочароващ. Слязох от автобуса една спирка преди Тейлърс Скуеър и извървах пеша остатъка от пътя, като си припомних напътствията на Папи. Очевидно в Кингс Крос не вечеряха рано, защото бях поканена за осем, така че, когато слязох от автобуса, вече беше съвсем тъмно. После, когато минах покрай болницата „Вини“, започна да вали — просто заръмя, нищо, с което моят къдрав розов чадър да не се справи. Стигнах до онова огромно кръстовище, което според мен беше точно Кингс Крос, и преживяването да видя със собствените си очи и пеша улиците, мокри и блестящи от всички неонов светлини и фарове на коли, пречупени през водата, бе съвсем различно от профучаването през тях с такси. Беше истински красиво! Не знам как съдържателите на магазини избягваха Сините закони^[1] в Сидни, защото в събота вечер все още бяха отворени! Макар че малко се разочаровах, когато осъзнах, че пътят ми не минава покрай магазините на Дарлингхърст Роуд — трябваше да тръгна по Виктория Стрийт, на която се намираще Къщата. Точно така я нарече Папи — Къщата, и знам, че беше с главна буква. Сякаш бе институция. Така че се примирих и забързано тръгнах покрай домовете с веранди на Виктория Стрийт.

Обичам редиците от стари викториански сгради с веранди, които изобилстват във вътрешната част на Синди — за съжаление много от тях днес не са запазени. Всички прекрасни, железни, дантелени орнаменти са претопени и заменени с листове фибростъкло, за да бъдат превърнати верандите и балконите в допълнителни стаи, а боядисаните стени са избелели и изцапани. Въпреки това те са много тайнствени. Прозорците са премрежени със завеси от манчестърска дантела и кафяви хартиени транспаранти. Приличат на затворени очи. Сигурно са видели много. Нашата къща в Бронте е само на двацет и две години. Татко я построил, след като преминал пикът на депресията и магазинът му започнал да печели. Така че в нея не се е случило нищо интересно, освен нашето появяване на бял свят, и това е отегчително

досадно. Досега най-голямото кризисно събитие в живота ни бе счупването на чинийката на Уили — поне това беше единственият път, когато ни посети полицията.

Къщата бе доста далеч по Виктория Стрийт и докато вървах, забелязах, че в този далечен край някои от сградите все още имат своите железни дантели, бяха боядисани и добре поддържани. Веднага след Чалис Авеню улицата се разширяваше и правеше полукръг със задънен изход. Очевидно градският съвет беше свършил асфалта, защото улицата бе павирана с малки дървени блокчета и аз забелязах, че в образувания полумесец няма паркирана нито една кола. Това придаваше на петте къщи с веранди, които изпълваха полукръга, атмосферата на нещо не принадлежащо на съвременността. Те бяха номерирани с числото 17 — 17-а, 17-б, 17-в, 17-д и 17-е. Тази в средата, 17-в, беше Къщата. Тя имаше прекрасна предна врата от рубинено стъкло, гравирано с лилии, които светеха с кехлибареножълто и пурпурно заради светлината, която идеше отвътре. Не беше заключено, така че я бутнах и тя се откряна.

Но приказната врата водеше към пусто, празно пространство. Мрачният мръсен коридор беше боядисан в мърляво кремаво, една дървена стълба от червено кедрово дърво водеше нагоре, а няколко оплоти от мухите голи крушки висяха на усукани кафяви жици. Ужасният, стар кафяв линолеум бе целият на дупки от високите токчета. От перваза край дюшемето на височина около четири стъпки и най-малкото пространство от стената, което можех да видя, бе изпълнено с много цветни драсканици, безсмислени завъртулки и извивки, направени с цветни моливи.

— Ехо! — извиках.

Папи се появи зад стълбата с широка усмивка за добре дошла. Мисля, че я зяпнах доста изненадано. Та тя изглеждаше съвсем различно! Вместо безупречно изгладената си без нито една гънка бледолилава униформа и касинка, скриваща косата ѝ, носеше прилепнала по тялото ѝ рокля като втора кожа от пауновосиня коприна, избродирана с дракони, която имаше толкова висока цепка на левия крак, че можех да видя края на чорапите ѝ и къдравия, дантелен жартуер в горната част на бедрото. Косата ѝ падаше като водопад на гърба в плътна, права, лъскава маса. Защо и аз нямах такава коса?

Моята беше също толкова черна, но непоносимо къдрава, така че ако я оставя да израсте малко по-дълга, се навива като метла, изпаднала в епилептичен припадък. Ето защо я подстригнах наистина много късо с ножиците.

Папи ме преведе през една врата в края на пасажа зад стълбите и ние се озовахме в друг, много по-къс коридор, който водеше встрани и изглежда извеждаше в двор. Имаше само една врата, която Папи отвори.

И аз попаднах в страната на мечтите. Стаята бе така наблъскана с книги, че стените не се виждаха. Само книги, книги и пак книги от пода до тавана. Имаше купчини от тях, струпани по пода наоколо, и аз заподозрях, че ги е свалила от масата и столовете, за да ме посрещне. По време на вечерята се опитах да ги преброя, но това бе невъзможно — бяха прекалено много. Колекцията ѝ от лампи също бе впечатляваща. Бяха прекрасни, направо щях да падна. Две изрисувани с водни кончета, един осветен отвътре глобус, керосинова лампа от Индонезия, направена да работи с ток, друга, която приличаше на бял комин, висок шест стъпки, по който имаше пурпурни издатини. Кълбото на тавана представляваше фенер от китайска хартия с копринени пискюли.

После тя сготви храна, която нямаше нищо общо с чоу-миен^[2] което купувахме от ресторанта на Ху Флунг на улица „Бронте“. Езикът ми се наслаждаваше блажено на джинджифила и чесъна, сипах си три пъти. Нямам никакви проблеми с апетита, макар че така и не успявам да кача достатъчно килограми, за да премина от сутиени с чашка С на чашка Б. По дяволите! Джейн Ръсел носи чашка Б, но винаги съм мислела, че Джейн Мансфийлд^[3] е само чашка С, на върха на огромния си гръден кош.

Когато приключихме с яденето и изпихме по чаша ароматен зелен чай, Папи каза, че е време да се качим горе и да се видим с мадам Делвекио Шварц. Хазайката.

Когато отбелязах, че това е доста странно име, Папи се ухили.

Тя ме поведе към предния коридор и червената кедрова стълба. Докато я следвах, изяждана от любопитство, забелязах, че драсканиците с цветни моливи не свършват. Напротив, дори станаха повече. Стълбите продължаваха още по-нагоре към следващия етаж, но ние тръгнахме към една огромна стая в предната част на сградата. И

Папи буквално ме набути вътре. Ако искате да намерите стая, която да е пълна противоположност на стаята на Папи, това беше тази. Празна. Гола. С изключение на драсканиците, които бяха толкова плътни, че нямаше никакво свободно място за още. Може би поради тази причина една част от стената бе прясно, но неумело боядисана, очевидно за да бъде направено място на художника да рисува нови. Дори върху нея вече се кипреха няколко драсканици. Мястото можеше да побере шест огромни кресла и една маса за хранене с дванайсет места, но беше почти празно. Имаше поръждавяла, хромирана кухненска маса с червена ламинирана повърхност, четири стари стола с възглавници, от които пълнежът се подаваше като гной от цирей, кадифен диван, страдащ от олисяване, и супермодерен съвременен хладилник с фризер. Двойна стъклена врата водеше към балкона.

— Ние сме навън, Папи! — извика някой.

Излязохме на балкона и намерихме там две жени. Онази, която видях първо, идваше направо от източните предградия Харбърсайд или Горен Северен Шор — изплакната в синка коса, рокля, която бе изписана направо от Париж, подходящи обувки, чанта и ръкавици от виненочервена ярешка кожа, и мъничка шапка, която бе много по-фантазе от шапките на кралица Елизабет. Сетне мадам Делвекио Шварц пристъпи напред и аз забравих всичко за дамата на средна възраст от модните страници.

Мамооо! Каква планина от женска плът! Тя не беше дебела, тя беше гигантска! Над старите, мръсни подпетени пантофи върху масивни мускулести крака се извисяваше месо на височина цели два метра и отгоре. Без чорапи. Избеляла, неизгладена, с копчета от горе до долу домашна рокля с джобове от двете страни на бедрата. Лицето ѝ беше кръгло, набръчкано, чипоносо и в него доминираха очите, които гледаха право в душата ми, бледосини, с черни кръгове около ирисите, две малки зеници, остри като игли. Тя имаше отгъняла сива коса, подстригана късо като на мъж, и вежди, които едва се забелязваха на лицето ѝ. Възраст? Прехвърлила лошата страна на петдесетте до седемдесет, предположих аз.

Веднага след като очите ѝ ме пуснаха от плена си, медицинското ми образование се събуди и заговори. Акромегалия? Синдром на Къшинг? Но тя нямаше огромната долна челюст или изпъкналото чело на акромегалиците, нито физиката или обезкосмяването на страдащите

от синдрома на Къшинг. Със сигурност страдаше от някакво заболяване на хипофизата или на средния мозък, или на хипоталамуса, но какво, не знаех.

Модната страница кимна учтиво на Папи и мен, премина покрай нас и се раздели с мадам Делвекио Шварц. Тъй като стоях на прага, видях, че посетителката бръкна в чантата си, извади дебело тесте от хартийки с цвят на тухла — пари? — и започна да дърпа от тях. Хазайката на Папи просто стоеше с вдигната ръка, а след като се задоволи от броя на хартийките, ги взе, сгъна и пхна в джоба си, докато модната картинка от най-скъпите квартали на Сидни напускаше стаята.

Мадам Делвекио Шварц се върна и настана туловището си върху група от четири стола, като ни покани да седнем на други два с махане на ръката, която имаше размерите на агнешки бут.

— Седни, принцесо, седни! — изръмжа тя. — Как сте, госпожице Хариет Пурсел? Хубаво име, без съмнение — две думи от по шест букви. Притежава силна магия! Духовна сила, силно предчувствие и добър късмет, щастие чрез перфектна работа — и нямам предвид леваците на държавна служба, хър-хър-хър.

Това *хър-хър-хър* беше нещо като див кикот, който говореше красноречиво маса неща. Сякаш на този свят нямаше нищо, което можеше да я изненада, макар че всичко силно я забавляваше. Напомняше ми за кикота на Сид Джеймс във филмите „Карай да върви“^[4].

Бях толкова нервна, че се хванах за коментара ѝ относно името ми, и ѝ разказах историята на всички Хариет Пурсел, като ѝ признах, че името идва от много поколения, но че до моята поява всички негови притежателки са били малко или много истинско куку. Една Хариет Пурсел, казах, била затворена заради това, че кастрирала един свой кандидат-любовник, друга — защото нападнала премиер-министъра на Нови Южен Уелс по време на митинг на суфражетките. Тя ме слушаше с интерес и въздъхна недоволено, когато завърших историята с финала, че поколението на татко било толкова уплашено и се страхувало от името, та никой не бил кръстен Хариет Пурсел.

— И все пак баща ви ви е кръстил Хариет — каза тя. — Браво! Страхотен човек! Имам чувството, че може би ще бъде забавно човек да го познава, хър-хър-хър!

Ууууха! Виж я ти! Долу ръцете от баща ми, госпожо Делвекио Шварц!

— Той каза, че името Хариет му харесва и че не е впечатлен от фамилията легенди! — отвърнах троснато. — Аз съм изгърсаче, закъсняло дете и всички са мислели, че ще бъда още едно момче.

— Но не си — рече, хилейки се, тя. — Е, това ми харесва!

По време на нашия разговор пиеше неразредено, без лед, лечебно бренди три звезди в широка чаша от сирене „Крафт“. На Папи и на мен също ни бе дадена по чаша, но само една глътка от падението на Уили ме накара да оставя моята — ужасно питие, горчиво и парещо. Забелязах, че Папи се наслаждава на вкуса му, макар че не го глътна наведнъж и така бързо както мадам Делвекио Шварц.

Седях там и се чудех дали мога да спестя доста от усилията си при писане, като съкратя това име на г-жа Д. Ш., но някак си не посмях. Не събрах кураж. Никога не ми е липсвала смелост, което бе причина, когато бях ученичка, да дразня до полуда моя учител по английски като пропусках всяко *n* от думите, в които имаше съчетанието *наш*. Но г-жа Д. Ш.? Не!

Сетне осъзнах, че на балкона заедно с нас има и още някой, че е бил там през цялото време, но си е стоял абсолютно тих и незабележим. Кожата ми започна да настръхва, почувствах приятен хлад, като първия полъх на южняка след дни и дни непоносима, рекордна за века жегата. Изпод масата се появи едно лице, което надникна между буталките на мадам Делвекио Шварц. Това бе най-омайното малко личице с добре оформена брадичка, високи чак до орбитите на очите скули, безупречна бежова кожа, истински водопад от светлокестенява коса, черни вежди, черни мигли, които бяха толкова дълги, та сякаш се заплитаха — о, бих искала да съм поет, за да опиша това божествено дете! Гърдите ми хлътнаха, забравих да дишам. Просто стоях, гледах красивото дете и вече го обичах. Очите й бяха огромни, раздалечени, с цвят на кехлибар. Най-тъжните очи, които някога бях виждала. Малката й розова като пъпка на роза уста се отвори и тя ми се усмихна. Аз също.

— О, ти реши да се присъединиш към нашето малко парти? — В следващия момент малкото същество седеше върху коленете на мадам Делвекио Шварц. Лицето му все още бе обърнато към мен и усмихнато, но малката ръчичка си играеше с роклята на майка й.

— Това е дъщеря ми Фло — рече хазайката. — Макар че четири години преди това бях преживяла онази промяна, неочаквано получих болки в корема и отидох в кенефа, защото реших, че имам запек. И бам! Появи се Фло, гърчейки се на земята, цялата покрита със слюз. Не знаех, че съм бременна, докато не се пръкна — добре, че не я изтървах в кенефа, нали, ангелско котенце?! — Последното бе казано на Фло, която си играеше с едно копче от роклята ѝ.

— На колко е години? — попитах.

— Току-що навърши четири. Един Козирог, който не е Козирог — продължи мадам Делвекио Шварц, като безгрижно разкопча роклята си. Оттам изскочи една гърда, която приличаше на стар чорап, чиито голям пръст е бил натъпкан с грах, и тя набута нейното грамадно, розово зърно в устата на Фло. Детето затвори очите си в екстаз, облегна се на ръката на майка си и започна да суче с дълги и ужасно силни звуци. Аз седях с отворена уста, в която мухите спокойно можеха да влязат, неспособна да произнеса нито дума. Две рентгенови очи се вдигнаха, за да се фокусират в мен.

— Обича майчиното си мляко, нали, Фло? — рече мадам Делвекио Шварц. — Знам, че е на четири, но какво общо има възрастта, принцесо? Това е най-добрата храна, майчиното мляко. Единственото лошо е, че вече ѝ поникнаха всички зъби и понякога ме хапе много болезнено.

Продължих да седя с отворена уста, докато Папи най-неочаквано рече:

— Е, госпожо Делвекио Шварц, какво мислите?

— Мисля, че Къщата се нуждае от госпожица Хариет Пурсел — отговори мадам Делвекио Шварц с кимване и намигане. Сетне ме погледна и попита: — Мислила ли си да се преместиш, принцесо? Например в някой хубав, малък апартамент?

Устата ми се затвори с щракане, аз поклатих глава.

— Не мога да си го позволя — отговорих. — Спестявам, за да отида в Англия за две години, нали разбирате.

— Плащаш ли си храната вкъщи? — попита тя. Казах, че давам по пет лири на седмица.

— Добре, аз имам един хубав малък апартамент в задния двор, с две големи стаи, наемът е четири лири на седмица, с включено електричество. Има баня и тоалетна в пералнята, която само ти и Папи

ще използвате. Джанис Харви, квартирантката ми, се изнесе. Има двойно легло — добави с похотлив намек тя. — Мразя малките единични легла за пикльовци.

Четири лири! Две стаи за четири лири? Та това бе истинско чудо за Сидни. Мечта!

— Така ще имаш по-добра възможност да се отървеш от Дейвид, като живееш тук вместо у вас — рече убедително Папи. Сетне сви рамене. — В края на краищата, получаваш мъжка заплата, ще можеш да спестяваш и за пътуването.

Сетих се да дишам и да преглътна, докато търсех учтив начин да кажа „не“, но неочаквано изтърсих „да“! Не знам откъде дойде това „да“ — със сигурност не го мислех.

— Чудо-момиче, принцесо! — извика мадам Делвекио Шварц, издърпа зърното от устата на Фло и я свали на краката ѝ.

Очите ми срещнаха очите на Фло и аз разбрах защо казах „да“, Фло беше сложила думата в устата ми. Фло ме искаше тук, а аз бях като маджун за прозорци в ръцете ѝ. Тя дойде до мен и прегърна краката ми, усмихвайки се с изцапаните си с мляко устнички.

— Виждаш ли това? — възкликна мадам Делвекио Шварц, хилейки се на Папи. — Ти си удостоена, Хариет. Това е голяма чест! Фло обикновено не приема хората, нали, ангелско котенце?

И така, ето ме тук, опитвайки се да опиша всичко, преди спомените ми да се замъглят, чудейки се как ще се разделя със семейството си, как ще им съобщя, че много скоро ще се преместя в две големи стаи в Кингс Крос, място, където живеят алкохолици, проститутки, хомосексуалисти, сатанински художници, дишащи лепило, пушачи на хашиш и Бог знае още какви други изроди. Освен това, трябва да си призная, че онова, което видях от него в мокрия мрак, ми хареса, а също така Фло ме искаше в Къщата.

Споделих с Папи, че вероятно бих могла да кажа на нашите, че Къщата е в Потс Пойнт, а не в Кингс Крос, но тя само се засмя.

— Потс Пойнт е евфемизъм, Хариет — рече тя. — Кралският австралийският Флот притежава Потс Пойнт напълно и изцяло в пълния смисъл на думата.

Тазвечерното ми желание: Родителите ми да не ме набият.

---

[1] Законодателство, забраняващо работа по време на Сабат (от петък вечер до събота вечер), забавления, алкохол, дори продажбата на цигари. Терминът се е появил през 17 век в колониите Ню Хевън и други пуритански колонии в Нова Англия. Законите са наречени така, защото били отпечатани върху синя хартия. — Б.пр. ↑

[2] Китайско ядене. — Б.пр. ↑

[3] Американски актриси от 60-те години, сексимволи за времето си. — Б.пр. ↑

[4] Комедиен сериал с повече от 20 филма от 1927 до почти 1970 г. — Б.пр. ↑

НЕДЕЛЯ, 10 ЯНУАРИ 1960

Все още не съм им казала. Все още събирам смелост. Когато снощи си легнах в кревата (баба ми хъркаше страховито), бях сигурна, че щом се събудя тази сутрин, ще съм променила решението си. Но не бях. Първото нещо, което видях, беше баба, клекнала на гърнето си, и душата ми се изпълни с душевни страдания. Каква хубава фраза! Не бях осъзнавала, докато не започнах да пиша този дневник, че съм събирала всички хубави фрази от книгите, които четях. Те не изплуваха на повърхността в разговорите ми, но със сигурност излизаха на хартията. И макар че този дневник е само на няколко дни, вече доста надълбоко съм потънала в него, напълно съм му се отдала и съм привикнала със съществуването му. Може би защото не мога да седя спокойно и да мисля, винаги трябва да върша нещо. Така че сега убивам с един куршум два заека. Едновременно мисля за онова, което се е случило с мен, и в същото време правя нещо. При описването на нещата трябва да има ред, сега разбирам това по-добре. Също както при работата ми. Отдавам й цялото си внимание, защото ми харесва.

Нямам напълно определено мнение за мадам Делвекио Шварц, макар че я харесвам много. Тя ми напомня за някои от моите най-незабравими пациенти, онези, които успяваха да останат с мен толкова дълго, колкото правех рентгеновите им снимки, но може би щяха да останат през целия ми живот. Като милия старец от държавната болница „Лидкомб“, който внимателно нагъваше одеялото си. Когато го попитах какво прави, той каза, че сгъва платно. Тогава седнах да поговоря с него и той ми разказа, че бил боцман на ветроход, един от зърнените кораби, използвани за транспорт до Англия, натоварени до перилата със зърно. Това са негови думи, не мои. Научих много интересни неща. Сетне осъзнах, че той скоро ще умре и всичкият този опит ще умре заедно с него, защото никога не го е записал на хартия. Е, Кингс Крос не е ветроход и аз не съм моряк, но ако запиша всичко, някой някога, след много години, някой от далечното потомство може да го прочете и хората ще знаят какъв живот съм живяла. Защото имам

смешното усещане, че няма да бъде отегчителен и скучен като досадния стар живот, който водех в предградието Бронте, където посрещнах миналата Нова година. Чувствам се като змия, която сменя кожата си.

Тазвечерното ми желание: Родителите ми да не ме набият.

ПЕТЪК, 15 ЯНУАРИ 1960

Все още не съм им казала, но смятам да го направя утре вечер. Когато попитах мама дали Дейвид може да вечеря с нас пържола с пържени картофи, тя каза „разбира се“; най-добре ще бъде да изсипя всичко наведнъж пред всички. По този начин Дейвид може би щеше да приеме идеята, преди да има достатъчно време да ми опява и да ме тормози. О, как мразя лекциите му! Но Папи е права, така ще бъде много по-лесно да се отърва от него, отколкото ако остана да живея у нас. Само тази мисъл поддържа курса ми насочен към Крос^[1], както го наричаха местните жители. Горещо на Кръста, за да бъде съвсем точна.

Днес на работа видях един мъж на рампата, която води от рентгена към Чичестър Хауз — елегантна къща от червени тухли, в която в лоното на лукса са настанени частните пациенти. Всеки си има отделна стая и баня вместо наредените в редица двайсет легла от всяка страна на огромното отделение. Трябва да е ужасно хубаво да не се налага да лежиш и да слушаш как половината пациенти повръщат, плюят, кашлят или буйстват. Макар да няма никакво съмнение, че слушането на тези действия е страхотно стимулиращо — или да се справиш и да излезеш оттук, или да умреш и всичко да свърши.

Та значи, Мъжът. Сестра Агата ме хвана, докато окачвах няколко филма в стаята за сушене — до този момент нямах нито един развален филм, което внушаваше на моите две младши помощнички да проявяват раболепно покорство.

— Госпожице Пурсел, моля ви да изтичате и да занесете това в Чичестър на третия етаж на господин Нейзебай-Мортън — каза сестра Агата, подавайки ми един плик с рентгенови изследвания.

Чувствайки раздразнението й, аз го взех и изтичах. Папи беше първа в нейния списък от куриери, което означаваше, че сестра Агата не бе успяла да я намери. Другата възможност бе Папи да държи купата за повръщане или да се справя с някоя подлога. Не ме интересуваше причината — аз тичах към частната клиника като най-младата хлапачка. Много шик беше Чичестър Хауз и много исках да я

видя! Каучуковият под беше така лъскав и полиран, че можех да зърна розовите гащички на сестрата да се отразяват в него. Освен това имаше такива количества цветя в скъпите вази, с които бяха осеяни коридорите, че човек спокойно можеше да си отвори цветарски магазин. Беше толкова тихо, че когато изкачих стремително най-горната стълба на третия етаж в Чичестър, шест души ме изгледаха укорително и сложиха пръст на устните си. Шшшшт! О, Боже! Погледнах ги гузно, вдигнах високо снимките и минах на пръсти като Марго Фонтейн^[2].

На половината път до рампата видях група лекари — завеждащия клиниката и свитата му от подчинени. Ако прекарате дори само един ден, в която и да е болница, ще откриете, че завеждащият клиниката е бог, но този бог в „Роял Куинс“ е много по-висш бог от онзи в „Райд“. Тукашният носи морскосини или сиви фланелени костюми на тънки райета, вратовръзка с емблема на престижно училище, ризи с френски маншети и дискретни, но тежки златни копчета за ръкавели, обувки от черна или кафява телешка кожа с тънка подметка.

Този екземпляр носеше сив фланелен костюм и кафяви обувки от шведска кожа. С него бяха двама регистратори (дълги бели престилки), старшият и младшият резидент^[3] (бели костюми и бели обувки), и шестима студенти по медицина (къси бели престилки) с демонстративно провесени от вратовете им стетоскопи и ръце с ниско изрязани нокти, пълни с епруветки или болнични картони. Да, той наистина бе една много по-старша версия на бог, след като имаше толкова голяма свита около себе си. Това беше нещото, което привлече вниманието ми. Да правиш рутинни снимки на гърдния кош не води до контакт с боговете, старши или младши, така че бях любопитна. Завеждащият говореше с голямо въодушевление на един от регистраторите, главата му бе леко наклонена и аз си помислих, че трябва да забавя темпото и да си затворя устата, която напоследък имаше тенденцията да стои непрекъснато отворена. О, Боже, какъв красавец! Много висок, с прекрасни рамене и плосък корем. Имаше тъмночервена коса, леко къдрава, с две снежнобели крила на слепоочията, съвсем леко луничава кожа и изсечени черти — да, наистина прекрасен мъж! Те говореха за остеомалация^[4], така че го определих като ортопед. Когато минах покрай тях — бяха заели цялата

рампа, открих, че двойка зелени очи внимателно ме проследиха. Ооох! Гърдите ми се изпразниха от въздух за втори път тази седмица, макар че това не бе вълната от любов, която изпитах към Фло. Беше кратко, бездиханно привличане. Коленете ми се подгънаха.

На обяд разказах на Папи за него, като изложих теорията си, че е ортопед.

— Дънкан Форсайт — рече без колебание тя. — Главният лекар на ортопедията. Защо питаш?

— Погледна ме много старомодно — рекох.

— Нима? — Папи ме изгледа изненадано. — Това е странно, той не е от женкарите в „Куинс“. Щастливо женен е и е известен като най-готиният завеждащ клиника в цялата болница — истински джентълмен, никога не хвърля инструменти по сестрите, не разказва мръсни вицове, нито се кара на младшите практиканти, без значение колко са вързани в ръцете или нетактични.

Изоставих темата, макар да бях сигурна, че не съм си въобразила. Той не ме съблече с очи или нещо глупаво от този род, но погледът, който ми отправи, определено беше на мъж към жена. Дотолкова, доколкото мога да преценя, това е най-привлекателният мъж, когото съм виждала. Завеждащ клиника! Беше млад за този пост не можеше да е на повече от четиридесет.

Тазвечерното ми желание: Да видя отново господин Дънкан Форсайт.

---

[1] Кръст (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Световноизвестна английска прима балерина (1919–1991). — Б.пр. ↑

[3] Лекар, който живее в болницата. — Б.пр. ↑

[4] Размекване на костта. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 16 ЯНУАРИ 1960

Е, направих го тази вечер на масата в присъствието на Дейвид. Стек с пържени картопки е любимото ястие на всички, макар че мама доста се поти, докато го приготви, тъй като пържи котлетите в огромна тенджера и в същото време държи под око дълбокия тиган с картофите. Гевин и Питър изядоха по три, дори Дейвид си взе две парчета. Пудингът беше с крем карамел, на голяма почит сред всички, така че цялата маса бе в страхотно настроение, когато мама и татко сложиха чайника в средата. Беше време за сблъсък.

— Знаете ли какво? — попитах.

Никой не си направи труда да ми отговори.

— Наех си апартамент в Кингс Крос и се изнасям.

Отново никой не ми отговори, но всички звуци секнаха. Потракването на лъжиците в купите, хъркането на баба, тютюнджийската кашлица на татко — всичко спря. После татко измъкна от джоба си пакет „Ардатс“, предложи на Гевин и Питър, сетне запали от една и съща клечка цигарите на тримата — ухаааа! Това беше много лошо предзнаменование!

— Кингс Крос, значи — рече най-накрая той, като ме погледна много стоманено. — Моето момиче, ти си глупачка. Поне се надявам, че си такава. Само глупаци, бохеми и проститутки живеят в Кингс Крос.

— Не съм глупачка, татко — отвърнах храбро, — нито съм проститутка или бохем. — Макар че в онези дни наричаха бохеми битниците. — Намерих си съвсем почтен апартамент в съвсем почтена къща, която просто случайно се намира в Кингс Крос — в по-добрия край на Кръста, близо до Чалис Авеню. Всъщност Потс Пойнт.

— Кралската австралийска Флота притежава Потс Пойнт — отбеляза татко.

Мама изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да се разплаче.

— Защо, Хариет?

— Защото съм на двадесет и една и ми трябва лична свобода. Нещо лично мое, мамо. Сега работя, печеля добри пари, а апартаментите в Кингс Крос са достатъчно евтини, за да мога да живея и въпреки това да спестявам, за да отида догодина в Англия. Ако се преместя на друго място, ще трябва даделя жилището си с две или три други момичета, а не виждам с какво това ще бъде по-добре, отколкото ако си остана вкъщи.

Дейвид не каза нито дума. Просто седеше от дясната страна на татко и ме гледаше така, сякаш ми бе пораснала още една глава.

— Е, хайде, умнико — изръмжа към него Гевин. — Какво ще кажеш за това?

— Не съм съгласен — отговори с лед в гласа Дейвид, — но бих предпочел да говоря с Хариет насаме.

— Аз мисля, че всичко е наред — намеси се Питър, като се наведе, за да ме плесне по ръката. — Ти се нуждаеш от повече свобода, Хари.

Налагаше се татко да реши. Той въздъхна.

— Добре. Всъщност няма много, което мога да направя, за да те спра, нали? Поне е по-близо, отколкото добрата стара майчица Англия. Ако имаш някакви неприятности, винаги мога да те измъкна от Кингс Крос.

Гевин избухна в смях, наклони се през масата, като вратовръзката му влезе в маслото, и ме целуна по бузата.

— Браво на теб, Хари! — извика той. — Приключи първия ининг, а все още си на криис-линията^[1]. Дръж бухалката готова, за да се справиш с коварните странични топки.

— Кога реши всичко това? — попита мама, примигвайки често-често.

— Когато мадам Делвекио Шварц ми предложи апартамента.

Произнесено в нашата къща, името прозвуча много странно. Татко се намръщи.

— Мадам коя? — попита баба, която седеше и изглеждаше доста самодоволна във всяко отношение.

— Делвекио Шварц. Тя е хазайката. — Спомних си един факт, който не бях споменала. — Папи живее там, ето така се запознах с мадам Делвекио Шварц.

— Знаех си, че това китайско момиче ще има лошо влияние върху теб — рече мама. — Откакто си я срещнала, дори не се виждаш с Мърл.

Вирнах брадичката си.

— Мърл не се вижда с мен, мамо. Тя има ново гадже и не сваля очи от него. Отново ще ми обърне внимание, когато я изостави.

— Подходящ ли е апартаментът? — попита татко.

— Две стаи. Ще делия банята с Папи.

— Не е хигиенично да делиш банята с някой друг — намеси се Дейвид.

Аз се обърнах като оса към него.

— А тук не делия ли банята с много повече хора?

Това му затвори устата.

Мама реши да се примири мъжествено със суровата действителност.

— Добре, но смей да ти напомня, че ще се нуждаеш от сервиз за чай, ножове и кухненски съдове. От чаршафи. Можеш да вземеш спалното си бельо оттук.

Отговорът просто се изплъзна от устата ми, без да се замисля.

— Не, няма нужда. Ще имам цяло двойно легло на мое разположение! Не е ли фантастично?

— Двойно легло? — попита, пребледнявайки, Дейвид.

— Точно така, двойно легло.

— Само момиче спи в единично легло, Хариет.

— Това може да е така, Дейвид — отговорих му остро аз, — но точно това само момиче, което седи пред теб, смята да спи в двойно легло.

Мама стана на крака.

— Момчета, чиниите няма да се измият сами — извика тя. — Бабо, време е за „Сънсет Стрийт №77“.

— Кукуруигу петленце, дай ми назаем гребенче! — зачурулика баба, подскачайки като момиченце. — Хариет се изнася и аз ще си имам собствена стая! Мисля, че ще си имам и двойно легло, хи-хи!

Татко и братята ми почистиха масата два пъти по-бързо от друг път и ме оставиха насаме с Дейвид.

— Какво те накара да направиш това? — попита със стиснати устни той.

— Липсата на лична свобода.

— Ти имаш нещо по-добро от лична свобода, Хариет. Имаш дом и семейство.

Аз ударих с юмрук по масата.

— Защо си толкова късоглед, Дейвид? Споделям една стая с баба и гърнето ѝ и нямам къде да сложа вещите си, без да се налага да ги преместя в мига, в който съм приключила да ги ползвам. Каквото и място да имам тук, то едновременно е заето от другите. Така че сега смятам да блаженствам и да се наслаждавам на свое собствено пространство.

— В Кингс Крос.

— Да, в проклетия, мръсен Кингс Крос! Където наемите са достъпни.

— В къща под наем, управлявана от чужденка. Новозаселила се австралийка.

Това вече ме уби и аз се изсмях в лицето му.

— Мадам Делвекио Шварц чужденка? Тя е чиста австралийка с такъв австралийски акцент, който можеш да разсечеш с нож!

— Това е дори още по-голямо обвинение — продължи той. — Австралийка с име, което е наполовина италианско и наполовина еврейско. Най-малкото е била омъжена за мъж с такова име.

— Ах ти, гаден сноб такъв! — извиках разярено аз. — Ти, лицемерен плъх! Какво им е по-елегантното или прекрасното на старите австралийци? Че ние всички произлизаме от мръсни каторжници с окървавени ръце! Новите поне са дошли тук като свободни колонисти.

— Със СС-номера, татуирани под мишниците, или с туберкулоза, или вонящи на чесън! — изляя на свой ред и той. — Колкото до „свободните колонисти“ си права — те всички са дошли тук с билет от десет лири.

Това беше. Чашата преля. Аз скочих и започнах да го налагам от двете страни на главата точно над ушите. Бам, бам, бам!

— Писна ми от теб, Дейвид! Махай се от очите ми! Махай се оттук! — крещях и виках аз.

Той си тръгна с поглед, който казваше, че според него сигурно съм в един от „онези дни“, затова ще се върне, като ми мине.

Така че всичко приключи. Харесвам моето семейство — те са готини пичове. Но Дейвид наистина е онова, което Папи казва — задръстен католически пубер със запек. Слава Богу, че съм от англиканската църква.

---

[1] Термини в крикета. — Б.пр. ↑

СРЯДА, 20 ЯНУАРИ 1960

Бях толкова заета, че нямах време да седна и да опиша всичко това, но нещата изглеждат наред. Успях да убедя татко и братята си да не идват да инспектират новото жилище (аз отидох да го разгледам миналата неделя, но те все още не са готови за това) и работих като дявол, за да подготвя нещата си за преместването през следващата събота. Мама е невероятна. Тя ми приготви цели купчини от сервизи, чаши, чинии, тенджери, тигани, чаршафи и бельо, а татко ми даде сто лири с навъсеното обяснение, че не иска да пипам спестяванията си за Англия, за да си купувам онова, което така или иначе ми принадлежи по право в сандъка ми с чеиз. Гевин ми подари сандъче с инструменти и ролетка, а Питър ми даде старата си уредба, обяснявайки, че се нуждае от по-добра. Баба ми връчи шише одеколон „47-11“ и комплект покривчици, които бе изплела за чеиза ми.

Между спалнята и всекидневната в новия ми апартамент има нещо като арка — няма врата, — така че ще използвам част от стотелери, които татко ми даде, за да купя стъклени мъниста и да си направя сама завеса от мъниста. Онези, които могат да се купят в магазините, са с пластмасови зърна, изглеждат ужасно и тракат грозно и отчайващо. Искам нещо, което наистина да звъни. Нещо розово.

Възнамерявам да си имам розов апартамент, защото това е цветът, който никой в Бронте не би ми разрешил. А аз харесвам розовото. То е топло, женствено и ме ободрява. Освен това аз самата изглеждам добре на розов фон, което не може да се каже за жълтото, синьото, зеленото или червеното. Прекалено съм мургава, кожата ми е с доста тъмен тен.

Моят апартамент е в открития коридор, който минава покрай стаята на Папи и води към пералнята и задния двор. Стаите са големи и имат много високи тавани, но мебелировката се състои само от най-необходимото. В кухнята има мивка, стара газова печка и хладилник, и е невъзможно да ги направя да изглеждат по-добре, така че позвъних на Джинджи — главния портиер в „Райд“, и го помолих да ми намери

някой болничен параван — няма проблеми, каза той и после започна да хленчи колко тъпо било, откакто съм напуснала. Какви глупости говореше! Заради една рентгенова лаборантка? Окръжната военна болница „Райд“ не е чак толкова малка! Джинджи винаги е бил склонен към преувеличения.

Вчера старшата сестра на болницата дойде на посещение в рентгеновата лаборатория. Какъв тартор е само — бедна ви е фантазията! Ако завеждащият клиника е бог, то старшата сестра има еднакъв ранг със света Дева Мария и аз мисля, че девствеността е задължително условие за заемането на тази длъжност, така че това сравнение не е съвсем невалидно. Никой мъж никога не би имал смелост да вдъхне живот на някоя старша сестра, това би било все едно гълъб да връхлети върху прозорец. Те винаги са като бойни кораби с развети платна, но трябва да кажа, че старшата сестра на „Куинс“ е един много стегнат и издокаран плавателен съд. Тя е само на около тридесет и пет, висока, с хубава фигура, златисточервена коса, аквамаринови очи, красиво лице. Не може да се види много от косата ѝ поради египетската шапка с воал, но цветът определено не е резултат от тубата с боя. Очите ѝ биха могли да замразят и тропическа лагуна. Леденостудени. Арктически. Айсбергови. Бррр!

Всъщност почувствах голямо съжаление към нея. Тя е кралицата на „Куинс“, така че не може да бъде едновременно и жена. Ако искате да рисувате върху стената или да закачите плакат, за да развеселите пациентите, старшата сестра решава какъв цвят да бъде боята и дали постерът ще остане. Тя носи чифт бели памучни ръкавици и въпреки че не може да го прави в рентгена (тук е на гости на сестра Агата, която не пада по-долу от нея), във всички други места, където работят сестри, минава с пръст по дъските, по прозорците и каквато друга повърхност се сетите и Бог да е на помощ на сестрата, от чиито помещения е останало и най-малкото петънце или намек за сиво върху бялата ръкавица. Тя води домакинството, така както командва целия сестрински персонал, има еднакъв ранг с главния интендант и е член на борда на болницата, за който открих, че е оглавяван от сър Уилям Еджертън-Смит, който пък се оказа чичо на моя красавец господин Дънкан Форсайт. Стана ми ясно как е станал завеждащ на ортопедията на неговата възраст. Да имаш вуйчо владика, винаги се оказва голяма помощ. Колко жалко. Като гледах господин Форсайт, си мислех, че е от

онези мъже, които не се унижават да се напъват, да пълзят и да се мазнят, за да се изкачат нагоре по стълбицата. Защо винаги става така, че идолите се оказват с глинени крака?

Както и да е, бях представена на старшата сестра, която стисна за няколко милисекунди ръката ми с показна учтивост и поради изискването на ранга си. Когато срещнех сестра Агата, тя гледаше право през мен, докато старшата задържа очите си отгоре ми като мадам Делвекио Шварц. Изглежда беше дошла да дискутира закупуването на едно от новите въртящи се устройства за рентгенови изследвания, но обиколката на цялото място беше задължителна.

Тазвечерното ми желание: Да престана да мисля за Форсайт Влечугото.

СЪБОТА, 23 ЯНУАРИ 1960

Тук съм! Вече съм тук! Тази сутрин наех един таксиметров камион и пристигнах с картонените си кашони, пълни с покъщнината ми, на Виктория Стрийт 17-в. Шофьорът беше страхотен пич, не каза нищо, нито дума, никаква забележка. Просто ми помогна да внеса вътре съкровищата си, прибра грациозно бакшиша и се омете за следващия си курс. Един от кашоните беше препълнен с кутии розова боя, а в другия имаше около десет милиона стъклени розови мъниста. Започнах, без каквато и да е суетня. Извадих кутията със сапуна (бях сръчна, бях свикнала да работя и имах опит в болница, а също така знаех стойността на етерния сапун), разопаковах парцалите, четките за лъскане и стоманената вълна и се захванах с чистене. Когато ми показа апартамента, мадам Делвекио Шварц ми съобщи, че е изчистила. И беше свършила добра работа наистина, но навсякъде имаше петна от хлебарки. Ще се обадя пак на Джинджи от „Райд“ и ще го помоля за някаква отрова срещу тези животинчета. Мразя ги, те са преносители на бацили — ами да, защото живеят в канализацията, мръсотията и отходните места.

Търках и чистих, докато не се обадиха природните ми нужди. Тогава излязох, за да потърся тоалетната, за която си спомнях, че е в бараката на пералнята. Доста ужасно, бараката на пералнята имам предвид. Нищо чудно, че мадам Делвекио Шварц не я бе включила в обиколката. Имаше газов котел и измервателен уред, който гълташе стотинки, и две големи бетонни корита със старинни преси за изцеждане на бельо, завинтени към пода. Банята бе зад това помещение. В нея се помещаваше стара вана, половината емайл, на която липсваше, а когато сложих едната си ръка отгоре ѝ, тя се наклони с думкане — единият ѝ кълбовиден крак с нокти беше счупен. Обикновено дървено блокче щеше да свърши работа като подпора, но за самата вана трябваше няколко пласта покритие с емайл за велосипед. Газовият самовар на стената осигуряваше топлата вода — още един измервателен уред, още стотинки. Дървената рогозка, която стоеше

пред ваната, сложих направо в пералнята, за да кисне в етерен сапун. Тоалетната, в която да се пиша, се намираще в отделна мъничка ниша (добра игра на думи!) и беше истинско произведение на изкуството — английски порцелан от миналия век, чиния, украсена отвътре и отвън с кобалтовосини птици и влечуги. Казанчето, поставено много високо на стената и свързано с чинията посредством извита оловна тръба, също бе със сини птици. Седнах много предпазливо върху дървената седалка, макар че всъщност беше съвсем чисто — това нещо бе толкова високо от пода, че дори аз не можех да се изпишкам, без да седна. Веригата бе снабдена с порцеланова дръжка и когато я дръпнах, в чинията се изсипа един истински Ниагарски водопад.

Работих целият ден и не видях нито една жива душа. Не че очаквах да видя някого, но си мислех, че поне ще чуя гласа на Фло от разстояние. Малките деца винаги се смеят или чуруликат, когато не викат. Но цялото място беше тихо като гроб. Къде беше Папи? Нямах никаква представа. Мама ми бе приготвила кошница с храна, така че имах достатъчно гориво за тежката работа. Но не бях свикнала да бъда абсолютно сама. Много странно. Всекидневната и кухнята имаха само един контакт, но аз съм много сръчна в ръцете. Извадих сандъчето с инструменти и ролетката, които ми даде Гевин, и си направих още няколко контакта. След това трябваше да изляза на предната веранда, за да потърся кутията с бушоните. Уха, това беше само за мен! Един от онези керамични контакти с парче триамперна жица между полюсите. Извадих го, поставих петнайсетамперна жица и тъкмо затварях кутията, когато един млад мъж със смачкан костюм и изкривена вратовръзка мина през портата.

— Здравсти — казах, мислейки, че също е квартирант.

— Ти нова ли си тук? — беше отговорът.

Казах, че съм нова, сетне изчаках да видя какво ще стане.

— Къде си се нанесла? — попита той.

— Отзад, до пералнята.

— Не си ли в предния апартамент на първия етаж?

Намръщих се, което, ако сте толкова мургави, колкото съм аз, може да бъде доста страшно.

— А това какво ви влиза в работата? — попитах.

— О, влиза ми и още как. — Той бръкна под палтото си и извади кожен портфейл, който отвори. — Отряд за борба с порока — каза. —

Как се казвате, госпожице?

— Хариет. А вие?

— Норм. С какво се занимавате, за да си изкарвате прехраната?

Привърших със затварянето на кутията с бушоните и мушнах ръката си под лакътя му с прелъстителен поглед, напълно копиран от екранните изяви на Джейн Ръсел. Поне аз си мислех, че е прелъстителен.

— Чаша чай? — попитах.

— Защо не — отвърна пъргаво той и ми позволи да го въведа в покоите си.

— Ако сте от бранша, значи сте прекалено чиста — каза, оглеждайки се из всекидневната, докато аз слагах чайника. Пак стотинки! Трябваше да се запаса с цели торби от тези проклети метални кръгчета, имаше толкова много уреди, които ги гълтаха като топъл хляб.

— Не съм от бранша, Норм. Аз съм главен рентгенов лаборант в болница „Роял Куинс“ — отговорих с известна доза гордост и достойнство.

— О! Значи Папи ви е довела тук.

— Познавате ли Папи?

— Че кой не я познава! Но тя не взема пари и не влиза в сметката.

Дадох му чаша чай, напълних една и за себе си и намерих няколко сладки бисквитки, които мама бе сложила в кошницата. Ние ги потопихме в чая си за минутка в пълно мълчание, сетне аз започнах да го разпитвам за „порока“! Какъв опит! Норм бе не само златна мина за информация, не само истинско съкровище. Той беше онова, което Папи би нарекла „истински практик“. Черпех с пълни шепи направо от извора. Проституцията не можело да бъде задържана извън социалното уравнение, макар че всички пуритани, като архиепископи, кардинали и методистки пастори, твърдели обратното, обясни ми той, така че работата била да се държи тя (проституцията) под контрол и да не се вдига много шум. Всяко момиче на улицата си имало своя територия, а неприятностите започвали, когато някоя нова птичка се опитвала да браконьерства на чуждо и вече установено място. Тогава целият ад буквално се изсипвал на земята.

— Бият се с нокти и зъби, с нокти и зъби — повтори Норм, като си взе още една бисквитка. — След това сутенъорите вадят ножовете и бръсначите.

— Значи вие не арестувате така наречените проститутки? — попитах.

— Само когато се намесят пуританите и направят така, че става невъзможно да не го направим. Качват Лигата на майките и Легионите на благоприличието на амвона — пламтящи факли в задника, пуритани! Мразя ги, Господи! Но — продължи той, потискайки чувствата си, — вашият първи приземен етаж винаги е бил проблем, защото 17-в не е в занаята. Мадам Делвекио Шварц се опита да даде апартамента под наем, но надойдоха типове от всякакви сортове и 17-б и 17-д вдигнаха врява.

Предните приземни апартаменти в Крос, както открих впоследствие, бяха просто идеални за едно момиче от бранша. Можеш да вкарваш клиенти през френската врата на верандата направо от улицата и да ги изпращаш по същия път петнадесет минути по-късно. И без значение кого мадам Делвекио Шварц избираше да пусне като квартирант в нашия приземен преден етаж, оказваше се, че тази жена или жени винаги бяха от бранша. След като направих малко проучване, установих, че двете сгради от двете страни на Къщата са бардаци. Какво ли щеше да каже татко, ако научеше? Не че имах някакво намерение да му съобщавам тази малка подробност.

— Правите ли внезапни проверки? — попитах го аз.

Норм, между другото много хубав мъж, изглеждаше напълно ужасен.

— Не съм си го и помислил! Това са двата най-елегантни публични домове в цял Сидни, обслужват само високопоставени клиенти. Съветници от градския съвет, политици, съдии, индустриалци. Ако ги проверим, ще ни обесят за топките!

— Ооооо! — възкликнах.

И така, ние изпихме чая си и аз го изпроводих, но не и преди да ме покани в дамската зала на „Пикадили Пъб“, за да изпием по бира другата събота следобед. Приех. Норм дори не знаеше, че съществува Дейвид Мърчисън. О, благодаря ти, скъпа мадам Делвекио Шварц. Не бяха минали и дванайсет часа, откакто се изнесох от родния си дом, и вече имах среща. Не мисля, че Норм щеше да бъде първият ми

любовник, но той определено бе достатъчно представителен, че да пия бира с него. А може би и една целувка?

Тазвечерното ми желание: Животът ми да е пълен с интересни мъже.

НЕДЕЛЯ, 24 ЯНУАРИ 1960

Днес срещнах няколко от квартирантите на Къщата. Първите двама, след като си взех вана (тук няма душ) и реших да посетя задния двор. Едно от нещата, които бяха доста интригуващи за Виктория Стрийт, бе, че откъм лявата страна нямаше улици или алеи. Нашата малка задънена уличка беше със затворен край и нямаше къщи с номера по-малки от 17. Тухленият паваж на пасажа от моята страна продължаваше в задния двор, в който бяха опънати въжета за простирание, пресичащи се във всички посоки, по някои от които висяха гирлянди от чаршафи, кърпи и дрехи, които очевидно принадлежаха на мъж и жена. Малки сладки дантелени гащички, боксерки, мъжки ризи, сутиени и женски блузи. Аз се мушнах между тях — бяха сухи, и открих защо няма странични улици от лявата страна и защо сме в задънена улица. Виктория Стрийт беше кацнала на върха на една скала от пясъчник, висока повече от осемнайсет метра. Под мен се простираха полегатите, покрити с плочи покриви на редици къщи с тераси от Вулумулу чак до Домейн — през това време на годината тревата е зелена и красива. Харесвам начина, по който тя разделя Вулумулу от Ситито, макар че не го осъзнавах, преди да застана до задната ограда и да погледна натам. Всички тези нови сгради в центъра на града! Толкова високи, с много етажи. Но все пак можех да видя кулата на Австралийската водна компания. Вдясно от Вулумулу е пристанището, цялото осеяно с бели платна като бели зайчета, защото това е Сидни и целият свят бе тръгнал да плава! Каква гледка само! Въпреки че бях много щастлива с моя апартамент, почувствах лека завист към обитателите на 17-в, които живееха на горния етаж и чиито прозорци гледаха натам. Господи, само за няколко лири на седмица!

Когато разтворих с ръце чаршафите, за да се върна към моето боядисване, видях по пътеката срещу мен да върви млад мъж с празна кошница в ръка.

— Здравсти, ти трябва да си прочутата Хариет Пурсел — каза, като ме настигна и ми подаде една дълга, тънка елегантна ръка. — Аз съм Джим Картрайт — представи се „той“.

О! Лесбийка значи! Отблизо съвсем ясно се виждаше, че Джим не е мъж, дори и с мека китка, но носеше мъжки панталони — цип отпред вместо странично закопчаване, и кремава мъжка риза с навити маншети. Модерна мъжка прическа, никаква следа от грим, голям нос, много красиви сиви очи.

Аз поех ръката ѝ и казах, че съм очарована, при което тя ме загледа мълчаливо усмихната, извади тютюн и цигарена хартия от джоба на ризата и сръчно сви цигара само с едната си ръка, както правеше Гари Купър.

— Боб и аз живеем на втория етаж, точно над мадам Делвекио Шварц. Красота! Имаме такъв изглед и отпред.

От Джим получих повече информация за Къщата — кой къде живее. Мадам Делвекио Шварц се разполагаше на целия първи етаж, с изключение на крайната стая, точно над моята всекидневна, която бе наета от възрастен учител на име Харолд Уорнър, макар че, докато говореше за него, Джим изкриви лицето си в нещо, което приличаше на погнуса. Точно над Харолд бе настанен един нов заселник от Бавария на име Клаус Мюлер, който гравирал скъпоценни камъни, готвел и свирел на цигулка за развлечение. Всеки уикенд ходел на гости при приятели близо до Боврал, които правели гигантски барбекюта с цели агнета, шопари и телета на шиш. Джим и Боб държали по-голямата част от този етаж, а тавана принадлежал на Тоби Еванс.

Джим се засмя, когато произнесе името му.

— Той е художник — ще те хареса!

Цигарата бе оставена в тенекия за боклук, Джим започна да събира прането, така че аз ѝ помогнах да сгъне чаршафите и да ги подреди в кошницата. Сетне, подтичвайки и мръщейки се, се появи Боб, имаше малки крачета в сини детски чехли като лапички на мишка. Тя бе една дребничка руса кукличка тип Купи^[1], много по-млада от Джим, облечена по модата отпреди четири години — пастелносиня рокля с огромна, разкошна пола, поддържана от шест колосани фусти, щипната в кръста, а гърдите щръкнали напред като остри шипове, за което моите братя казваха, че означавало „Долу ръцете!“

Закъснявала за влака си, обясни развълнувано Боб, а нямало таксита. Джим се наведе да я целуне — е, това се казваше целувка! С отворена уста, с език, с измъркано „мммм“ в знак на удоволствие. Целувката имаше ефект, Боб се успокои. С кошница, пълна с пране и подпряна на единия ѝ несъразмерен хълбок, Джим поведе Боб надолу, зави зад ъгъла и те изчезнаха.

С очи, забити в земята, аз тръгнах към моя апартамент. Бях потънала в мисли. Знаех, че съществуват лесбийки, но никога досега не бях срещала нито една, официално. Трябва да имаше много от тях измежду купищата неомъжени сестри във всяка болница, но те не се издаваха с нищо. Беше прекалено опасно. Само да ти излезе подобно име и с кариерата ти е свършено. Изхвърчаш направо на боклука! И все пак тук бяха Джим и Боб, които не се криеха, нито пазеха отношенията си в тайна! Това означаваше, че макар мадам Делвекио Шварц да имаше отрицателно отношение към момичетата от бранша и да бе против те да заемат нейния преден апартамент на първия етаж, то тя нямаше нищо против да приюти двойка съвсем открити и изявени лесбийки. Браво на нея!

— Добрутро, сладур! — извика някой.

Аз подскочих и погледнах по посока на гласа, който беше женски и идеше откъм прозорците на 17-д с лилави копринени пердета. Тези прозорци ме интригуваха много заради лилавите дантелени пердета и саксиите с червеникаворозови гераниуми под тях — ефектът действително бе очарователен и правеше 17-д да прилича на леко западнал частен хотел. Една млада, чисто гола жена с къносана коса се бе надвесила от прозореца и решише енергично косата си. Гърдите ѝ, много сочни, едри и съвсем леко увиснали от тежестта си, се люлееха в такт с четката, а върхът на черния храст в долната част на корема ѝ се подаваше между гераниумите.

— Добрутро! — извиках и аз.

— Пренасяш ли се?

— Да.

— Приятно ми е! — И затвори прозореца.

Моите първи лесбийки и първата професионална курва!

След тези срещи боядисването на стените бе леко осуетено, но въпреки това боядисвах, докато ръцете ми изтръпнаха и всяка стена и таван не получиха своето първо покритие. Част от мен чувстваше

липсата на неделния ни тенис с Мърл, Ян и Денис, но размахването на четката имаше почти същия ефект като размахването на ракетата, така че поне си направих гимнастиката. Чудех се дали някъде наблизо в Крос няма тенис корт. Вероятно да, но не мисля, че много от обитателите на квартала играеха тенис. Игрите тук бяха много по-сериозни.

Около залез-слънце някой почука на вратата. Папи! — помислих си, но след това осъзнах, че това не бе нейният маниер на чукане. Това чукане беше авторитарно. Когато отворих вратата и видях Дейвид, сърцето ми пропадна в петите. Просто не го очаквах, копелето му с копеле! Той влезе, преди да го поканя, и се огледа наоколо с оня специален поглед на придирчива погнуса и неодобрение, с който може би гледа котката, когато открие, че е стъпила в локва пикня. Моите четири високи стола за маса все още не бяха подредени, така че бутнах един от тях с крак към него, а аз самата кацнах на ръба на масата, за да мога да го гледам от горе на долу. Но той не се хвана на въдицата, остана прав, така че да може да ме гледа в очите.

— Някой тук — рече Дейвид — е пушил хашиш. Подуших го в коридора.

— Това са китайските ароматни пръчици на Папи. Тамян, Дейвид, най-обикновен тамян! Един добър католик като теб би трябвало безпогрешно да разпознае миризмата — отвърнах ехидно аз.

— Със сигурност мога да разпозная безнравствеността и разпуснатостта.

Аз пък можех да почувствам как устата ми се свива като кокоше дупе.

— Бърлога на порока, искаш да кажеш.

— Ако тази фраза ти харесва повече, да — отговори сковано той. Следващите думи произнесох с най-обикновен, безразличен тон, все едно не означаваха нищо.

— В интерес на истината живея в бърлога на порока. Вчера един офицер от отдела за борба с порока ме посети и провери дали не съм от занаята, а тази сутрин казах „здравей“ на една от висшите професионалистки от съседната къща, която се бе показала чисто гола на прозореца. Малко преди това срещнах Джим и Боб, лесбийките, които живеят два етажа над мен, и ги гледах как се целуват с много

повече страст, отколкото ти някога си показвал към мен! *Набий* това в главата си и го запомни веднъж завинаги!

Той смени тактиката, реши да свали гарда и започна да ме умолява да дойда на себе си. В края на дисертацията си на тема как добрите момичета принадлежат на дома си, докато се омъжат, Дейвид каза: „Хариет, обичам те!“

Аз се отнесох към това изявление с пренебрежение, което имаше размерите на гръмотевица, и кълна се, че едновременно с нея над главата ми избухна мълния.

Неочаквано проумях всичко!

— Ти, Дейвид — казах, — си от онези мъже, които определено си избират много млади момичета, така че да ги моделират, за да прилягат и съответстват на собствените им нужди. Само че този път номерът не мина, приятел. Вместо да ме моделираш, ти счупи скъпоценния си тъп калъп за отливане!

О, имах чувството, че съм напуснала клетката си! Дейвид винаги ме е плашил с лекциите и морализаторстването си, но сега не давах и пукната пара за попските му проповеди. Той бе изгубил властта си над мен. Но колко хитър и лукав беше! Никога не ми предостави възможност да го преценя като мъж чрез целувки, милувки, или — о, направо ще умра при тази мисъл! — надървяйки онази си работа (кажи го де!), за да проверя колко му е голям, да не говорим да го употребя. Понеже е наистина хубав и добре сложен, и понеже всички ми завиждаха, аз се залепих за него, убедена, че крайният резултат ще си заслужава чакането. Сега осъзнах, че всъщност всичко е произтичало от него. На мен не ми бе позволено да узная дори провалите му като мъж, а единственият начин, по който можеше да си осигури това, бе като ме държи далеч от опитването на друга стока. Бях грешила — не трябваше да се освободя от Дейвид, а от самата себе си. Моето собственото старо аз. И аз се освободих от него в мига, в който го пренебрегнах.

Така че оставих Дейвид да поговори още малко за това как съм щяла да преодоля момента, как той щял да бъде търпелив и да изчака, докато дойда на себе си, и тъй нататък, и тъй нататък.

Бях намерила един пакет „Дю маориерс“ в пералнята и го бях пъхнала в джоба си. Когато той стигна до изявлението, че разбирал лудориите ми и щял да ми прости, извадих цигарите от джоба си,

пъгнах една в устата си и я запалих с кибрита, който взех от газовата печка.

Очите му изскочиха от орбитите.

— Хвърли веднага това нещо! Това е отвратителен навик!

Издухах дима право в лицето му.

— Следващото, което ще сложиш в устата си, ще бъде хашиш, а след това ще започнеш да дишаш и лепило...

— Ти си тесногръд, лицемерен фанатик! — рекох.

— Аз съм учен, правя медицински изследвания и имам отличен ум. Ти си попаднала в лоша компания, Хариет, не е необходимо човек да е носител на Нобелова награда, за да открие това — отвърна Дейвид.

Смачках цигарата в една чинийка — между нас казано, имаше отвратителен вкус, но нямах намерение да му признавам това — и го избутах навън. Сетне го проводих до предната врата.

— Сбогом завинаги, Дейвид! — заявих.

От очите му бликнаха сълзи, той сложи ръката си върху моята.

— Това е абсолютно погрешно! — изхленчи с разтреперан глас. — Толкова години! Хайде да се целунем и да забравим всичко, моля те.

Е, това вече ме довърши. Свих дясната си ръка в юмрук и го ударих право под лявото око. Той се заклати — удрях здравата с юмрук, братята ми се бяха погрижили да ме научат, а аз зърнах един новодошъл зад рамото му и го бутнах (Дейвид!) по стълбата надолу на улицата. Изглеждах, надявам се заради новодошлия, като истинска опасна амазонка. Заварен в смешна ситуация от непознат човек, Дейвид изскочи от входната врата и хукна по Виктория Стрийт сякаш баскервилското куче го гонеше по петите.

Което позволи на новодошлия и на мен да се огледаме един друг. Въпреки факта, че аз бях на стълбите, а той на пътеката под тях, оцених ръста му на метър и шейсет и пет. Чиста проба самородно злато, помислих си, стоящо, леко балансирайки като боксьор, върху краката си, докато червеникавокафявите му очи проблясваха немирно. Хубав прав нос, прекрасни високи скули, цяла къделя кехлибарени къдрици, прави черни вежди и дълги черни мигли. Мнооого привлекателен!

— Ще влизате ли, или просто си стоите там, за да украсявате пътя? — попитах студено.

— Ще влизам — отвърна той, но не направи никакво движение. Беше прекалено зает да ме наблюдава. Това бе много особен поглед, сега, когато дяволитостта в очите му бе угаснала — безпристрастен, очарован, забележителен по един неемоционален начин. Точно както лекарят преценява пациента си, макар че ако този мъж пред мен беше доктор, щях да изям модното бомбе на Дейвид.

— Гъвкава ли сте? — попита ме той. Поклатих глава. — Жалко. Можех да ви поставя в някои страхотни пози. Няма много месо по вас, а онова, което имате, изглежда спортно, но гърдите ви са много съблазнителни. Те очевидно са повече ваши, отколкото на производителя на сутиени.

Той се изкачи по стълбата, докато казваше това, след което ме изчака, за да го пусна вътре.

— Вие трябва да сте художникът на тавана.

— Позна. Тоби Еванс. А вие трябва да сте новото момиче в задния апартамент на първия етаж.

— Позна. Хариет Пурсел.

— Заповядай горе да прием кафе. Сигурно ти е необходимо едно след тупаника, който хвърли на бедния глупак там вън. Горкичкият, ще носи синина на окото си поне месец — каза мъжът.

Аз го последвах два етажа нагоре по стълбите до една площадка, където на едната врата имаше огромен женски символ (без съмнение Джим и Боб), а на другата алпийски изглед (без съмнение Клаус Мюлер). Достъпът до таванското помещение се осъществяваше посредством здрава сгъваема стълба. Тоби мина пръв и веднага след като и аз се изкачих и стъпих върху твърда земя, издърпа едно въже, с което набра стълбата от пода и я прибра към тавана.

— Уха, това е страхотно! Истинска крепост! — възкликнах, оглеждайки се с учудване. — Можете да вдигате моста и да издържите на истинска обсада.

Намирах се в огромна стая с капандура и два прозореца в ниши в задната част и още два в предната, където таванът беше скосен. Цялото помещение беше боядисано в искрящо бяло и изглеждаше стерилно като операционна. Всяка карфица си бе на мястото, нямаше нито едно петно или мръсотия, никаква прах, нито дори следа от изсъхнали дъждовни капки по стъклото на прозореца. Тъй като беше мансарда, под прозорците имаше седалки с бели кадифени възглавници върху

тях. Картините бяха обърнати с лица към стената в боядисаната в бяло етажерка, имаше голям професионален статив, (също бял), подиум с един бял стол върху него и малък бял скрин с чекмеджета до статива. Това беше работното място. За времето, когато си почиваше, той имаше два стола, покрити с бяло рипсено кадифе, бели лавици за книги, където всяка книга стоеше изправена, бял болничен параван около кухненския кът, квадратна бяла маса и два бели дървени стола. Дори подът беше боядисан бял! Върху него също нямаше нито едно петънце. Лампите бяха флуоресцентни, бели. Единственият различен цвят бе едно сиво войнишко одеяло върху двойното му легло.

След като пръв бе преминал на лична тема с онази малка забележка относно гърдите ми — какво нахалство! — му казах направо какво мисля.

— Мили Боже, ти сигурно си маниак на тема чистота и ред! Мога да се обзаложа, че когато изстискваш боя от тубата, започваш от дъното, сетне внимателно сгъваш празното място и със сигурност го правиш да бъде квадратно!

Той се усмихна и наклони главата си на една страна като живо, малко кученце.

— Седни — рече и изчезна зад паравана, за да направи кафе. Седнах и говорих с него през снежнобелите памучни стени на паравана, а когато той се появи с кафето в две бели чаши, ние просто продължихме разговора си. Бил момче от прериите, както каза, израснал в огромна ферма за овце в пустинните области на Западен Кунсленд и Северните територии. Баща му бил готвачът на фермата, но първо и преди всичко бил пияница, така че Тоби бил човекът, който в повечето случаи готвел, за да не загуби баща му работата си. Нямам нищо против да го прави заради стареца, който очевидно бе умрял от пиячката. Дотогава рисунките му били детски, с водни бои, а хартията — евтина бакалска хартия, която купувал от офиса на овцевъдната ферма, както и моливите НВ. След смъртта на баща си, се упътил към Биг Смоук^[2], за да се научи как да рисува, при това с маслени бои.

— Но Сидни е жесток, когато не познаваш нито една жива душа и сламките все още стърчат зад ушите ти — рече той, като наля тризвездно бренди в неговата втора чаша кафе. — Опитах се да работя в областта на готварството — хотели, пансиони, кухни, болница „Конкорд Рипат“. Беше ужасно — сред гласове, които не говорят

английски, и хлебарки, които бяха навсякъде, с изключение на болницата. Трябва да призная това на болниците, те поне са чисти. Но храната беше по-лоша и от храната във фермата. Тогава се преместих в Кингс Крос. Живеех в барака шест на осем в задния двор на една къща на Келет Стрийт, когато срещнах Папи. Тя ме доведе в Къщата да се срещна с мадам Делвекио Шварц, която ми предложи да наема мансардата за три лири на седмица и да ѝ платя, когато имам парите. Разбираш ли, когато гледаш статуите на Света Богородица, на Света Тереза и на останалите, виждаш, че те са прекрасни жени. Но аз мислех, че мадам Делвекио Шварц, ужасно грозната стара вещица, беше най-красивата жена, която бях виждал. Един ден, когато съм по-уверен в себе си, ще я нарисувам с Фло на коляното.

— Все още ли готвиш? — попитах. Той ме погледна презрително.

— О, не! Мадам Делвекио Шварц ме посъветва да се хвана на работа — да поставям нитове в една фабрика. „Ще печелиш добри мангизи и няма да страдаш ни най-малко, пич“, така ми каза. Послушах съвета ѝ и сега завинтвам гайки в Александрия, когато не рисувам тук.

— От колко време живееш в Къщата? — попитах.

— От четири години. През март станаха четири.

Когато му предложих да измия чашите от кафето, той ме изгледа ужасено — вероятно си мислеше, че няма да го направя както трябва. Така че си вдигнах чуковете и слязох в моя собствен апартамент в определено замислено настроение. Какъв ден само! По-точно, какъв уикенд. Тоби Еванс. Беше съвсем искрен. Но когато спомена името на Папи, забелязах сянка на някакво ново чувство в очите му.

Тъга, болка. Леко ми просветна — ами, да! Той беше влюбен в Папи! Която не бях виждала, откакто се бях нанесла тук.

О, колко съм изморена. Време е да гася светлината и да се наслажда на моята втора нощ в двойното легло. Отсега нататък знам със сигурност едно нещо — никога повече няма да спя в единично легло. Какъв разкош!

---

[1] Куклата Kewpie (Купи) е много известна кукла, като малък елф с крилца и глава като репичка, създадена 1909 г. от Роуз О'Нийл.

Прилича на Купидон, оттам и името — умалително от Купидон. — В.
пр. ↑

[2] Наименование на Сидни, буквално Големият дим. — Б.пр. ↑

СРЯДА, 3 ФЕВРУАРИ 1960

Всичко, което правех, когато не правех рентгенови снимки, бе да мацам с розова боя всичко, което стои неподвижно достатъчно дълго време в моя апартамент. Въпреки че вече се разхождам из Крос доста продължително денем, за да се ориентирам в обстановката. Направо е баснословно! Магазините не приличат на онези, които съм виждала, и за една седмица ядох повече странни неща, отколкото през целия си живот досега. Има една френска хлебарница, в която пекат дълги тънки франзели — истинска мечта, и една сладкарница, казва се „Патисери“, с фантастични сладкиши и торти, направени от много тънки като вафли слоеве, вместо кейковете със сладко и крем, каквито продават в обикновените сладкарници. Нектар и амброзия навсякъде, където ти погледнат очите. Купих си нещо, наречено картофена салата — о, какъв божествен вкус! И салата от зеле — излапах цяла пластмасова кофичка от нея и цяла нощ пръцках, но не ми пукаше. Тук се продава нещо като калъпче от кълцано месо с твърдо сварено яйце в средата, наречено унгарско кюфте. Истински колбаси вместо салам „Девон“, сирене „Тилситър“ вместо сладникавата водниста каша, която мама купува от бакалина. Имам чувството, че съм умряла и съм се пренесла в рая, когато става дума за ядене. Не е много скъпо, което ме изуми дотолкова, че отбелязах това пред един мой нов австралийски приятел в любимия ми деликатесен магазин. Неговият отговор разреши и измъчващия ме въпрос относно Сините закони и работното време — той ми обясни, че бизнесът се върти от членове на семейството, макар че сложи пръста си на устните, когато го каза. Никакви наемни работници, които да се обединяват в профсъюзи! И това държи цените ниски.

Има няколко магазина за бельо, които ме накараха да се опуля. Витрините им са пълни с прозрачни черни или червени сутиени и бикини, халатчета и пенъоари, които щяха да накарат Дейвид да се гътне от апоплектичен удар. Бельото на порока. Когато една вечер се

прибирахме вкъщи, Папи се опита да ме убеди да си купя нещо, но аз твърдо отказах.

— И без това съм прекалено мургава — обясних. — Черно или червено ще ме направят да изглеждам, все едно че страдам от последен стадий на цироза на черния дроб.

Опитах се да събера информация за ситуацията между нея и Тоби, но тя отхвърляше всяка стръв, която закачах на въдицата си. Това само по себе си е силно подозрително. О, само ако можех да открия начин да ги събера заедно! Никой от тях нямаше семейство, всеки се потапяше във важни дейности — Папи в ученето си, Тоби в картините си. Те бяха направени един за друг и щяха да имат *прекрасни* деца!

Днес сестра Агата ме повика в кабинета си и ме информира, че от следващия понеделник ще напусна гръдното и ще работя в рентгенологията на спешно отделение. *Супер!* Това беше най-добрата работа от всички, безкрайно разнообразие, всеки случай бе сериозен, защото несериозните се прехвърляха към общ рентген. Освен това в „Куинс“ спешното работеше само от понеделник до петък, защото през уикендите няма много спешни случаи. Болницата е заобиколена с фабрики от север, юг и запад, а на изток се простират паркове и спортни площадки. Тя си делеше жилищните райони с болница „Сейнт Джордж“, макар че поемаше своя дял от разнебитени къщи. Правителството, разбира се, се опитваше да затвори „Куинс“, да вложи парите, които гълташе като бонбони, в „Сейнт Джордж“ и малките болници на запад, където населението на Сидни се множеше като гъби след дъжд. Обаче аз ще заложа на старшата сестра срещу министъра на здравеопазването. „Куинс“ няма да бъде затворена, моята нова работа е в безопасност.

— Вие сте отличен лаборант, госпожице Пурсел — рече сестра Агата със своя акцент, характерен с гърлени гласни. — И се държите отлично с пациентите. Тези факти не ни убягнаха от очите.

— Благодаря ви, сестро! — казах, като отстъпих назад с поклон. Ура! Ще работя в спешното!

Тазвечерното ми желание: Папи и Тоби да се оженят.

СЪБОТА, 6 ФЕВРУАРИ 1960

Блъскай главата си в тухлената стена, Хариет Пурсел, докато мозъкът вътре в нея започне да работи. *Мисли!* Каква глупачка си само! Каква патка!

Тази сутрин Папи и аз отидохме да пазаруваме, въоръжени с чанти и портмонета с пари. В събота сутрин човек рядко може да се придвижи заради тълпите от хора по Дарлингхърст Роуд, но на Крос обикновено няма никой. Една удивително красива жена мина горделиво покрай нас с пудел, боядисан в прасковенорозово, водеше го на каишка с фалшиви диаманти, а тя бе облечена от главата до петите в същия цвят коприна и ярешка кожа. Косата ѝ бе абсолютно еднаква с козината на пудела.

— Леле! — въздъгнах, като се обърнах след нея.

— Страхотен е, нали? — попита ме с усмивка Папи.

— *Той ли?*

— Известен е като лейди Ричард. Травестит.

— Искаш да кажеш, че циците му са от тампони памук? — рекох изумена.

— Не, той е толкова облечен, че е направо безполов, но повечето травестити са хетеросексуални. Те просто харесват женските дрехи.

И ето така започна разговорът ни. Макар че не виждах Папи в Къщата, през седмицата ние бяхме почти непрекъснато заедно, ето защо си мислех, че я познавам добре. Оказа се, че изобщо не я познавам.

Тя ми каза, че е крайно време да си намеря любовник, и аз бях напълно съгласна с нея. Но Норм, офицерът от отдела за борба с порока, се оказа слаб в целувките — щеше да ме удави в слюнка. Разделихме се след бирата в най-добри отношения, но и двамата знаехме, че от това няма да излезе нищо. И макар че не можех да го спомена пред Папи, за мен Тоби Еванс беше зает. Колко жалко! Бях много впечатлена и привлечена от него, струваше ми се, че той знае какво да прави в леглото. Кое то бе точно темата, която подхвана Папи,

докато вървахме — че моят първи път не може да бъде с някой нечувствителен, безпардонен, невеж или скучен глупак.

— Той трябва да бъде опитен, внимателен и нежен — беше нейното мнение.

Аз започнах да се смея.

— Е, ти сигурно си експерт! — изкикотих се. Показа се, че наистина е.

— Хариет — започна тя, като изглеждаше малко обърквана. — Не си ли се питала защо не ме виждаш през уикендите?

Казах, че съм се чудила, но съм предположила, че е потънала дълбоко в книгите си.

— О, Хариет, толкова си глупава! — възкликна Папи. — Прекарвам уикендите, като правя секс с мъже.

— С мъже? — попитах и си глътнах езика. Бях ликвидирана.

— Да, с мъже.

— В множествено число?

— В множествено число.

Какво можех да кажа? Все още се чудех, когато завихме по Виктория Стрийт.

— Защо?

— Защото търся нещо.

— Идеалният любовник ли?

Тя поклати яростно главата си от едната страна на другата, но сякаш предпочиташе много повече да разтърси мен.

— Не, не и не! Не е заради секса, а заради духа! Търся сродната си душа, предполагам.

Почти щях да изтърся, че сродната ѝ душа нанася пластове боя върху платното в таванското помещение над нея, но прехапах навреме езика си и не го направих. Когато стигнахме до Къщата, на стълбите седеше един младеж. Папи му се усмихна леко за извинение, той се изправи на крака и тръгна с нея, а аз забързах пред тях към розовия си апартамент, където седнах, за да си поема дъх. Значи това беше имал предвид Норм, когато подхвърли, че Папи не взема пари и не влиза в сметката! Тогава не разбрах какво иска да каже с това изречение. Без съмнение тя беше спала и с него.

Време е да подредиш приоритетите си, Хариет Пурсел. Всичко, в което вярваше, се срути. Папи не може да се окачества като добро

момиче, макар че бе най-доброто, което някога съм срещала. Но добрите момичета не раздаваха безплатно сексуални услуги на неопределено количество мъже. Това правеха само уличниците. Беше ли Папи уличница? Не, това не можех да приема. Аз съм единственият член от приятелския кръг Бронте — Бонди — Уовърлей, която не е имала нито една любовна връзка, но Мърл например не мисли за себе си като за уличница повече отколкото всъщност е. О, да знаете на какви емоционални водовъртежи съм била свидетел, когато тя се влюбеше в някого! Ентусиазъм, ярост, съмнения, разочарования. А онези дни, когато чакаше да ѝ дойде мензисът! Той идваше и облекчението беше нещо, което чувствах точно толкова осезаемо, колкото и тя самата, поставяйки се на нейното място. Ако нещо ни държи в правия път, то е страхът от забременяване. Единствените хора, които правят абортите, използват куки за плетене, но другата възможност е разбитата репутация и омърсено име. Онова, което обикновено се случваше, бе неочакваното изчезване на някое момиче за четири месеца или светкавична сватба и преждевременно родено, така нареченото „недоносено“ бебе. Но независимо дали момичето избере да се скрие вкъщи за четири месеца и сетне да даде бебето си за осиновяване, или да се омъжи за момъка, приказките я преследваха до края на дните ѝ.

„Тя беше *принудена* да се омъжи!“ или „Е, всички знаем какво стана, нали? Ходеше с посърнало като дъждовен сезон лице, момчето изобщо не се мяркаше, тя изглеждаше наедряла в кръста и неочаквано отиде на гости при баба си в Западна Австралия за няколко месеца. Кого си мисли, че ще преметне, а?“

Не вярвам, че някога ще прихвана тази болест, но тя е факт от живота на всяко момиче. И все пак, ето я — Папи, която обичам и която си играе с огъня във всяко едно отношение — от бременност и венерически болести до възможността да бъде пребита. Да използва секса, за да си търси сродната душа! Но как сексът може да открие душата в един мъж? Бедата е, че не знам отговора. Онова, което знам, е, че не мога да си помисля нищо лошо за Папи. О, бедният Тоби! Как ли се чувства? Тя дали е правила секс и с него? Или той е единственият, когото не харесва? Не знам защо, но мисля, че е точно така.

Не можах да се успокоя, така че реших да изляза да се поразходя, да се загубя сред тълпите от удивителни хора из Крос. Но когато излязох в предния коридор, се сблъсках с мадам Делвекио Шварц, която метеше. От метенето ѝ нямаше някакъв ефект. Тя използваше метлата така бързо и яростно, че прахта само се вдигаше на облаци и падаше на пода зад нея. Беше ми на езика да я попитам дали се е сетила да разпръсне мокри чаени листенца, преди да започне да мете, но не бях толкова смела.

— Ей, чудо-момиче! — рече със сияеща усмивка моята необикновена хазайка. — Качи се горе да ударим по една глътчица бренди.

— Не съм ви виждала, откакто се пренесох — казах, като я последвах по стълбите.

— Никога не се пречкам на хората, когато са заети, принцесо — отвърна тя, плъсна се на стола си на балкона и наля с бълбукане бренди в две чаши от сирене „Крафт“. Фло се бе залепила за полата ѝ, но сега се покатери в моя скут и се излегна там, като ме гледаше с огромните си трагични очи и се усмихваше.

Аз сръбнах от отвратителното питие, макар че не го харесвах.

— Никога не съм чула гласа на Фло — казах. — Тя говори ли?

— Непрекъснато, принцесо — отвърна мадам Делвекио Шварц. Държеше в ръката си колода карти с неимоверно големи размери, сетне прикова рентгеновите си очи в мен и остави картите.

— Какво те притеснява? — попита ме.

— Папи каза, че спи с много мъже.

— Да, така прави.

— Ти какво мислиш по този въпрос? Винаги съм смятала, че хазайките избягват да вземат момичета, които приемат мъже в стаята си, и знам, че постъпваш точно така, когато става дума за предния апартамент на приземния етаж.

— Не е правилно да накараш наистина добри жени да мислят, че са порочни само защото харесват чукането — отвърна тя, като отпи голяма глътка. — Чукането е нещо нормално, както всички физиологични нужди — пишкането и акането. Колкото до Папи, какво толкова има да се мисли? Сексът е нейният начин да пътува. — Още един рентгенов поглед. — Но не е твоят, нали?

Почувствах се неудобно и се загърчих на стола.

— Не съвсем — казах и отново въздъгнах. Питието на Уили като че ли придоби малко по-приятен вкус.

— Ти и Папи сте двата противоположни полюса на женския живот — продължи мадам Делвекио Шварц. — За Папи няма ли докосване, няма любов. Тя е дама пика, Везни, а това не е силна комбинация. Всичко се дължи главно на нейния Марс. Много слабо проявен. Такъв е и нейният Юпитер. Луна в Близнаци, балансирана към Сатурн.

Мисля, че съм го запомнила точно.

— А аз каква съм? — попитах.

— Не мога да кажа, докато не ми признаеш кога си родена, принцесо.

— На 11 ноември 1938 година — казах.

— Ха тъй! Знаех си! Скорпион! Много силно! И къде си родена?

— В болницата „Вини“.

— На една крачка от Крос! По кое време?

Разрових се в паметта си.

— Една минута след единайсет сутринта.

— Единайсет, единайсет, единайсет. О, страхотно! Чудо-момиче! — Тя тероризираше и измъчваше стола си, като се наведе назад и затвори очи. — Хм... я да видим... изгриваш във Водолей — добре, добре! — В следващата минута беше клекнала на ръце и колене пред малък бюфет, за да извади една книга, толкова оръфана, че се бе разпаднала на части, няколко листа хартия и евтин пластмасов транспортир. Единият от листата, празен, бе хвърлен към мен заедно с молив.

— Пиши каквото ти кажа — рече тя и погледна към Фло. — Ангелско котенце, донеси някои от цветните си моливи. — Фло се плъзна от скута ми и отиде във всекидневната, откъдето се върна с пълна шепа сини, зелени, червени и кафяви моливи.

— Виждам всичко нарисувано в *главата* ми — трябва да го мога след всички изминали години — мърмореше мадам Делвекио Шварц, консултирайки се с оръфаната си книжка и правейки тайнствени знаци върху листа, на който вече имаше нарисувано нещо като торта, разделена на дванадесет еднакви парчета. — Тъй, тъй, наистина интересно. Пиши, Хариет, пиши! Три противоположности, всички

възможни — Слънце в Уран, Марс в Сатурн, асцендент в Плутон. Но не се вижда квадрат, не е ли интересно?

Тъй като не знаех какво е интересното, просто записах онова, което тя каза.

— Юпитер е в първия дом на Водолей, твоят изгряващ знак — много могъщ! Ти ще имаш щастлив живот, Хариет Пурсел. Слънцето е в десети дом, означава, че ще правиш кариера през целия си живот.

Това направо ме накара да подскоча! Как се озъбих.

— Не, няма! — извиках. — Проклетата да съм, ако продължа да правя рентгенови снимки, докато дойде време да се пенсионирам! Няма да нося оловна престилка четиридесет години и да си правя кръвни проби всеки месец! Няма да стане!

— Има кариера и кариера — усмихна се самодоволно тя. — Венера също е в десети дом, а Луната ти е в Рак. Сатурн е в трети дом, което значи, че винаги ще се грижиш за тези, които не могат да се грижат сами за себе си. — Тя въздъхна. — О, има толкова много неща, че ще ги разгадая по-късно, но нищо не струва повече от евтина наздравница в сравнение с твоя идеален куинкункс между Луната и Меркурий!

— *Какво е куинкункс*^[1]? — Въпросът ми прозвуча абсолютно неприлично.

— Онова, което планетите ще направят за мен — каза тя, потърквайки ръцете си със задоволство. — Ти се виждаше във всяко нещо в диаграмата, преди да се очертае куинкунксът, но начинът, по който са се движели звездите, откакто си се родила, казва, че това е куинкункс. — Рентгеновият поглед ме прониза отново, после тя стана на крака, влезе вътре и отвори хладилника. Върна се с една чиния, в която имаше парчета от нещо, което приличаше на хоризонтално разрязана змия. — Вземи си, принцесо. Пушена змиорка. Много е хранителна за мозъка. Приятелят на Клаус Лернър Чусовиц ги хваща и опушва собственоръчно.

Пушената змиорка беше наистина много вкусна, така че се натъпках здравата с нея.

— Знаеш много за астрологията — казах, докато дъвчех.

— И трябва да е така! Аз съм гледачка — поясни тя.

Неочаквано си спомних синекосата дама от аристократичния Северен Шор, няколкото други, които бях срещнала в предния

коридор, и много неща си дойдоха на мястото.

— Тези богато изглеждащи жени са твои клиентки, така ли? — попитах.

— Имаш набито око, момиче! — Тя ме прониза отново с ледените си очи. — Вярваш ли в бъдещето?

Замислих се, преди да отговоря.

— Понякога. Може би. Трудно е да вярваш в неизменните причини и в справедливостта, които стоят зад целите на Бога, когато работиш в болница.

— Не става дума за Господ, а за бъдещето.

Отговорих, че не съм сигурна.

— Е, аз работя за бъдещето — заяви мадам Делвекио Шварц. — Правя хороскопи, хвърлям карти, предсказвам с Кристалното кълбо (произнесе го с главна буква), контактувам с мъртвите.

— Как?

— Нямам представа, принцесо! — отвърна весело тя. — Дори не знаех, че мога да го правя, докато не навърших трийсет.

Фло се покачи на коленете на майка си, за да посуче малко мляко, но бе свалена долу. Внимателно, но твърдо.

— Не сега, ангелско котенце, Хариет и аз имаме разговор. — Тя отиде до малкия бюфет и извади един много тежък предмет, увит в мръсна розова коприна, който сложи на масата. Сетне ми подаде тестето карти. Аз ги обърнах, очаквайки да видя обикновените купи, кари, пики и спатии, но там имаше картинки. Най-последната изобразяваше гола жена, заобиколена от венец. Всички бяха ярко оцветени.

— Това е Светът — рече мадам Делвекио Шварц.

Под нея имаше карта, изобразяваща ръка, държаща потир, от който се изливаше тънка струя течност. Един гълъб с малък кръгъл предмет в човката си висеше над потира, върху който бе написано нещо, което приличаше на буквата W.

— Това е асото купа — поясни тя.

Оставих много внимателно тестето.

— Какви са тези карти?

— Таро, принцесо. Мога да правя всякакви неща с тях. Мога да прочета бъдещето ти, ако искаш. Задай ми някой въпрос за него, а аз ще ти отговоря. Мога да си седя тук съвсем сама и да си редя

циганските картинки, за да разбере какво става в Къщата, с хората, на които държа. Картите имат уста. Те говорят.

— По-скоро ти ги чуваш, а не аз — отвърнах, потръпвайки. Тя продължи все едно не бях се обадила.

— Това е кълбото — рече, като отви мръсната коприна от предмета, който бе извадила от бюфета. Сетне протегна ръка през масата, за да хване моята, и я сложи върху хладната повърхност на това красиво нещо. Фло, която стоеше и наблюдаваше, неочаквано въздъхна и бързо се скри зад майка си, после погледна зад гърба ѝ право в мен с огромните си, широко отворени очи.

— Това стъкло ли е? — попитах, омагьосана от образа в кълбото, който съдържаше всичко — балкона, притежателката му, дървото, но всичко обърнато с главата надолу.

— Не, това е истински кристал. Старо е, на хиляда години, можеш да видиш всичко, ако го имаш. Не го използвам често, то е като пристъп на сух ужас.

— Какво е това сух ужас? — Колко въпроси можех да задам?

— Нервна възбуда от джин, лудост от уиски — делириум тременс. При кристалното кълбо човек никога не знае какво ще излезе с писък и ще притисне лицето си от вътрешната страна навън, към външния свят. Не, аз използвам най-много картите. А за моите скъпи дами използвам Фло.

В момента, в който произнесе името на Фло, вече знаех защо ми казва всичко това. Мадам Делвекио Шварц бе решила, че трябва да бъде посветена в този таен живот по неизвестна за мен причина. Така че зададох единствения възможен въпрос.

— Фло?

— Точно тъй. Фло. Тя е моят медиум. Тя просто знае отговорите на въпросите, които дамите задават. Аз не съм родена с такава дарба. Започнах този род дейност, когато бях... О, Хариет, бях *безнадеждно* безпарична! Започнах да предсказвам бъдещето на шега, това е самата истина. След това открих, че имам талант. А Фло си е такава по рождение. Понякога плаши дори самата мен. Изкарва ми ангелите.

Да, тя изкарваше и моите ангели също, макар че не се плашех, нито отвращавах от нея. Можех да повярвам на всичко това. Фло не приличаше на същество от този свят, ето защо никак не се изненадах да откроя, че има достъп до другия. Може би това беше нейната

природа. Или може би беше истерична. Истерията се появява във всяка възраст. Но знаейки това, просто я заобичах още повече. Това обясняваше сянката на тъга в очите ѝ. Какво ли виждаше и чувстваше, горкото мъниче? Същността на нещата? Природата? При това съвсем *естествено*.

След като изпих пълна чаша бренди, слязох по стълбите, може да се каже, доста несръчно, но не се тръшнах в леглото, за да спя. Искях да се заема с размишление върху всичко, преди да съм го забравила. Така че сега седя с химикалка в ръка и се чудя защо не съм вбесена, защо нямах смелостта да кажа на мадам Делвекио Шварц някои по-остри думи заради това, че експлоатира малката си дъщеричка. Аз наистина имам доста остър език. Но всичко бе толкова различно от онова, което зная и разбирам, пък и за краткото време, което преживях тук, пораснах много. Или поне така се чувствам. Бях променена и някак си нова. Харесваше ми това чудовищно име Делвекио Шварц, а детето ѝ направо обичах. Онова, което остана неизказано на върха на острия ми език, Хорацио, е осъзнаването, че на небето и земята действително има повече неща, отколкото мозъкът и философията на една жителка на Бронте са сънували. И не мога повече да се върна към Бронте. Никога няма да се върна.

Значи Фло е медиум. Майка ѝ намекна, че самата тя общува с мъртвите посредством кълбото, но в действителност не ми описа медиумните способности на Фло. Каза само, че детето знае отговорите на въпросите, които дамите задават. Аз извиках от спомените си вида на дамите и трябва да призная, че те не изглеждаха като жени, които преследват фантоми. Всички бяха различни, но нито една нямаше ореола на непреодолима скръб. Знам, че каквото и да ги бе довело да търсят помощ от мадам Делвекио Шварц (не съм сигурна как и по какъв начин), е свързано с този свят, а не с отвъдния. Макар че Фло не е от този свят.

Вероятно в началото, когато е било само начин да спечели парите, от които отчаяно се е нуждаела, мадам Делвекио Шварц е ценяла приходите си. Предполагам, че те са ѝ купили Къщата. Но днес? В тези празни, ужасни, безрадостни помещения? Мадам Делвекио Шварц не даваше пет пари за удобства и комфорт, нито пък Фло. Мястото, което обитаваха, не бе измежду луксозните, тук нямаше красиви мебели и удобни кушетки. Мога дори да разбера защо Фло все

още сучеше от гърдите на майка си. Това бе връзката ѝ с нея, връзката, от която детето имаше нужда. О, Фло! Ангелско котенце! Твоята майка е целият ти свят, неговото начало и край. Тя е твоята котва и твоето пристанище. И аз съм честита, че ти ме прие в сърцето си, ангелско котенце. Чувствам се благословена.

---

[1] Разположение на пет предмета в четирите ъгъла на квадрата и петия по средата. Шахматно разположение. — Б.пр. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 8 ФЕВРУАРИ 1960

Тази сутрин започнах работа в рентгена на спешното отделение. Трябва да призная, че не бях така изпълнена с нетърпение, както обикновено. Животът ми малко се усложни — живеех между една нимфоманка и една гадателка. Въпреки че не съм съвсем сигурна дали можем да окажем сексуалната активност на човек през уикенда като нимфомания. Обаче, десет минути след започване на работа, забравих, че съществува и друг свят, освен рентгеновия.

Ние сме трима — главният лаборант, средният (аз) и младшият. Не съм съвсем сигурна, че Кристин Лайт Хамилтън, както ми се представи шефката, много ми харесва. Тя е в средата на тридесетте години и от онова, което подочух в един разговор между нея и главната сестра на спешното, тъкмо бе започнала да страда от онова, което лично аз определях като синдром на старата мома. Ако все още съм неомъжена, когато стана на тридесет и пет, ще си прережа гърлото, вместо да си позволя да изпитвам синдрома на старата мома. Той произхожда от липсата на съпруг и размислите да прекараш старостта, живееш с друга жена в относителна бедност, освен ако семейството ти има пари, каквито обикновено няма. И главният признак е всепоглъщащото желание да си намериш мъж. Да се омъжиш. Да имаш деца. *Да се реализираш като жена.* Симпатизирам на такива жени, макар че съм твърдо решена да не се заразявам от тази болест. Никога не съм сигурна кой двигател е по-силен в синдрома на старата мома — дали да си намериш някой, когото да обичаш и да бъдеш обичана, или е по-важно да получиш финансова сигурност. Крис, разбира се, като рентгенов лаборант получава заплата на мъж, но ако отиде в банката и помоли да ѝ дадат кредит или ипотeka, за да си купи къща, ще я върнат. Банките не дават заеми на жени, без значение какви заплати получават. А повечето жени са зле платени, така че не успяват да спестят много за стари години. Говорих с Джим за това — тя е майстор печатар, но не получава еднаква заплата за една и съща работа с мъжете. Нищо чудно, че възгледите на някои жени се изкривяват и те

са склонни напълно да отричат мъжкото съсловие. Боб е секретарка на шефа в същата фирма и също не получава голяма заплата. Ако работиш на държавна служба, когато се омъжиш, трябва да напуснеш. Ето защо всички сестри в болниците и жени шефове на отдели са стари моми. Макар че има малка част от тях, които са вдовици.

— Ако не е мадам Делвекио Шварц, ще водим кучешки живот — сподели с мен Джим. — Непрекъснато се страхуваме да не бъдем открити и изгонени, не сме в състояние да си купим собствено жилище. Къщата е нашето спасение.

Както и да е. Да се върна на Крис Хамилтън. Бедата е, че тя не е капан за мъжете, нито първа красавица. Има мъжко телосложение, с косата ѝ нищо не може да се направи, носи очила, лош грим и краката ѝ са като на роял. Което може да бъде поправено, ако имаше някакъв усет, но тя няма. Имам предвид усет към мъжете. Така че, когато някой мъж, особено в бяло, влезе в нашето малко владение, тя започва да се усмихва превзето, да се щура насам-натам и да обръща количките, опитвайки се да го впечатли. О, не става дума за новите заселници — портиерите (които тя дори не забелязва), но дори шофьорите на линейките получават чаша чай и свенлив разговор заедно със сладкиши. Ако не сме заети, ѝ даваме пълното право да прави каквото ще. Най-добрата ѝ приятелка е Мари О'Калахан, която е главната сестра на спешното. Те живеят заедно в един апартамент в Куджи и са на една и съща възраст. *И двете* страдат от синдрома на старата мома. Защо става така, че жените не се чувстват истински жени, ако нямат съпруг и деца? Ако Крис би могла да прочете това, сигурно щеше да въздъхне и да каже, че не се отнася за мен. Аз съм магнит за очите на мъжете. Но защо сме категоризирани по този начин?

Младшата лаборантка е много срамежлива и както обикновено става в един натоварен с работа колектив, прекарва повечето време в тъмната стаичка. Като си спомня за моето собствено обучение, се сещам, че имаше моменти, когато мислех, че ще е по-добре да получа диплома за работа в „Кодак“, отколкото в рентген. Но всичко това остана в миналото, ние придобихме достатъчно опит с пациентите, за да издържим изпитите си и да се превърнем в хората, които пращат младшите в тъмната стаичка. Бедата е, че това е въпрос на приоритети, особено в спешното, където не можеш да допуснеш грешка или да развалиш някоя снимка.

Не бяха минали и пет минути, преди да осъзная, че на мен това няма да ми се случи в рентгена на спешното. Главният регистратор на хирургията влезе заедно със старшия резидент, хвърли един поглед към мен и започна да излива чар с кофи. Не знам защо имам такъв ефект върху някои доктори (някои, не всички!), защото, честно казано, никога досега не съм преследвала никого в бяла престилка. Бих предпочела да си остана стара мома, отколкото да се омъжа за някого, който винаги ще ме оставя и ще тича на телефонни повиквания денем и нощем. И всички те могат да говорят само медицина и за медицина. Нищо друго. Папи казва, че съм секси, макар да не знам какво означава този термин и как се отнася за мен, при положение че Бриджит Бардо е секси. *Не си въртя* задника, не се глезотя, не флиртувам, не хвърлям многозначителни погледи, *не* изглеждам така, сякаш нямам и грам мозък главата си. Винаги гледам копелетата право в очите, освен когато господин Дънкан Форсайт Влечугото е на рампата. Така че не направих и най-малкия знак да окуража тази двойка доктори, те все пак започнаха да се разтакават и да ми се пречкат в краката. Накрая им казах да се разкарат, което ужаси Крис (и младшата лаборантка).

За щастие, в този момент през нашата двойна врата влезе едно подозрение за фрактура на шиен прешлен. Аз се хванах за работа, твърдо решена да не позволя на сестра Крис Хамилтън да има повод оплакване пред сестра Агата.

Скоро открих, че няма да имам време да обядвам с Папи — хранехме се на бегом. Прекарах четири часа в лабораторията и за това време снимах три гръбначни фрактури, фрактура на пищялната кост, фрактура на глезена, няколко строшени дълги кости, счупен гръден кош, дузина други дреболии и критично счупване на глава. Пациентът бе докаран в кома и замина направо за неврохирургията. След като успя да преодолее раздразнението си заради начина, по който бях отнесла към двама подходящи доктори ергени, Крис бе достатъчно умна да разбере, че няма да бъда пречка, когато иде реч за пациентите, и работата ни потръгна.

Отделението официално бе отворено от шест сутринта до шест вечерта. Крис работеше първа смяна и приключваше в два, а аз започвах в десет и работех до шест.

— Да си мислим, че ще можем да приключваме работа навреме, е чиста научна фантастика — рече тя, докато закопчаваше палто над

униформата си след три и половина. — Но това е, към което се стремим. Не одобрявам задържането на младшия лаборант повече от необходимото, така че се постарай да я отпратиш в четири, освен ако навън няма опашка от чакащи за снимка.

Да, госпожо.

Накрая приключих малко след седем и бях толкова изморена, та си помислих да хвана такси. Но се прибрах у дома пеша, макар хората винаги да казват, че Сидни не е безопасен град за жени, които се разхождат по мръкнало. Аз обаче се възползвах от шансовете си и нищо не ми се случи. Фактически, докато стигна до болница „Вини“, не срещнах жива душа. За съжаление не срещнах никого и в кревата си. Ау, каква съм мръсница!

ВТОРНИК, 16 ФЕВРУАРИ 1960

Тази вечер най-сетне видях Папи. Когато бутнах входната врата, за да я отворя, едва не връхлетях отгоре ѝ, но тя сигурно нямаше важна среща, защото се обърна и се върна заедно с мен в моя апартамент, влезе и изчака, докато направя кафе.

Настани се удобно в моето кресло, а аз я гледах внимателно и установих, че не изглежда добре. Кожата ѝ бе придобила жълтеникав оттенък, а очите ѝ изглеждаха по-ориенталски от обикновено, с черни кръгове от умора под тях. Устата ѝ бе подпухнала, а под всяко ухо имаше грозни белези. Макар че вечерта беше влажна, тя бе облечена с жилетка — нима имаше синини и по ръцете?

Въпреки че съм ужасна готвачка, предложих да изпържа няколко кренвирша, които вървяха със зелевата и с картофената салата, от които имах достатъчно. Тя поклати глава, усмихвайки се.

— Хвани Клаус да те научи да готвиш — препоръча ми Папи. — Той е истински гений, а ти имаш подходящия темперамент, за да станеш добра готвачка.

— Какъв трябва да бъде темпераментът на готвача? — попитах.

— Ти си ефективна и организирана — отвърна Папи, като облегна уморено главата си на стола.

Разбира се, че знаех какво бе станало. Някой от посетителите ѝ през уикенда е бил груб с нея. Не че тя щеше да си признае, дори и пред мен. Езикът ме сърбеше да ѝ кажа, че поема огромен риск, като си ляга с мъже, които не познава, но нещо ме спря. Оставих я да ме лъже. Въпреки това Папи и аз бяхме по-добри приятелки, отколкото сме били с Мърл, и то по много по-различен начин. Уха, това е интересно глаголно време! Имах странното усещане, че съществуват огради, над които щеше да бъде по-умно да не надничам. Мърл и аз бяхме в известен смисъл еднакви, макар че тя имаше няколко любовни връзки, докато аз все още няхах нито една. А Папи бе с десет години по-голяма от мен и без съмнение много по-опитна. Не мога дори да си

представя, че сме еднакви, нито да събера толкова кураж, че да претендирам за това.

Тя се оплака, че напоследък не се виждаме много — никакви обеда, никакви разходки до „Куинс“ и обратно. Но познава Крис Хамилтън и е съгласна с мен, че е кучка.

— Внимавай за всяка своя стъпка — посъветва ме Папи.

— Ако имаш предвид да не се заглеждам по мъже, вече научих този урок — отвърнах. — За щастие сме страшно заети, така че, докато тя се щура наоколо, правейки чаша чай за някой натрапник в бели панталони, аз си гледам работата. — Прочистих гърлото си. — Ти добре ли си?

— Горедолу — отвърна с въздишка тя, сетне смени темата на разговора. — Хм, срещна ли вече Харолд?

Въпросът ме изненада.

— Кой? Учителят над мен ли? Не.

Но Папи не продължи разговора в тази насока и аз се предадох. След като си отиде, си изпържих два кренвирша, нагълтах се лакомо със зелена и картофена салата и се качих горе да си търся компания. Започването на работа в десет означаваше, че няма да ставам рано, а имах достатъчно разум да съобrazia, че ако си легна с кокошките, ще се събудя с птиците. Джим и Боб имаха гости, можех да чуя гълчавата от гласове през вратата, високи изблици от смях, който не принадлежеше на нито една от тях. Но стълбата на Тоби бе спусната, така че дръпнах камбанката, която бе окачил за посетители, и получих покана да се кача.

Той беше там, пред статива си, три четки стърчаха между зъбите му, четвъртата бе в дясната му ръка, още една в лявата, с която нанасяше съвсем малко количество боя върху засъхналата повърхност. Приличаше на пара от дъх.

— Ти си левак — казах, като седнах върху бялото кадифе.

— Най-сетне забеляза — измърмори той.

Предположих, че картината, над която работи, е отлично произведение на изкуството, но не бях подготвена да давам оценки. На мен ми приличаше на купчина сгурия, която пуши в бурята, но хващаше окото — цветовете ѝ бяха драматични, прекрасни.

— Какво е това? — попитах.

— Купчина сгурия в бурята — отвърна той.

Бях поласкана! Хариет Пурсел — познавачката на картини, уцели от раз в десетката!

— Пушат ли купчините сгурия?

— Тази пуши. — Той приключи с работата, остави четките си в старата бяла мивка и ги изми внимателно с евкалиптов сапун, сетне ги изсуши и изчисти мивката с препарат „Бон Ами“. — Нямах ли работа? — попита Тоби, докато слагаше чайника.

— Ами, нещо такова.

— Не можеш ли да четеш книга?

— Често го правя — отвърнах леко язвително. О, той можеше да го изтълкува погрешно или да се наскърби, но много важно! — Сега работя в спешното, така че, когато съм свободна, не съм в състояние да чета книга. Много си груб!

Той се обърна с усмивка към мен, веждите му бяха извити. Беше толкова привлекателен!

— Говориш като човек, който чете книги — отвърна, сгъна лабораторна филтърна хартия, вкара я в стъклена лабораторна фуния и сипа смляно кафе с лъжицата. Бях очарована, не бях виждала преди как прави кафе. Параванът беше прибран, за разлика от друг път.

Кафето бе прекрасно, но си мисля, че бях по-доволна от новия уред за прецеждане. По-лесно е, пък и не съм толкова придирчива. Той, естествено, беше придирчив, това беше в душата му.

— Какво четеш? — попита Тоби, сядайки и прехвърляйки единия си крак през облегалката на стола.

Казах му — всичко от „Отнесени от вихъра“ до „Лорд Джим“ и „Престъпление и наказание“, след което той сподели, че ограничава своето четене до таблоидите, жълтите вестници и книгите за това как се рисува с маслени бои. Страдаше, вече бях открила това, от огромен вътрешен комплекс поради липсата на първоначално образование, но бе прекалено чувствителен и обидчив, за да предприеме някакви мерки за поправянето на този пропуск.

Художниците по традиция се обличат като скитници, но Тоби беше облечен добре. Рисуваше купчината пушеща сгурия в буря с дрехи, с които трио „Кингстон“ не би се срамувало да излезе на сцената — мохерен пуловер с ниско деколте, идеално изгладената яка на ризата му се подаваше от него, панталоните бяха с ръб като бръснач, а черните кожени обувки — лъснати до блясък. Върху него

нямаше нито едно петънце боя, а когато се наведе, за да ми подаде чашата, не можах да доловя никаква следа от друго, освен скъп сапун с борово-билков аромат. Очевидно завинтването на винтове във фабриката се заплащаше изключително високо. Тъй като вече го познавах малко, си помислих, че неговите винтове сигурно са перфектни, нито прекалено стегнати, нито хлабави. Когато му казах това, той се разсмя и се смя, докато по лицето му се затъркаляха сълзи, но не сподели с мен защо се смее така.

— Срецна ли вече Харолд? — попита ме след малко Тоби.

— Ти си вторият човек тази вечер, който ми задава този въпрос отвърнах. — Не, не съм срещала и Клаус, но никой не ме пита за него. Какво толкова важно е свързано с Харолд?

Той сви рамене и не ми отговори.

— Папи ли беше първият? Е?

— Тя изглежда ужасно.

— Знам. Някакво мръсно копеле е било малко повече от ентузиазирано.

— Това често ли се случва?

Той каза „не“, очевидно забравил за внимателния поглед, с който го наблюдавах. Лицето и очите му изглеждаха загрижени, но не изпълнени с болка. Какъв добър актьор беше! И кой знае колко силно го болеше, че трябва да понесе този вид отблъскване. Исках да му предложа утеха, но езикът ми напоследък бе развил навика да се връзва, така че не продумах нищо.

Сетне говорихме за живота му в прериите, когато бе следвал баща си от ферма на ферма, където тревата мичел^[1] се простира до безкрайността като „сребърно-златен океан“, както се изрази той. Можех да видя картината, въпреки че никога не съм била по онези места. Защо ние, австралийците, не познаваме собствената си страна? Защо всички изпитваме непреодолимо желание да отидем в Англия? Ето, аз съм тук в тази къща, пълна с изключителни хора, и се чувствам като комар, като червей. Не знам *нищо*! Как да порасна достатъчно, за да мога да погледна всеки в очите като равна? Аз съм комар, червей. Всички са толкова мили и любезни, отнасят се с голямо разбиране, но зад гърба ми сигурно мислят за мен с толерантен присмех. Ако изобщо се сещат и мислят. Пък и защо трябва да мислят за мен?

[1] Многогодишна трева, растяща в глинеста почва на туфи с диаметър от 5 до 50 см. — Б.пр. ↑

СРЯДА, 17 ФЕВРУАРИ 1960

Мили Боже, сигурно съм била в състояние на пълно самоотрицание снощи, когато съм писала тези неща! Виновен е Тоби, той има подобно влияние върху мен. Наистина би ми харесало да си легна с него! Защо трябва да ми пука за Папи, след като не може да види онова, което е точно под носа ѝ?

СЪБОТА, 20 ФЕВРУАРИ 1960

Е, направих го най-накрая. Поканих семейството си на вечеря в моя нов апартамент. Поканих и Мърл, но тя не дойде. Обади ми се през януари, още когато бях в гръдното, но се наложи да изпратя младшата лаборантка да ѝ каже, че не мога да говоря. На персонала не е позволено да използва телефона за частни разговори. Очевидно Мърл бе приела това като лична обида, защото колкото пъти след това я търсих у тях, майка ѝ казваше, че я няма. Тя е фризьорка, а упражняващите тази професия изглеждат прекарват половината от живота си на телефона. В „Райд“ редът не бе толкова строг, но „Куинс“ не е същата институция. Както и да е.

Исках мадам Делвекио Шварц също да присъства на вечерята заедно с Фло, но дамата само се усмихна и каза, че по-късно ще слезе, за да ни поздрави.

Не беше огромен успех, макар че на повърхността бе достатъчно спокойно. Криво-ляво се сместихме на масата, взех допълнителни столове от апартамента на приземния етаж, който отново е свободен. Преди известно време го бяха наели две жени и един мъж, който твърдеше, че били роднини, и аз за пореден път се убедих, че мъжете не са никак придирчиви, когато трябва да се освободят от мръсната си течност. Пред по-красивата от двете „сестри“ Крис Хамилтън щеше да изглежда като Ава Гарднър, а и двете воняха на нещо вехто, един ужасно евтин аромат, който неуспешно се опитваше да надвие техния естествен мирис, сиреч пот. „Братът“ си ухаеше само на пот. Те въртяха оживена търговия, докато мадам Делвекио Шварц не повика отдела за борба с порока и не пристигна фургонът на полицаите. В пристанището имаше един американски самолетносач и когато във вторник вечерта бутнах предната врата, видях моряци от него да закусват в Къщата — седяха на стълбите, подпираха се върху драсканиците на Фло по стените на коридора, плюеха в коридора на Папи и се трупаха на дузини в горната тоалетна, в която водата се пускаше толкова често, че казанчето клокочеше и пъшкаше. Мадам

Делвекио Шварц не бе никак доволна. „Братът“ и неговите „сестри“ бяха набутани във фургона, а моряците се пръснаха веднага щом след Норм и неговия сержант — един момък с врат на бик на име Мърв, се появиха момчетата в синьо. Добрите стари Норм и Мърв, звездите на отдела за борба с порока в Кингс Крос!

Наистина беше много жалко, че не смеех да разкажа тази история на семейството си.

Тъй като все още не бях се запознала с Клаус, нито бях започнала уроците си по готварство, се изхитрих и поръчах всички вкусни ястия от моите любими деликатесни магазини. Но роднините ми не харесаха нито едно от тях, от салатата с макарони до гръцките сармички и тънките резени шунка. Бях купила божествено *gateau*^[1] с портокалов ликьор, което представлява тънки парчета кейк, разделени с дебели слоеве ароматен маслен крем. Те едва-едва се докоснаха до него. Е, добре тогава. Сигурна съм, че пържолата с картофи, последвана от пудинг със стафиди и крем карамел или сладолед с шоколадов сироп, ще бъдат онова, за което ще си мечтаят, когато коремите им се разбунтуват посред нощ.

Роднините ми се въртяха като котки на непознато място, за което предварително се бяха настроили да не го харесат. Братята ми надникнаха през завесата от мъниста, за да проверят, в интерес на истината, малко стеснително, спалнята ми, но мама и татко я пренебрегнаха, а баба бе обсебена от факта, че трябва да пишка на всеки трийсет минути. Налагаше се бедната мама да я извежда навън и да я води долу в пералнята, защото моята тоалетна със сини птици бе прекалено висока за нея. Извиних се за състоянието на банята и тоалетната, като обясних, че когато имам време, ще боядисам всичко с великолепен емайл за велосипеди, така че ще изглежда абсолютно като ново. Вана в кобалтовосиньо, бяло и яркочервено, дърдорех възбудено аз. Всъщност през повечето време говорех само аз.

Когато попитах дали някой е виждал Мърл, мама обясни как Мърл била убедена, че не съм искала да имам нищо общо с нея откакто съм се преместила. Не вярвала, че в „Куинс“ не е позволено да се водят частни разговори. Мама говореше с оня внимателен тон, който майките използват, когато мислят, че децата им ще бъдат натъжени и разочаровани, но аз само свих пренебрежително рамене. Много важно. Сбогом, Мърл.

Те имаха повече новини за Дейвид, отколкото за Мърл, макар че той не ги бе навестявал — сигурно не смееше, предположих, докато не изчезне синината от удара, който му нанесох.

— Има си ново момиче — отбеляза безизразно мама.

— Надявам се да е католичка — казах безразлично и аз.

— Да, такава е. И е само на седемнадесет.

— Не се и съмнявам — въздъхнах с облекчение. Никога повече Дейвид Мърчисън! Той си бе намерил нова глина от женски род, която да мачка и моделира!

След като вдигнах неизядения сладкиш от масата и направих чай, мадам Делвекио Шварц и Фло се появиха. О, Боже! Семейството ми направо не знаеше какво да мисли! Едната не можеше да говори, граматиката на другата не бе най-добрата, а единственото, което можеше да се каже за неизгладените им дрехи, бе, че поне бяха чисти! Фло, боса както ходеше неизменно, бе облечена както обикновено в избеляла кафява престилчица, докато майка ѝ се бе издокарала с оранжеви маргарити на ярколилав фон.

След като хвърли на татко един многообещаващ поглед, който не можеше да бъде сбъркан, моята хазайка седна и го монополизира, за голямо раздражение на мама. Като се извини, мадам Делвекио Шварц избра за тема Хариет Пурсел и започна да го разпитва защо, след като в неговото поколение не е имало нито една, е избрал това име за единствената си дъщеря. Обикновено равнодушен към женските аванси, татко напълно се разтопи под цялото това внимание — дори *флиртуваше!* Докато дойде време да си вървят, мама беше смъртно бледа, а бедната баба, чиито крака и очи се бяха кръстосали от стискане, бе отчаяна и също искаше да си ходи. Чак когато мадам Делвекио Шварц си отиде, мама обслужи баба. Никога преди не бях я виждала да ревнува.

— Това дете направо ме уплаши — рече Гевин. — Сякаш Господ Бог е възнамерявал да го остави недоразвито, сетне забравил и му дал мозък.

Настръхнах също като мама. Изгледах го страшно, късогледото му копеле такова!

— Фло е особена! — извиках.

— Видя ми се полугладна — беше присъдата на баба, след като се върнаха с мама от тоалетната. — А каква грандиозна буца е майка ѝ!

Иначе нищо особено. Много обикновена. — Това е най-осъдителното нещо, което баба може да каже за някого. *Обикновен*. Мама пламенно се съгласи с нея.

О, Боже! Изпроводих ги навън в десет, стоях и им махах с ръка, докато татко подкара новия си форд „Кастъмлайн“, и се надявах никога повече да не се върнат. Какво щяха да си говорят за мен, за моя апартамент, за Къщата, за Фло и мадам Делвекио Шварц, когато се приберяха вкъщи, можех само да гадая. Обаче имах абсолютната увереност, че мнението на татко за моята хазайка бе доста по-различно от мнението на мама. Обзалагам се, че старата вещица току-що бе направила така, че семейство Пурсел никога повече да не дойде на посещение в Къщата, дори и за кратко.

Онова, което ме кара да плача, е, че бях препълнена с впечатления, мнения и заключения за всичко, случило ми се през последните четири седмици, и исках да ги споделя с тях, ала все пак, в момента, в който видях лицата им, докато оглеждаха драсканиците на Фло в предния коридор, осъзнах, че не мога да ги понасям. Защо така, нали все още ги обичах до смърт? Така е, обичам ги! Но това е като да вървиш по кея, за да изпратиш един приятел, тръгнал за Англия със стария кораб „Хималая“. Стоиш там и гледаш стотиците лица, увиснали като гроздове от палубата, държиш ярко оцветената си хартиена серпантина в ръка, а влекачите дърпат кораба навътре. Той се отлепя от пристана и всички серпантини, включително и твоята, се откъсват и плуват върху мръсната вода без друга цел, освен да дадат своя принос към боклуците в залива.

За в бъдеще аз ще ходя в Бронте да ги виждам. Знам, че някъде по-рано в моя дневник написах, че никога повече няма да стъпя там, но го мислех с душата си. Тялото ми обаче ще трябва да изпълнява това задължение.

---

[1] Френски сладкиш. — Б.пр. ↑

НЕДЕЛЯ, 28 ФЕВРУАРИ 1960

Утре мога да направя предложение за брак на някое момче, което харесвам, защото годината е високосна. Февруари има 29 дни. Страхотен шанс.

Днес срещнах Клаус, който не бе отишъл в Боврал за уикенда. Той е закръглен, дребен човек в средата на петдесетте години с големи, кръгли, бледосини очи. Каза ми, че е бил войник в Германия по време на войната, мобилизиран в лагер край Бремен. Англичаните пък го интернирали в лагер в Дания. Предложили му възможност да избира между Австралия, Канада и Шотландия. Избрал Австралия, защото била най-далече. Работил две години като чиновник за правителството, сетне се върнал към професията, за която учил — златарството. Когато го попитах дали ще ме научи да готвя, той целият засия, лицето му светна и каза, че е поласкан. Английският му е достатъчно добър, акцентът му може да бъде взет за американски, и няма никакви есесовски татуировки по ръцете, защото ги разгледах, когато окачваше прането си на простора. Толкоз по-зле за теб, Дейвид Мърчисън, с твоята предубеденост към новите заселници. Клаус и аз си определихме среща за девет часа следващата сряда вечер, като той ме увери, че този час не е прекалено късен в Европа. Бях сигурна, че до това време ще се прибере вкъщи, дори ако в спешното настъпеше истински апокалипсис.

В петък вечер спрях на щанда за алкохол в „Пикадили Пъб“, за да купя четвъртинка бренди три звезди от Джо Дуайър, за което вече бях научила, че не е чак толкова отвратително на вкус. А днес следобед се качих при хазайката си, която поздрави мен и брендито с голям ентузиазъм. Тя ме омагьосва, искам да откроя и да науча много повече неща за нея.

Докато Фло си взе няколко дузини цветни моливи и започна да рисува своите безцелни завъртулки върху прясно боядисаната секция на стената в стаята, ние седнахме на балкона, в атмосферата на изпълнения със солена пара въздух, с нашите разлати чаши от сирене

„Крафт“, чиния пушена змиорка, комат хляб, буца масло и всичкото време на света или поне така ни се струваше. Тя нито веднъж не ми показа, нито създаде у мен впечатлението, че очаква още някой да я посети, нито се опита да ме прогони по-бързо. Забелязах обаче, че непрекъснато държи Фло под око. Седна така, че да може да я вижда, докато рисува, като кимаше и мърмореше неразбрано, когато малкото същество обръщаше глава към нас с въпросителен поглед.

Оплаках се от продължаването на моята девственост, от Дейвид, от разочароващите влажни целувки на Норм, а тя ме слушаше така, сякаш всичко бе много важно за нея, и ме увери, че разкъсването на моя химен определено предстои, защото събитието се било появило на картите.

— Още един поп каро, кралят на пентаграмите^[1], още един мъж, свързан с медицината — каза тя, като си направи сандвич от пушена змиорка, хляб и масло. — Стои редом с дама пика, кралицата на мечовете^[2].

— Дама пика ли?

— Тъхъ, точно тя. С изключение на Боб всички ние в Къщата сме дами пики, принцесо. Силен, властен! — Това се отнасяше за този поп каро, който стоеше до мен. — Кораб, който минава в нощта. Това е наистина добре, принцесо. Няма да се влюбиш в него. Би било направо убийство, ако първия път го направиш с мъж, в когото мислиш, че си влюбена. — Лицето ѝ придоби смесено изражение на объркване, самодоволство и злоба. — Повечето мъже — продължи тя — не са много добри в тази работа, шъ знайш. О, те се хвалят много помежду си, но си е просто самохвалство, да го знайш от мен. Разбери, мъжете са различни от нас по много начини, освен че имат онова между краката, кажи го де, хър-хър-хър. Те трябва на всяка цена да свършат — да стрелят със старата пушка, иначе ще си отидат разпенени. Това кара гадните копелета да излязат на скалите като тюлени. — Тя въздъхна. — Да, като тюлени на скалите! А ние? Ние можем и да не свършим, да не се изпразим, така че за нас този акт е много по-лесно нещо, не толкова важно. — Тя като че се ядоса. — Не, не, това не е правилната дума. *Важно* не е правилната дума.

— Натрапчиво?

— Браво, принцесо! Натрапчиво. Тъй че, ако твоят първи път е с някой, за когото мислиш, че дриска крем карамел, най-вероятно е

бъдеш разочарована. Избери си наистина опитен мъжага, който обича да дава удоволствие на жените толкова, колкото обича да изстреля семето си. Той е тук на картите, виждам го.

Накрая се реших да ѝ разкажа за слисването на семейството ми, макар че до голяма степен тя бе причината за него (но мадам Делвекио Шварц можеше да приеме подобни неща, без да ѝ мигне окото), както и за кораба със скъсаните серпантини.

Докато говорех, тя галеше картите като приятели, понякога обръщаше една и я пъхаше в тестето, а аз я наблюдавах малко разсеяно. После ме попита дали аз бях на кораба или на пристанището. Казах ѝ, че бях на пристана. Да, определено бях на брега.

— Добре, добре — рече доволно мадам Делвекио Шварц. — Не си ти, която ще загуби твърдата земя под краката си, принцесо. Ти никога няма да я загубиш. Краката ти са здраво стъпили на нея като голямо и старо евкалиптово дърво. Дори брадва не може да го повали. Ти не си от хората, които течението ще отнесе с отлива, както става с нашата Папи. Като малък бурен, произволно оставен на милостта на потока. Ти си носителят на светлината в Къщата, Хариет Пурсел, носителят на светлината. Чакам те от много дълго време. — Тя изгълта остатъка от брндито и си наля още едно. Сетне хвана картите и започна да ги нарежда на масата.

— Аз все още ли съм там? — попитах егоистично.

— Голяма като живота и два пъти по-хубава, принцесо.

— Някога ще се влюбя ли?

— Да, да, но все още е рано, така че удържай конете. Има обаче купища мъже. А, ето тук и другият медицински тип! Виждаш ли? Това тук е той, кралят на пентаграмите, когото виждам всеки път до теб. Хър-хър-хър.

Чакай и ще получиш отговор на всичко. Чудех се какво ще ми каже за тези крале и ето че сега открих.

— Този е наистина голямо конте, говори по-завъртяно и от Харолд. След името му има цял километър букви. Както казват, не е в разцвета на младостта, каквато си ти.

Сърцето ми направи един странен скок в гръдния кош, когато си помислих за господин Дънкан Форсайт — ортопеда. Не, не може да бъде. Завеждащ клиника и нищо и никаква рентгенова лаборантка?

Няма да стане. Но аз слушах така внимателно, както Крис Хамилтън би слушала свещеника, произнасящ брачните клетви.

— Има жена и двама синове на тийнейджърска възраст. Купища пари в семейството — няма нужда да работи, но работи като вол, защото работата е всичко, което го крепи. Жена му е студена като гръд на мащеха, така че вкъщи не получава нищо друго, освен топла храна. Няма навика да флиртува, но те е забелязал, бедната ми рибка.

Което, без значение какво казваха картите, беше пълна заблуда. Бях срещнала господин Форсайт само веднъж. Мадам Делвекио Шварц ми хвърли една дяволита усмивка, но продължи да гледа картите.

— Стига толкова за теб. Сега да погледнем какво става с останалите. А! Виждам мъж и за Папи! Този също не е първа младост като нея, но и той има много букви след името си. Боже! Какво е това? Чакай, чакай. О, по дяволите?!

Тя спря, намръщи се и загледа картите, издърпа една друга, изсумтя, поклати главата си някак тъжно според мен. Но не ме осведоми какво вижда.

— Тоби е попаднал в мрежа, която не е за него — промърмори мадам Делвекио Шварц, след като огледа подредените карти, — но скоро ще се освободи от нея. Добро момче е той, Тоби. — Гласът ѝ бе истински тътен, когато погледна следващата карта. — Виж ти, това съм аз, кралицата на мечовете — дама пика! Много добре. Точно на място. Да, да, ще трябва да ги върна обратно.

Чувствах се малко отегчена, защото тя не ми обясняваше какво означава всяка карта или как се вписва в общата картинка. След четири или пет карти, които излязоха след кралицата на мечовете, мадам Делвекио Шварц извади карта, показваща фигура, легнала по очи с десет меча, забити в гърба ѝ — от какъв пол беше, не можеше да се каже. В момента, в който я видя, тя подскочи, потръпна и отпи голяма глътка от брeндитo.

— Еба си! — просъска. — Отново проклетите десет меча и Харолд точно до тях!

Бях толкова обзета от възхищение, че не чух всичко, което каза — та тя използва великата дума за „вкарване и изкарване“, без да ѝ мигне окото! Може би един ден и аз ще имам куража да го направя! Но

тъй като не можех да коментирам това, попитах за десетте меча или десетката пика, какво означава.

— Ако ти си кралицата на мечовете, принцесо, тогава това е картата на смъртта. Ако си друга кралица — на жезъла, на пентаграмите или на купите, тогава е по-вероятно да означава провал, а не смърт. А Харолд стои точно до тази карта. Харолд винаги излиза точно до нея.

Кожата около устата ми изтръпна, погледнах я уплашено.

— Да не би да виждаш собствената си смърт? — попитах. Тя се разсмя и се смя наистина дълго и от сърце.

— Не! Не! Не е това, принцесо. Никога не можеш да видиш неща като собствената си смърт! Дотолкова, доколкото гледащият е намесен, картите мълчат относно бъдещето и са мъртви като мумии в гробница. Аз съм объркана, защото не знам какво означават Харолд и десетте меча. Непрекъснато ги обръщам от навечерието на Нова година насам.

Харолд беше с главата надолу. Кралят на жезъла — поп спатия, както го нарече мадам Делвекио Шварц. Разбрах, че когато една карта е с главата надолу, това означава обратното на онова, което показва в правилно положение. *Но защо този Харолд беше толкова важен?* Нямах смелост да попитам.

Фло остави моливите си и дойде при нас. Когато мина покрай мен, тя забърса с копринената си бузка ръката ми, но вместо да се покатери върху коленете на майка си, за да суче, взе чашата с бренди и отпи от нея. Бях парализирана от изненада.

— О, нека си пийне — рече мадам Делвекио Шварц, която четеше по лицето ми като в книга. — Днес е неделя и тя знае какво следва.

— Но тя може да се превърне в алкохолик! — изписках аз. Това предизвика огромно раздражение.

— Кой, Фло ли? Ха! — отговори с удивителна липса на загриженост майка й. — Нито картите, нито хороскопът й показват толкова нещо, принцесо. Брендито не е просто питие, то е балсам за душата. — Погледна ме дяволито. — Също така поддържа апетита на човека. Ако пие други напитки или бира, ще увисне като мокър чорап на въжето!

Следващото нещо се случи толкова бързо и неочаквано, че трудно го видях. Фло скочи, захвърли полупразната чаша, от която

брендито се плисна като ветрило, изтича сякаш всички дяволи бяха по петите ѝ във всекидневната и се скри под дивана.

— А, мамка му! Харолд идва — въздъхна мадам Делвекио Шварц, като стана, за да прибере чашата, която не беше се счупила. Все още треперейки от лудостта на Фло, аз я последвах от балкона във всекидневната.

И той влезе изискано, като стар балетен танцьор. Всяка стъпка беше премерена, подчинена на някакъв модел на движение. Харолд се оказа безцветен, свит, дребен мъж към шейсетте. Гледаше към нас над ръба на очила с половин стъкла, кацнали на върха на тънкия му остър нос. Гледаше ни с вътрешна недоброжелателност. По-точно казано, злоба. Но целта на този ужасяващ поглед не беше мадам Делвекио Шварц, а аз. Не съм съвсем сигурна и не знам как да опиша нещо, с което никога преди не съм се сблъсквала, дори и от страна на някой луд пациент със склонност към насилие и убийство. Този човек ме гледаше с такава омраза, с такава жлъч и отрова, че нямам думи да ги опиша. И аз неочаквано си спомних думите на мадам Делвекио Шварц, че аз също съм дама пика. Кралицата на мечовете. Тогава през главата ми мина мисълта, че в картите тя бе видяла *моята* смърт. Или тази на Папи. Или на Джим. Нали всички в къщата бяхме кралици на мечовете? Тя изглежда не забелязваше, че нещо не е наред, защото избумтя като буря.

— Това е Харолд Уорнър, Хариет. Той е моят квартирант и любовник.

Аз измърморих нещо учтиво, на което мъжът отвърна с ледено кимване на главата, сетне се обърна настрани сякаш не можеше да издържи да ме гледа нито миг повече. Ако не бях цели метър и петдесет висока, кълна се, сигурно щях да се присъединя към Фло под дивана. Бедното малко същество! Харолд очевидно му действаше по начина, по който действаше и на мен. „Той е моят квартирант и любовник.“ Ето защо всички ме питаха дали съм срещнала Харолд. Двамата напуснаха стаята, той пред нея, тя след него като овчарско куче, което пази блуждаеща овца. Както изглежда, отиваха в нейната спалня. Или в квартирата на Харолд, точно над моята всекидневна. Когато осъзнах, че няма да се върнат, легнах на пода, вдигнах дрипавия край на покривката на дивана и погледнах право в две огромни очи, светещи в полумрака като стъклени топчета, заровени в прахта по

пътя. Трябваше ми малко време, за да измъкна Фло оттам, но накрая тя изпълзя като рак и продължи да се изправя, докато не се увеси с ръцете си на врата ми. Поех тежестта ѝ, като я вдигнах на хълбока си и я погледнах.

— Е, ангелско котенце — казах, докато я галех по косата. — Какво ще кажеш да слезем в моя апартамент и да подредим моливите ти?

Така двете събрахме всички моливи от пода — трябва да бяха повече от сто и изобщо не бяха евтини детски моливи. Бяха германски с високо качество, като за художник, във всички цветове. С парите, които майка ѝ бе дала за тях, Фло сигурно би могла да носи по една красива рокля всеки ден от седмицата.

Този следобед научих много неща за Фло. Тя не говори, поне в мое присъствие, но има ясен ум, бърз и интелигентен. Взехме кутията с гнезда за моливите и аз я помолих да извади всички зелени, които бяха вътре. След това ѝ казах да ги подреди като градира нюансите им. Наблюдавах я как се чуди и не може да реши дали един зелено-жълт молив принадлежи към семейството на зелените. Сортирахме червените, розовите, жълтите, сините, кафявите, сивите, алените и оранжевите, и тя нито веднъж не сбърка. Не беше пресилено да се каже, че детето се забавлява, защото след малко започна да си тананика със затворена уста някаква мелодия. Приятна мелодия, неоформена от устните или езика. Фло нито веднъж не се опита да драска по моите стени, което ме учуди. Седнахме на два стола и ядохме картофена салата, настъргано зеле и тънки резени шунка, пихме лимонада, сетне легнахме заедно на моето легло и задряхахме. Когато мърдах, тя се увиваше около крака ми и се преместваше заедно с мен. Никога не съм била толкова щастлива, колкото този следобед, прекаран с Фло, защото получих усещане за нейния свят. Докато майка ѝ, тази удивителна маса от противоречия, лудуваше в леглото на горния етаж с един много болен мъж. Какво ли правеше Фло през другите неделни следобеди? Защото тази среща с Харолд бе ежеседмично събитие, както мадам Делвекио Шварц съвсем ясно каза и показа. Десетката пика, дамата от същия цвят, смъртта.

Върнах Фло, когато чух, че майка ѝ вика своето ангелско котенце.

Мъничкото дете затопурка с крачета, едната му ръчичка лежеше в моята, и поздрави майка си с очевиден израз на негодувание, защото е било изоставено за два часа.

Оставих ги, главата ми се въртеше, сърцето ме болеше. Когато затворих вратата им и погледнах неосветения коридор, който водеше назад, почувствах да ме сграбчват острите шипове на ужасен страх. Защото там, в тъмното, стоеше Харолд, като с нищо не издаваше своето присъствие. Представях си, че се опитва да се разтопи в стената, цялата издраскана в долната половина, мръсно кремава в горната. Очите ни се срещнаха и устата ми пресъхна. Омразата! Тя беше напълно осезаема. Не успях да сляза достатъчно бързо по стълбите, макар че само очите му ме преследваха.

И сега, въпреки че отдавна е време да съм в леглото, седя на масата, цялата настръхнала. Какво съм направила на този ужасен дребен човек, че да ме мрази толкова силно? И коя бе излязлата Дама пика, кралицата на мечовете? Мадам Делвекио Шварц, Папи, Джим или аз?

---

[1] В картите Таро тази кирта изобразява мъж над 35 години с тъмна коса, носи скиптър, а в другата му ръка има пентаграм. Означава властен бизнесмен, женен, щедър. — Б.пр. ↑

[2] Изобразява жена над 20 години, със светлокафява или тъмнокафява коса, разведена или вдовица, самотна, седи на трон с вдигнат в лявата ръка меч, което означава „Нека опита оня, който посмее“. Мила, любезна, но твърда. — Б.пр. ↑

СРЯДА, 2 МАРТ 1960

Най-хубавото нещо при използването на обикновена тетрадка за дневник е, че няма празни листове, които да те упрекуват, защото не си ги попълнил навреме. Всичко, което трябва да правя, е да напиша датата и да започна моето описание веднага след предходното, дори ако то е било преди цели две седмици. Вече съм на втората си дебела тетрадка. Макар на вратата ми да има ключалка, самата врата е толкова паянтова, че дори аз мога да я вдигна от пантите и да си вляза, ако съм си забравила ключа. Всеки може да направи същото. Поради тази причина крия изписаните тетрадки в дъното на бюфета, където пазя и голямо парче сирене „Тилситър“. Теорията ми е, че никой, дори Харолд, няма да събере толкова смелост, че да пъкне главата си в този бюфет, за да търси нещо. Вонята е *непоносима!* Успявам да я огранича вътре в бюфета чрез уплътняване с пластицин^[1], а на вратата виси предупреждение: „*Внимание, сирене!*“, написано под радиоактивния символ и череп с кости. Това има две цели. Първата — отлепването на пластицина е трудно, така че не мога да ям тилситър по-често от веднъж седмично, защото когато почна да го ям, нямам спирачки. Второ — изписаните тетрадки са на безопасно и сигурно място. Поставих един косъм в пластицина, номер, който видях в един филм. Тетрадката, която в момента е в употреба, нося със себе си навсякъде, било то в болницата или в магазина. Човек трябва да е много внимателен с нещо, което съдържа тайни.

Днес на работа се случи нещо странно. В спешното имаше голяма навалица — двадесетместен самолет се бе разбил на пистата „Маскот“, така че половината пътници бяха пратени в „Сейнт Джордж“, а другата половина при нас, както живите, така и мъртвите. Мразя изгарянията. Всички имаха такива. Шестима пътници и двамата пилоти от спешното отидоха направо в моргата, но когато си тръгнах, двама от пасажерите все още бяха живи. О, миризмата е непоносима! Като препечено, изгоряло месо на скара и няма отървяване от нея, което означава, че останалите пациенти в спешното стават неспокойни

и се страхуват, санитарките също се страхуват, нещо, което рядко им се случва, а сестрите не могат да бъдат на няколко места едновременно.

Крис беше отишла на консултация, на която я повика сестра Агата, така че младшата лаборантка бе потънала в тъмната стаичка, докато аз кърпех торби с пясък — как тъй не бяхме заети, кой знае! И тогава влезе господин Дънкан Форсайт! Седях на единственото бюро в чакалнята за пациенти и работех с иглата, така че в първия миг не вдигнах очи. Когато го направих, зяпнах от изненада. Да знаете как ми се усмихваше! Той наистина е много хубав мъж.

Успях да изобразя учтиво изражение на лицето и се изправих с ръце зад гърба, като наказан нисш ангел в присъствието на Бога. Глътнах корема, изправих брадичката, краката мирно. След няколко години работа в болница това ти става навик.

Търсеше телефон — телефонът в спешното звънял като полудял заради катастрофата, обясни той. Посочих нашите телефони и останах права, все още мирно, докато той нареди на централата да съобщи на неговите подчинени да го чакат в „Чичестър“ на четвъртия етаж. След това остави слушалката и аз очаквах да си тръгне, но той не го направи. Вместо това седна на ръба на бюрото, залюля крака си и ме загледа. После ме попита за името и след като му го казах, го повтори.

— Хариет Пурсел. Има хубаво, старомодно звучене.

— Да, сър — отвърнах, вцепенена като телеграфен стълб. Зелените очи са тайнствени. В любовните романи те винаги са с цвета на смарагди, но според моята скромна преценка неговите бяха по-скоро блатисто зелени, променливи. Моите очи са черни, човек не може да различи зеницата от ириса, което, смея да кажа, е причината толкова много да харесвам неговите — те са различни от моите, но не противоположни. Той продължи да седи и да ме гледа, спокойно усмихнат, толкова дълго, че ме накара да чувствам как кожата на лицето ми пламва. Сетне се смъкна от бюрото и тръгна към вратата по оня прекрасен, удивителен начин, който имат хирурзите. Сякаш някакви външни сили ги карат да се придвижват от едно място на друго.

— Довиждане, Хариет — рече и излезе.

Пфу! Сигурно беше най-малко метър осемдесет и пет висок, защото трябваше да го гледам от долу на горе. О, какъв прекрасен

мъж! Но мадам Делвекио Шварц няма да успее да ме подлъже с предсказанията на своите жалки карти!

Същата вечер получих своя първи урок по готвене. Когато почуках на вратата му малко след осем, Клаус бе приготвил всички продукти. Чух звука на цигулката му и разбрах, че няма нищо против, ако отида малко по-рано. Той свиреше като виртуоз някаква класическа пиеса, пълна с копнеж. Аз не си падам много по класиката, но съдейки по онова, което Клаус свиреше, съм готова да купя всяка дългосвираща плоча, които той ми предложи. Били Воган^[2] ряпа да яде.

Сготвихме бьоф строганов със spaetzle^[3] (помолих Клаус да го произнесе по букви, защото думата я няма в моя оксфордски речник) и мисля, че умрях и отидох направо на небето. Показа ми как да нарежа полузамразеното телешко филе много тънко, как да наситня гъбите и лука, изнесе ми лекция за това как да поддържам ножовете остри. Шпетцлето имаше същите съставки като галушките на баба ми, само че той прекара тестото през цедилка във вряща солена вода и го нарязва внимателно, за да получи нещо, което приличаше на къси дебели макарони.

— Запържваме леко и за кратко време месото, слагаме го в тенджерата, пържим лука до златисто и го добавяме в тенджерата, пържим гъбите, докато омекнат, и ги сипваме и тях. Нагриваме тигана, докато мазнината стане кафеникава, наливаме малко коняк.

Когато добави коняка (Клаус се присмя презрително на тризвездното бренди), той започна да съска и цвърчи, стана на мехурчета и се изпари.

— Сложи малко прясна сметана в тигана, преди да започнеш да прибавяш киселата, Хариет. Ако не го направиш, сосът ти ще се пресече, защото е близо до точката на кипене. Аз предпочитам храната топла-топла, така че използвам прясна сметана, за да попреча на киселата да се пресече. Разбъркай киселата сметана, използвай френска тел за яйца, за да я разбиеш, докато я нагриваш — това ще премахне всички бучки. Сетне наливаш соса в тенджерата, разбъркваш всичко и voilà! — бьоф строганов.

Приготвянето на цялото ястие отне по-малко от половин час и никога преди това не бях кусвала нещо по-вкусно.

— Никога не слагай пресни домати или доматиено пюре в него — посъветва ме Клаус, сякаш щях да хукна и веднага да извърша това

безбожно престъпление. — Начинът, по който аз готвя бьоф строганов, е правилният, единственият начин. — Помисли за миг, сетне каза: — С изключение на коняка, но за него има извинение. Запазва вкусовете и доказва, че онова, което си използвала в соса, не маскира основните продукти. Когато имаме телешко филе, гъби и лук, кой се нуждае от фалшиви вкусове?

Край на урока. Следващата седмица ще правим пиле паприкаш — със *сладки* унгарски чушки! Имахме малък спор кой ще купува продуктите — той настояваше, а аз не му позволявах. Накрая постигнахме съгласие да си делим разходите наполовина.

Следващата събота ще отида да си купя ножове, брус за наточване и френска тел за разбиване на яйца. Нямам търпение да разкажа на мама как се прави гладък сос без бучки в него. Бърка се с тел за разбиване на яйца!

---

[1] Дълготрайно вещество за моделиране, като лепило. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски музикант, първият, който получава платинена плоча за 3 млн. продадени плочи в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Южногерманско ястие, подобно на юфка. — Б.пр. ↑

ПЕТЪК, 11 МАРТ 1960

Отказвам да вярвам на тези карти!

Днес имахме ден на разбитите глави. Не знам защо нещата стават така, но просто се случват. Някои ден имаме пациенти с определен вид нараняване повече от друг вид. Днес това бяха глави, глави и пак глави.

Крис все още беше в лабораторията, когато Деметриос — портиерът в спешното, който е от новите заселници в Австралия, докара няколко пациенти с рани на главите, бутайки инвалидната количка през въртящата се врата. Деметриос е грък и е организиран преводаческо бюро за обслужване на всички националности, с които се сблъскваме напоследък поради огромната вълна нови заселници. Аз много харесвам новите заселници и смятам, че те са полезни за страната — по-малко бифтеци с картофи, повече бьоф строганов! Но моето семейство ги ненавижда, а също и госпожица Крис Хамилтън. Жалко, защото Деметриос смята, че Крис е много готина. Той е ерген, прилично висок и не изглежда зле, само малко чуждестранно, и освен това сподели с мен, че работата му като портиер е временна. Вечер ходи в университета — учи за автомобилен механик, защото иска някой ден да си има собствен гараж. Както всички нови заселници, той работи много упорито и спестява всяка стотинка. Новите австралийци приемат работата като привилегия, а не като задължение. Те са щастливи, че са някъде, където в стомасите и в банковите им книжки има нещо.

Както и да е, след като хвърли на Крис един многозначителен поглед и получи в отговор свиреп такъв, Деметриос си тръгна и ни остави с поредния пациент. Този така наречен пациент беше пиан до козирката, миришеше на бира, не можеше да стои прав и отказваше да комуникира. Когато се наведох над него, за да поставя по една торбичка с пясък от двете страни на врата му, повърна отгоре ми. О, какъв ужас! Наложих се да оставя Крис да ругае, а младшата лаборантка да избърше пода, за да отида в стаята на женския персонал

и да сменя униформата, обувките, чорапите, колана за жартиери, сутиена, гащите, всичко. Имах резервна униформа в шкафчето, но нямах друго бельо, нито обувки, така че трябваше да ги изпера на мивката, да ги изстискам възможно най-силно, за да изглеждат като сухи, и да ги облека отново, дори и чорапите. Строго е забранено да бъдеш с боси крака. Моите любими стари обувки никога вече няма да бъдат същите, каква трагедия. За три години те така бяха прилегнали на краката ми, че дори не ги усещах, а сега трябваше да си купя нови и да ги опитомявам тепърва. Ужасно е изморително да си постоянно на крак! Тъй като човек не може да изстиска обувките си, аз ги нахлузих мокри върху чорапите и се върнах в рентгена на спешното, като оставях след себе си пътечка от мокри следи. Старшата сестра бе на посещение и ме изгледа строго от горе до долу.

— Госпожице Пурсел, измокрили сте пода, а това е много опасно за останалите хора — рече ледено тя.

— Да, госпожо. Забелязах. Извинявам се — казах, като се мушнах през вратата. Няма смисъл да се оправдаваш пред старшата сестра или пред сестра Агата, трябва само да изчезнеш възможно най-бързо. Но не е ли удивително? Тя ме е срещала само веднъж, а знае името ми и коя съм.

Та този ден премина така, като един от „онези“ дни. Но аз отпратих младшата лаборантка в четири и се сражавах геройски сама. Вече бе минало доста след осем вечерта, когато занесох мръсното пране до улея в спешното и потърсих някой от персонала по почистването, който да се заеме със специална обработка на нашия етаж. Трябваше само да въведа регистъра и да приготвя касетите за утре, и бях свободна да си вървя.

Когато излязох навън, открих, че всеки миг щеше да се разрази и избухне една от онези мартенски бури, при които небето и земята се сливат в едно. Имам чадър, разбира се, но когато погледнах нагоре и надолу по Саут Доулинг Стрийт, открих, че всички таксита бяха решили да се изпокрият, преди да настъпи потопът. Или трябваше да си отида пеша, или да спя на застлания с найлон диван в спешното. Но не мисля, че старшата сестра би одобрила последното.

Някой излезе от вратата за пешеходци на отделението точно когато се изви един огромен вихър, който донесе листа, парчета хартия и летящи консервни кутии. Не погледнах, докато не почувствах, че

стои съвсем близо до мен, и осъзнах, че трябва да е човек, който познавам. Беше господин Форсайт, ни повече, ни по-малко! Той ми се усмихна ослепително и посочи с върха на големия си черен чадър с ебонитова дръжка към паркинга на висшия медицински персонал. Всички ролс-ройсове и бентлита си бяха отишли, оставяйки самотни един мерцедес от 1930 година и лъскав черен ягуар. Неговата кола беше ягуарът, обзаложих се сама със себе си.

— Всеки момент небето ще се излее отгоре ни, Хариет — каза той. — Позволете да ви закарам до вас.

Осмелих се да му се усмихна в отговор, но поклатих подчертано глава.

— Благодаря, сър, но ще се справя и сама.

— Наистина няма никакъв проблем — настоя той, сетне нададе победоносен вик, когато небесата се разтвориха и дъждът се изсипа наистина като из ведро. — Безсмислено е да чакате автобуса в този дъжд, а таксита няма на километри отгук. Нека да ви закарам у вас, Хариет.

Но аз нямах намерение да отстъпвам. Болниците кипят от клюки, те са истинско огнище на сплетни, а и ние стояхме съвсем на открито. Покрай нас постоянно влизаха и излизаха хора.

— Благодаря ви, сър — отвърнах непоколебимо, — но цялата воня на повърнатата бира. Предпочитам да повървя.

Вирнах брадичка и стиснах уста. Той ме изгледа за миг, сетне сви рамене и като отвори чадъра си, който имаше сребърна лента около дръжката с гравирано послание от Джефри и Марк, затича към черния ягуар. Браво, Хариет! Позна! Мерцедесът от 30-та година бе кола, която можеше да кара само някой психиатър или патолог. Ортопедите бяха ортодоксални. Когато черният ягуар мина покрай мен, зърнах бледото петно на лицето му зад запотеното стъкло и една ръка, която ми махаше. Не му отговорих. Вместо това изчаках малко, отворих чадъра си и тръгнах по дългия три мили път към Къщата. По-добре така. Много по-добре.

ПОНЕДЕЛНИК, 28 МАРТ 1960

Разкъсвана между спешното отделение и готвенето, доста време нямах сили да пиша в моята тетрадка. Но тази нощ се случи нещо, което не мога да избия от главата си, така че може би, ако го опиша, ще успея да прогоня и приспя духовете и да потъна в така необходимия ми сън.

Джим ме покани на едно неочаквано гости в техния апартамент, който представлява любопитна смесица от вкусовете на превзетата кукличка Боб и грубоватата мъжкарана Джим. Знаех от самото начало, че моторът „Харли Дейвидсън“, който бе завързан с верига за дървото на Виктория Стрийт, принадлежи на Джим, така че за мен не бе изненада да открия плакати на „Харли Дейвидсън“, накачени по стените. Те винаги ме канят на техните купони, които правят редовно, но до тази вечер аз устоявах на изкушението — да си призная честно от чиста страхливост. Просто не мислех, че искам да общувам прекалено отблизо с група жени, повечето от които носеха мъжки имена — Франки, Били, Джо, Робо, Бърт и така нататък. Обичам Джим и Боб, защото са част от Къщата, а и мадам Делвекио Шварц ми обясни най-сериозно, че лесбийството е тежка участ, паднал им се е тежък ред за копане (нейните метафори винаги са били чудесни, но никога не знам кога си прави майтап с мен, старата вещица!). Когато тази вечер Джим ме покани да отида, разбрах, че съм поставена на изпитание, ето защо се съгласих.

За моя голяма изненада там беше и Тоби. Също така и Клаус. Обаче мадам Делвекио Шварц липсваше. Имаше още шест жени, които не познавах. Едната, която ми бе представена като Джо, е адвокат, всъщност съдружник в адвокатска кантора. Това е страхотно, да се изкачиш на върха на правната професия, облечен в пола. Или по-скоро в елегантен костюм. Престани, Хариет! Не е време за отклонения! Мисля, че тези мои безполезни бележки са породени от желанието ми да избегна излагането на повода за тази среща на хартия.

Главните актьори в драмата не присъстваха — Франки и Оливия. Подразбрах, че Франки е нещо като идол за лесбийките — много динамична, енергична и привлекателна особа, както и много мускулиста. Тя съвсем отскоро се събрала да живее с Оливия, която е само на деветнадесет, много красива и от баснословно богато семейство. Когато бащата на Оливия открил, че дъщеря му е със сексуални отклонения, той не само подскочил до тавана от ярост, но решил да ѝ даде един добър урок. Така че дръпнал конците тук и там. Франки и Оливия били отвлечени от пътеката, където разхождали кучето си, и заведени в килия в полицейски участък някъде във външния пояс на Сидни. Там били изнасилвани нонстоп от дузина момчета в синьо цяла нощ и тази сутрин на разсъмване били захвърлени на пътя край гарата „Милсън Пойнт“, заедно с мъртвото им куче. И двете бяха в болница „Матер“, жестоко пребити и наранени.

Седях и се чувствах толкова зле, че мислех да се извиня и да отида да изхвърля обяда си, но гордостта стисна гърлото ми и не ми позволи. След един поглед към мен Тоби се премести от другия край на стаята и седна на пода, като мушна ръката си, за да хване моята. Вкопчих се в нея като зловещата смърт. Джо адвокатката говореше за предприемане на правни действия, но Робо поясни, че Франки отказала да даде показания, а бедната малка Оливия щяла да бъде преместена в отделението за остри психични страдания в „Розел“ веднага след като станела достатъчно устойчива, за да бъде изписана от „Матер“.

След като гневът и възмущението се уталожиха, всички започнаха да говорят какво е да бъдеш лесбийка и защо са такива, вероятно заради мен. Робо каза, че някога била омъжена и имала две деца, но съпругът ѝ се развел с нея, позовавайки се на обвинението в прелюбодеяние със съпругата на молителя в друго бракоразводно дело. След развода не ѝ било позволено да вижда децата си, докато не докаже, че няма вредно влияние върху тях. Две от присъстващите бяха сексуално насилени от бащите си като деца, майката на трета я бе продала на богат мъж, който си падал по анален секс с малки момиченца. Всички носеха някакви белези, физически или психически. Джим и Боб бяха просто безинтересни в сравнение с тях. Всичко, което Джим бе изпитала, бе, че родителите ѝ я отхвърлили, защото обичала да носи мъжки дрехи. А родителите на Боб, които

живееха в прерийните райони на страната, дори не подозираха, че Джим е жена.

След това Тоби ме заведе в своята бърлога и ме напои с кафе, подсилено с бренди, докато аз треперех като стар войник с пристъп на малария.

— Не знаех, че да си лесбийка е престъпление — казах, след като горещата течност се плъзна в стомаха ми и думкащото ми сърце се успокои. — Чувала съм, че е престъпление човек да е хомосексуален, но някой ми каза, че когато законопроектът пристигнал при кралица Виктория за одобрение, тя зачертала клаузите, отнасящи се за жените, отказвайки да повярва, че жените могат да бъдат хомосексуални. Но ако Франки и Оливия са били арестувани, значи трябва да е престъпление.

— Не, ти си права — рече Тоби, допълвайки чашата ми. — Да си лесбийка не е престъпление.

— Тогава как е могло това да се случи?

— Тихомълком, Хариет. Тайно. Няма да намериш имената на Оливия и Франки в книгата за регистрации на участъка. Някоя важна клечка с полицейска значка сигурно е задължен на бащата на Оливия. Предполагам, че идеята е била само да се покаже на Оливия какво може да свърши един мъж, като я изчука здравата, но работата е излязла извън контрол. Вероятно Франки се е нахвърлила с юмруци върху изнасилвана. Тя не е от онези, които се подчиняват, дори и в ситуации като тази.

Той е толкова безпристрастен. Тоби имам предвид. Предполагам, че всички художници са такива. Те наблюдават света, търсейки си теми.

Аз не съм пълен невежа по отношение на отвратителната страна на живота. Никой, който е работил три години в болница, не може да бъде. Но човек никога не научава цялата история, особено в места като рентгенологията, където пациентите идват, за да бъдат изследвани, и сетне отиват някъде другаде, а ние рядко сме толкова свободни и незатрупани с работа, че да имаме време да слушаме историите им. Когато се срещаме за хранене или на парти, или когато имаме една минута свободно време, за да си поговорим, горещата тема, която се дискутира винаги, е тази. Ужасът да видиш какво е било направено на

едно човешко същество от друго. Не, аз не съм невежа. Но винаги съм била защитена. Докато се преместих да живея в Кингс Крос, в Къщата.

Тази вечер бе моето просвещение, проглеждането на сляпата. Повече никога няма да мога да мисля за хората по същия начин. Пред хората едно, а зад затворените врати съвсем друго. Навсякъде — Дориан Грей. Не знам кой, за Бога, е бащата на Оливия, но тази вечер пораснах достатъчно, за да си дам сметка, че той се чувства абсолютно невинен, в пълна хармония и мир със себе си, и за всичко обвинява Франки и дъщеря си. Не мога да понеса мисълта, че хора могат да преследват, използват и измъчват малки деца! Този свят е ужасен!

ПЕТЪК, 1 АПРИЛ 1960 (ДЕНЯТ НА ШЕГАТА)

Върнах се вкъщи доста рано, а Папи неочаквано се оказа свободна. Не знам къде беше миналият понеделник вечер, когато бяхме у Джим и Боб — почти не я виждам откакто съм в спешното. Тоби предложи да ни заведе в „Лоренцини“ — една винарна в края на Елизабет Стрийт в Стария град.

— Имам две новини от работата — рече той, докато вървахме по стълбите „Макелън“ към Вулумулу, което е най-късият път до „Лоренцини“. — Една добра и една лоша.

Понеже Папи не полюбопитства, попитах аз.

— Коя е добрата?

— Повишиха ми заплатата.

— Тогава коя е лошата?

— Счетоводителите на фирмата седнали и направили някои изчисления — отвърна той, а лицето му се изопна. — В резултат на това от началото на следващата година съм без работа, както и почти всички останали. Разкъсвана от повишение на заплатите, стачки, продавачи, практикуващи италиански стачки, инвеститори, които искат да видят голяма възвръщаемост на вложените от тях пари, компанията решила да замени хората с работи. Роботите могат да завинтват гайки и да вкарват части двайсет и четири часа на ден, без да е необходимо да почиват, да ядат или да ходят знаеш къде.

— Но роботите струват цяло състояние — казах мнението си аз.

— Наистина, но счетоводителите пресметнали, че ще се изплатят много бързо, а след това за инвеститорите ще настъпи истински рай.

— Но това е ужасно! — въздъхна Папи. Тя винаги бе борчески настроена по отношение на престъпленията срещу работниците. — Това е непочтено!

— Такъв е светът, Папи, и ти би трябвало да го знаеш — заяви Тоби. — И двете страни са прави. Шефовете се опитват да ни

експлоатират, а ние се опитваме да ги преметнем. Ако искаш да обвиниш някого, обвини учените, които са изобретили роботите.

— Ще го направя! — извика тя. — Науката е виновна за всичко!

Потиснах импулса си да кажа, че според мен истинският виновник са хората, които винаги са склонни да изпортят пиячката още в пивоварната.

В „Лоренцини“ както винаги имаше много повече млади мъже, отколкото жени, така че скоро изгубихме Папи, която вероятно бе преспала с цялото присъстващо тук мъжко съсловие. Тоби намери една малка маса с два стола в дъното на салона, където седнахме и наблюдавахме в приятно мълчание въртележките, свалките и заварките, докато посетителите играеха лудо на „прескочи-масата“. Горкият Тоби! Сигурно е мъчително и страшно да си влюбен в някоя като Папи.

Не мина много време и на вратата настана раздвижване — влязоха около дузина нови клиенти, почти всички млади момичета. Папи долетя при нас, очите ѝ бяха разширени и блестяха.

— Хариет! Тоби! Вижте кой влиза! Това е професор Езра Марбър-бър, световноизвестният философ!

Опитах се да я накарам да повтори онова, което без съмнение беше особено име, но тя вече бе отлетяла, за да се присъедини към тълпата около професор Езра Марсюзпайъл? Да, Марсюзпайъл звучеше добре. Малко дългичко и трудно произносимо за „Лоренцини“, помислих си, когато тълпата се раздели и професорът се появи като слънце иззад облак.

О, той нямаше да спечели нито един конкурс за мистър Америка. Сигурна бях. Лицето му беше грозно, беше мършав, само кожа и кости, дребен, малък мъж, който бе пуснал косата си много дълга и я бе сресал настрани, за да скрие оплешивялата си площадка, и носеше дрехи, които могат да се видят върху авторите на претенциозни, сериозни романи, ако снимките им са от вътрешната страница на задната корица — сако от туид с кожени кръпки на лактите, пуловер, кадифени панталони, лула в едната ръка. Тъй като нощта беше влажна и топла, сигурно се бе изпотил като купа с капак.

Никога няма да разбере как го прави Папи. Професорът бе затънал до шията сред студентки, поне десет години по-млади от нея, някои от тях красиви като филмови звезди. Само след две минути тя

успя да се отърве от момичетата и застана от дясната му страна, лицето ѝ, изразяващо обожание, бе обърнато към него, част от гъстата ѝ лъскава черна коса се бе разпиляла върху ръката му. Може би причината бе в косата. Тя бе единствената жена с дълга коса, която познавам, а казват, че мъжете обичали такава. Изсумтях.

— Това — казах на Тоби, като махнах с ръка към професора — е валето купа с краката нагоре.

Тоби ме изгледа изненадано.

— Да не вземаш уроци от старото момиче?

Отрекох, но мадам Делвекио Шварц го бе видяла в картите за Папи.

— Тя е също така и стара лъжкиня. Пред мен се престори, че обърнато вале купа е точно онова, от което Папи има нужда. Знам, че картата с изображение на сърце разкрива само личността и че другите карти запълват съдържанието и показват как тази личност се отнася към някой друг, но мадам Делвекио Шварц ме излъга. Тя виждаше като през стъкло какъв тип е новият мъж на Папи и освен това видя нещо, което наистина я разстрои. Но не ми каза нито дума. Не си спомням кои карти се наредиха след валето купа, но излязох и си купих книга за карти Таро, където потърсих значенията, макар да не мога да си спомня цялата картинка.

— Мислех, че валетата са млади мъже. А този е на петдесет години.

— Не е задължително — отвърнах, показвайки новопридобитото си знание. — Те може да бъдат наречени още мошеници и измамници^[1], освен валета.

Тоби се облегна назад и ме загледа през полузатворените си клепачи.

— Знаеш ли, принцесо, понякога ми напомняш за хазайката ни.

Приех това като комплимент.

Когато Папи и професорът си тръгнаха, оставяйки неговите студентки да гледат подире им, сякаш възнамеряват да се самоубият, Тоби и аз решихме също да се прибираме. Не бяхме далеч зад двойката, но когато стигнахме Елизабет Стрийт от нея нямаше никаква следа. Не исках Тоби да ме изпраща чак до моята стая, в случай че Папи и професорът бяха в нейната, но той настоя да го направи.

О, слава Богу! Под вратата на Папи не се виждаше никаква светлина, не се чуваше никакво пъшкане, никаква следа или звук от човешко присъствие. Вероятно професорът си имаше собствена бърлога, като се вземеше предвид склонността му към стадата от студентки на възраст за женене.

Двамата с Тоби пихме кафе и си говорихме за бардаците от другата страна на 17-в. Той беше дал име на всяка проститутка — Целомъдрие, Търпение, Благоразумие, Чест, Постоянство, Правда, и бе кръстил собственичката на 17-д мадам Фуга, а собственичката на 17-б мадам Токата. Всъщност, като се има предвид, че любовта на живота му в момента се търкаляше в леглото с един стар, плешив пръч, който си въобразява много за себе си, Тоби бе в отлично настроение, като ме караше да се смея до сълзи. Той не одобри изобилието от розово и определи завесата ми от мъниста като признак на подсъзнателното ми желание да бъда затворена в харем, но на мен ми беше весело.

— Изненадан съм, че не ме натупа така, както натупа Дейвид — рече Тоби, като ме гледаше втренчено. — Аз не се погаждам с жените.

— Освен ако не са лесбийки.

— Лесбийките не претеглят мъжа на везните на брака. Става ли, или не става. Не, смятам, че не се погаждам с жените, защото казвам онова, което мисля. — Той въздъхна и се протегна, очите му не се откъсваха от мен. — Някой ден ти ще станеш една прекрасна, тънка и висока бабичка, и аз пак ще мисля, че имаш страхотни гърди.

Време бе да сменим темата на разговор.

— А какво мислиш за Харолд?

Тоби изви устни.

— Нищо. Защо?

— Той ме мрази.

— Това вече е малко пресилено, Хариет.

— Истина е! — настоях. — Срецнах го няколко пъти и той ме плаши. Омразата е в очите му! Дори още по-лошо, не мога да проумея какво съм му направила!

— Спечели доверието и привързаността на мадам Делвекио Шварц, предполагам — отвърна той. — Но не се тревожи за него — той вече е на шейната. Старото момиче се е наситило на глупостите и шикалкавенето му.

Изпратих го до вратата и той се качи на първото стъпало.

— Имаш ли нещо против да останеш долу? — попита ме Тоби. Подчиних се. Беше се издигнал над мен в буквалния смисъл на думата.

— Така е по-добре. Нуждая се от всяка височина, която мога да достигна. — Ръцете му хванаха раменете ми здраво, но нежно. — Лека нощ, принцесо — каза и ме целуна.

Мислех си, че след травмиращата вечер, която прекара, ще потърси само топлина и нежност. Но изобщо не стана така. Плътна ръцете си под моите и ги скръсти на гърба ми, притегли ме към себе си и ме целуна *истински*! Очите ми се ококориха от изненада, докато вълна от някакво силно чувство пропълзя по челюстта ми и достигна до устните ми. Затворих очи си и се отдадох на настроението. О, беше прекрасно! След Дейвид и Норм не можех да повярвам на усещането. Знаех, че ръцете му върху гърба ми не се движат, но си представях, че се заравят в мен и стигат чак до костите ми. Всичко е било за мен, той просто е обикалял наоколо и ме е чакал. Когато вдигнах глава, за да си поема въздух, склони лицето си върху шията ми и я целуна. Ооооо-ааааа! Това събуди всички видове реакции! Хайде, Тоби, мислех си, хвани тези страхотни гърди!

А той, подлецът, ме остави! Отворих очи с възмущение, за да видя, че ме гледа най-благочестиво.

— Лека нощ — казах, борейки се за надмощие.

Очите му танцуваха, изпълнени с порочен смях, той ме потупа леко по бузата и продължи по пътя си, без да се обърне назад.

— Първоаприлска шега! — извика.

Скочих в стаята си и блъснах вратата, скърцах със зъби за минута, сетне се успокоих. Първоаприлска или не, току-що получих своята първа истинска целувка и тя много ми хареса. Най-накрая имах представа какво (може би) представляваше удоволствието да бъдеш с мъж. Кръвта ми кипеше и танцуваше.

---

[1] Knighth — рицар, vale, knave — също vale, но и мошеник, измамник. — Б.пр. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 4 АПРИЛ 1960

Папи се върна вкъщи и имаше достатъчно време, за да пие кафе с мен, преди да тръгне за работа, макар че това означаваше да ме измъкне от леглото два часа по-рано от необходимото. Бях така нетърпелива да открия какво е станало, че дори не ми пукаше за двата часа загубен сън. Тя цялата сияеше — беше толкова красива!

— Къде беше? — попитах я.

Папи ми обясни, че професорът има малък апартамент в Глеб, близо до университета.

— Отидохме там, заключихме вратата, изключихме телефона и не излязохме до шест часа тази сутрин. О, Хариет, той е прекрасен, перфектен, идеален. Истински цар! Бог! Нищо подобно не ми се е случвало досега! Ще ми повярваш ли, че лежахме голи и се забавлявахме цели *шест часа*, преди да ме обладае за пръв път? — Очите ѝ блеснаха при спомена за това. — Измъчвахме се един друг — ближехме и смучехме, докато стигаме почти до оргазъм, после спирахме и започвахме отначало. Климаксът ни бе едновременен, не е ли невероятно? В един и същи момент! И след това той се потопа в толкова дълбока тъга, че и двамата заплакахме.

Тези признания бяха така потискащи, че я помолих да запази кървавите подробности за себе си, но за Папи нямаше забрани.

— Ти ще ме сбъркаш, Хариет — рече тя с тон на неодобрение. — Крайно време е да се споразумееш с тялото си.

Аз вирнах непокорно брадичка.

— Не харесвам никого — излъгах, а сърцето ми повтаряше: Тоби, Тоби, Тоби.

— Страх те е.

— Да, от забременяване.

— Мадам Делвекио Шварц казва, че ако една жена не иска бебе от дъното на душата си, няма да зачене.

Аз презрително изсумтях.

— Благодаря, нямам намерение да проверявам теорията на Делвекио Шварц и това е. Значи си прекарала чудесно с професора. Само секс ли правихте, или си и говорихте също?

— Говорихме си безкрайно! Изпушихме малко хашиш, лежахме в прегръдките си, смъркахме малко кокаин — не съм осъзнавала как някои вещества могат да повишат удоволствието почти до непоносимост.

Знаех, че ако започна да възразявам или протестирам срещу това, ще се скараме, ето защо я попитах дали професорът е женен.

— Да — отвърна най-щастливо тя, — за една тъжна, ужасна жена, която ненавижда. Имат седем деца.

— Значи не я ненавижда чак толкова много. Къде живеят?

— Някъде близо до Сините планини. Той пътува редовно дотам, за да види децата, но двамата с жена му спят в отделни спални.

— Това е един от начините за контрол над раждаемостта — казах леко сприхаво.

— Езра ми довери, че се влюбил в мен в мига, в който ме видял. Каза, че съм му подарила удоволствие, каквото нито една друга жена не му е давала.

— Смята ли Езра, че твоите приключения с мъже през уикендите трябва да престанат?

Папи изглеждаше искрено шокирана.

— Разбира се, че смята, Хариет! Моето търсене приключи. Аз намерих Езра. Другите мъже вече са без значение, те не съществуват.

Добре, аз наистина не знам на каква част от това трябва да вярвам. Папи го вярва, така че заради нея се надявам, че собствените ми съмнения са неоснователни. Хашиш и кокаин. Професорът сигурно знае как да се отдаде на крайни удоволствия. Женен. Повечето мъже имат нещастни бракове, няма причина да смятам, че Езра Марсюпайъл — какво е това шибано име? — не е един от тях. О, но онова, което бе на върха на езика ми, бе начинът, по който скъпият Езра бе избрал да живее живота си. Той държеше жена си и седемте си деца далеч от мястото, където работеше, за да не му пречат, и си имаше малкия апартамент в Глеб. Много удобно, тайно гнезденце на една крачка от бездънната яма за доставка на млади момичета. Не можех да разбера защо този нещастен мъж е толкова привлекателен за момичетата идиотки, но в него сигурно имаше нещо, макар да се съмнявам, че онази му

работа е дълга колкото маркуча, с който татко полива градината. Реших, че причината е в хашиша и кокаина.

Той просто използваше Папи, знаех го чак до дъното на костния си мозък. Но защо бе избрал нея при всички онези мацки, вперили влажни очи и изплезили език? Защо Папи бе така желана от толкова много мъже? Когато сексът е всичко за един мъж, не го привлича красотата на женската същност. За него тя няма значение. В това има някаква тайна, която трябва да разгадая. Обичам Папи и мисля, че е най-красивото създание на света. Но има нещо повече от това.

Хариет Пурсел, ти си начинаеща в любовните дела, какво ти дава право да размишляваш? Побързай, поп каро (кралят на пентаграмите) те очаква! Твоят номер едно! Трябва ми база за сравнение.

ЧЕТВЪРТЪК, 7 АПРИЛ 1960

Ооо! Тази тъпачка Крис Хамилтън днес забърка истинска каша в нашия спокоен малък свят. Страшно много желая да погледне Деметриос както трябва, както подобава, вместо да се зъби на бедния човек всеки път, когато вкара количка с пациент през вратата.

Тази сутрин един пациент почти щеше да умре в ръцете ни, а това е най-най-ужасното нещо, което може да се случи. Вероятна фрактура на черепа, която реши да се развие в остър мозъчен оток, докато снимахме главата му на рентген. Изведнъж бях избутана от неизвестен регистратор, който действаше много бързо и за нула време отведе пациента към неврохирургията. Но след десет минути се върна и изгледа Крис и мен по-ледено и от старшата сестра.

— Вие сте гадни кучки! Защо не гледахте какво става? — развика се той. — Този човек щеше да пукне, защото прекалено късно се обадохте за помощ! *Глунави* прости кучки!

Крис бутна касетата, която държеше, в ръцете ми и отиде до вратата.

— Най-любезно ви моля да ме придружите до офиса на сестра Топингам, докторе — произнесе с невъзмутим, леден тон тя. — Ще ви бъда благодарна, ако повторите онова, което току-що казахте, пред нея.

Една минута по-късно влетя старшата сестра на спешното, очите ѝ щяха да изскочат от орбитите.

— Аз го чух! — извика тя. — О, той е истинско копеле, този доктор Майкъл Добкинс!

Младшата лаборантка изтърча към неврохирургията с рентгеновата снимка, а аз нямах пациент, който да ме очаква, така че загледах старшата сестра, а в главата ми се породиха няколко идеи.

— Те се познават, нали? — попитах. — Крис и доктор Добкинс, имам предвид. — След като двете с Крис си споделяха, предполагах, че е запозната и с тайните ѝ.

— Със сигурност — отвърна мрачно и намусено старшата. — Преди осем години, когато Добкинс бе младши резидент, двамата бяха

така погълнати един от друг, че Крис се смяташе едва ли не за сгодена. След това той неочаквано я изостави, без каквото и да е обяснение. Шест месеца по-късно се ожени за една физиотерапевтка, чийто баща е директор на компания, а майка ѝ работи в „Комитета за черните и белите“. Тъй като бе все още девствена, Крис не можеше дори да го заплаши, че ще го съди за неизпълнение на дадено обещание.

Така значи, такава била работата.

Крис се върна със сестра Агата и доктор Майкъл Добкинс и аз трябваше да разкажа моята версия за инцидента, която се покриваше напълно с тази на Крис. В резултат на моето свидетелстване главният лекар на болницата, главният на клиниката и старшата сестра се появиха точно в този ред и аз трябваше да повтора историята пред тези три много намръщени лица, изразяващи неодобрение. Крис бе обвинила доктор Добкинс в непрофесионално поведение, главно в употребата на непростими епитети по адрес на женския персонал. Хирурзите го правеха в операционните постоянно, но на тях им бе позволено да имат своите малки недостатъци. Доктор Добкинс, който бе най-обикновен старши регистратор, би трябвало да следи за чувствата и поведението си.

Най-лошото от всичко бе, че подобен инцидент въобще не би трябвало да се случва. Ако Крис беше навела главата си и бе оставила бурята на местно ниво — можеше да натика Добкинс в ъгъла и да го изкълве заради лошите му маниери, — тогава горните, висшите етажи нямаше да се намесят. Но тъй като вече скандалът се бе разразил, тя всъщност включи един прожектор от милион вата, който непрекъснато осветяваше работата ни и поставяше нашата честност под съмнение.

Но до края на следобеда не ние, а доктор Добкинс бе изправен на подсъдимата скамейка. Пациентът наистина бе изпаднал в кома — в мозъка му се бе получил оток, при което жизненоважни центрове в мозъчната основа са били притиснати от заобикалящите ги кости, — но гигантският хематом под обвивката на мозъка е бил успешно аспириран в неврохирургията и пациентът бе оцелял благодарение на близостта на спешното отделение и животоспасяващата апаратура. Присъдата, издадена от висшата власт и стигнала до нас благодарение на сестра Агата, бе, че ние *не сме* обвинени в неизпълнение на задълженията си.

Крис си тръгна с изражение, каквото сигурно е имала Жана д'Арк на кладата, като ме остави да довърша онова, което бе останало от този наистина ужасен ден.

Беше почти девет часът, когато се огледах за такси на Саут Доулинг Стрийт. Нито едно. Така че тръгнах пеша. На светофара на Кливланд Стрийт видях лъскав черен ягуар да се плъзга покрай мен до тротоара. Вратата от страната на пътника се отвори и господин Форсайт каза:

— Изглеждате много изморена, Хариет. Искате ли да ви закарам до вас?

Аз захвърлих всякаква предпазливост. Направо я пратих по дяволите и подскочих.

— Сигурно Господ ви праща, сър! — възкликнах, като се мушнах на кожената седалка.

Той се усмихна ослепително, но не отговори нищо. Обаче на следващото кръстовище автоматично зави по Фландърс Стрийт и аз осъзнах, че няма никаква представа къде живея.

Така че трябваше да се извиня и да му кажа, че живея в края на Потс Пойнт на Виктория Стрийт. Как не те е срам, Хариет Пурсел! Какво стана с Кингс Крос? Защо го излъга? Той от своя страна ми се извини, че не ме е питал къде живея, зави по Уилям Стрийт и тръгна в обратна посока.

Когато се потопихме във визуалната какофония от неонов светлини, казах:

— Хм, всъщност аз живея в Кингс Крос. Австралийската кралска Флота притежава напълно и изцяло Потс Пойнт.

Веждите му се вдигнаха, лицето му се намръщи.

— Не бих ви окачествил като жителка на Кингс Крос.

— А според вас какви хора живеят там? — изръмжах враждебно. Това го сепна. Той откъсна очите си от пътя достатъчно дълго, за да види, че видът ми е направо войнствен, и се опита да поправи грешката си.

— Наистина не знам — отговори миролюбиво. — Предполагам, че страдам от всички грешни предубеждения и предразсъдъци на хората, чиито единствени познания за Кингс Крос са от жълтите вестници.

— Е, пощаджията ми каза, че проститутките от съседната врата получават пощата си на адрес в Потс Пойнт, а доколкото ми е известно, сър, Виктория Стрийт от единия до другия си край се намира само в Кингс Крос.

Защо всъщност бях толкова сърдита? Та нали аз първа споменах Потс Пойнт! Но той сигурно бе много добре възпитан, защото не се опита да се оправдава. Просто потъна в мълчание и продължи да кара.

Спря на мястото, което полицията бе запазила за царствените клиенти на 17-б и 17-д. Хермесовият жезъл^[1] със змиите на задната броня на ягуара го защитаваше от глоби за паркиране абсолютно навсякъде.

След това излезе и отвори вратата ми, преди да успее да открия коя беше вярната дръжка.

— Благодаря за возенето — промърморих, умирайки да се прибера колкото е възможно по-бързо.

Но той стоеше и ме гледаше, сякаш нямаше никакво намерение да си тръгва.

— Тук ли живеете? — попита, кимвайки към нашата задънена улица.

— В средната къща. Имам апартамент.

— Очарователно — подхвърли, махвайки отново с ръка.

Стоях до него и отчаяно се опитвах да измисля какво да кажа, което да му подсказе, че оценявам високо любезността му, но нямам намерение да го поканя вътре. Но онова, което излезе от устата ми, бе:

— Искате ли едно кафе, сър?

— Благодаря, с удоволствие.

О, мамка му! Молейки се да не срещнем никого, аз бутнах вратата и тръгнах по коридора, подозирайки, че зад мен той гледа надрасканите стени, дрипавия линолеум, осраните от мухи голи крушки на тавана. В съседната къща 17-д купонът се вихреше с пълна сила. Когато излязохме на открито, дочухме неясните, изтощени звуци на курвите, които се трудеха здравата. Те бяха толкова различни, колкото виковете на мадам Фуга в кухнята, която водеше битка със Скромност относно онова, което трябва да прави едно момиче, за да задоволи някой джентълмен с доста особени вкусове.

— Няма да пикаеш, преди да почнеш, щом искат да пикаеш отгоре им, и ще пиеш един галон от шибаната вода! — беше същината

на урока.

— Интересен спор — рече доктор Форсайт, докато се мъчех със старата ключалка.

— Това е бардак от много висока класа. Същият е и другият от другата ни страна — поясних, отваряйки вратата. — Под патронажа на най-високопоставените и известни хора на Сидни.

Той ограничи следващите си забележки само до моя апартамент, който нарече хубав, очарователен и уютен.

— Седнете — поканих го малко сковано и не особено грациозно. — Как пиете кафето си?

— Черно, без захар, благодаря.

В този миг до нас достигна звукът на цигулка, свиреща нещо, което сега можех да определя като Брух^[2].

— Какво е това? — попита изненадано доктор Форсайт.

— Клаус от горния етаж. Хубаво е, нали?

— Прекрасно.

Когато се появих иззад паравана с две чаши кафе, открих, че се е настанил удобно на стола и е съвсем отпуснат и спокоен, докато слушаше Клаус. Погледна ме и взе чашата с усмивка, изразяваща такова искрено задоволство, че коленете ми се втечиха. Вече не се страхувах толкова от него, можех да седна със завидно спокойствие. Болниците предпоставят отношението на по-нисшия персонал към главните лекари да бъде като към същества от друга планета — същества, които не посещават Крос, освен в случаите, когато покровителстват особи като мадам Фуга и Токата.

— Вероятно да се живее тук е много забавно — рече той. — Между простаци и интелектуалци.

Е, със сигурност не беше настроен осъдително.

— Да, много е забавно — съгласих се аз.

— Разкажете ми.

О, наистина ли! Как можех да го направя? Сексът беше доминиращ, той стоеше зад всичко, което се случваше тук. Нима не бе проумял посланието на мадам Фуга? Така че избрах да му разкажа за проблемите, които имахме с предния апартамент на приземния етаж.

— В момента — завърших историята аз — мислим, че наистина сме намерили една по-възрастна двойка, която не е от бранша.

— Прекалено възрастна, искате да кажете?

— О, ще се изненадате, сър — отвърнах непринудено. — Жените на улицата са доста износени и грохнали. Младите и красивите работят в установени бардаци — заплащането е по-високо, живеят по-добре и няма сводници, които да им избиват зъбите и да ги пребиват от бой.

В неговите блатисто зелени очи се четеше смесица от забавление и тъга. Помислих си, че се забавлява за моя сметка, но не бях сигурна относно тъгата. Реших, че може би е временна.

Той погледна скъпия си златен часовник и се изправи.

— Трябва да вървя, Хариет. Благодаря за кафето и компанията, както и за урока как живее другата половина. Удоволствието беше мое.

— Благодаря, че ме докарахте, сър — отвърнах и го изпратих до външната врата. След като я затворих зад него, се облегнах на нея и се опитах да възстановя всичко, което се бе случило. Изглежда си бях спечелила нов приятел. Слава Богу, че не направи никакви опити или сексуални намеци! Но продължих да си спомням тъгата в очите му и се зачудих дали тя не бе причинена от нуждата да си поговори с друго човешко същество? Колко странно. Никога не съм мислела, че някой като Господ Бог — завеждащ клиника, има нужда да говори с някого.

---

[1] Универсален символ за означаване на медицината и лекарите. — Б.пр. ↑

[2] Макс Брух — немски композитор (1838–1920), най-известната му творба е Първи концерт за цигулка. — Б.пр. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 11 АПРИЛ 1960

Тази сутрин отново видях Папи, но този път тя не ме събуди. Лежах в очакване и когато я чух да се завръща от неделната си среща в Глеб, я завлякох в моя апартамент за една истинска закуска. Може да беше влюбена, но бе прекалено отслабнала.

Слаба, но идеалистично щастлива.

— Е, добре ли прекара уикенда? — попитах, подавайки й яйца по бенедиктински.

— Прекрасно, прекрасно, страхотно! Хариет, не мога да повярвам! — извика Папи, отметна назад глава и се разсмя доволно. — Моят Езра иска да се ожени за мен! Смята да каже на жена си следващия уикенд!

Защо ли не ми прозвуча съвсем истинско? Но аз запазих усмихнато и заинтересовано изражението на лицето си.

— Това е прекрасна новина, Папи.

Тя се прозя, намръщи се на чинията и я бутна настрана.

— Яж! — настоях. — Не можеш да живееш само на хашиш и кокаин.

Засрамена, Папи придърпа чинията и напъха първата вилица с храна в устата си с видимо нежелание. След което започна да се храни с ентузиазъм — моите уроци при Клаус даваха първите си плодове. Седнах срещу нея и се наведох напред, чувствайки се много неудобно, но твърдо решена да кажа онова, което мислех.

— Хм, напълно съм наясно, че онова, което искам да ти кажа, е грубо и не ми е работа да си пъхам носа, но... — запънах се. Не бях сигурна какво да говоря. Но щом си се хванала на хорото, ще трябва да го играеш до края, Хариет! *Направи го!* — Папи, ти не познаваш добре Езра и той не те познава. Всъщност смятам, че никой от двамата ви не е в състояние да мисли логично от петък вечер до понеделник сутрин. Прекарвали сте два уикенда заедно и той вече иска да се жени за теб? Въз основа на какво? Затова, че окото ти не мига пред неговите малки фармацевтични фокуси за възстановяване? Мога да разбера защо

смята, че да бъде с теб е много по-безопасно, отколкото с глупавите малки студентки — ти си най-великата жена на света. Няма да го натопиш пред момчетата в сини униформи, дори и случайно. Но брак? Не е ли малко прибързано след само два уикенда?

Моят скептицизъм изобщо не я засегна. Съмнявам се, че дори проникна през мъглата на съзнанието ѝ.

— Заради секса е — отвърна тя. — Мъжете се нуждаят от секс, за да бъдат влюбени.

— Не извъртай въпроса — възразих ѝ. — Ти не говориш за любов, а за брак. Той е световноизвестен философ, сама ми го каза. Което означава, че има определен статус в неговата малка интелектуална империя, и вероятно не може да избяга от всички задължителни неща като заемане на пост или изискванията на университета. Не съм академик, но знам малко за Академията, а тя е доста старомодна и консервативна. Ако изостави жена си и децата си заради теб... — прекъснах наред дума и затънах в калта на собственото си мислене, като я гледах безпомощно. Тя заклати бавно глава.

— Скъпа Хариет, ти не знаеш нищо. Има секс и секс.

— О, защо всички ми опяват само за секс? — ядосах се аз. — Извратените вкусове не вървят с брака, ако това разбираш под секс.

— Прекалено си *млада!*

Сега вече се вбесих.

— О, за Бога, Папи! Дотук ми е дошло да бъда пренебрегвана като невежа! Не съм седнала да те разпитвам, защото ме изяжда болезнено и нездраво любопитство. Просто искам да разбера защо Езра ще иска да се *ожени* за теб, вместо да продължи да си прекарва чудесните уикенди? Познавам те. Ти не си от жените, които преследват брачната халка, така че защо той ще си слага сам главата в торбата? Нещо не се връзва, просто не се връзва!

— Фелацио — отвърна тя.

— Фел... какво? — попитах неразбиращо.

— Фелацио. Аз смуча пениса му, докато се изпразни в устата ми. Това е сексуалната мечта на всеки обикновен мъж — обясни Папи — и много малко жени са склонни да го правят. Особено съпругите, които, също като теб, дори не са чували за него, докато мъжът не ги помоли да го направят. Тогава те се възмущават, мислят, че е някаква

перверзия. Докато на мен ли харесва да правя фелацио на Езра. Неговият penis е съвсем като за мен, малък и винаги леко мек. Ето защо той иска да се ожени за мен. Ако съм негова жена, ще може да си получава своята свирка всеки ден. — Тя въздъхна. — О, Хариет, би било прекрасно да се омъжа за Езра!

Долната ми челюст почти лежеше на масата, но аз успях да събера сили и да се усмихна.

— Добре, смея да предположа, че това е ефикасен метод за контрол над раждаемостта.

— О, ние го правим и по общоприетите начини — успокой ме Папи.

Е, туй то. Това била рецептата за брачното блаженство.

ВТОРНИК, 12 АПРИЛ 1960

Крис преследва отмъщение за доктор Майкъл Добкинс, подкрепена и подстрекавана от старшата на спешното. Оказа се, че той е новият главен регистратор в отделението, но дали шефовете щяха да го преместят след врявата при нас? Не! Разлетяха се доста пера и перушина, възникна скандал и аз предсказах, че доктор Добкинс скоро ще реши, че ще бъде много по-щастлив в болница „Хорнби“, която е по-близо до къщата му в Пимбъл, отколкото в „Куинс“. Като оставим фелациото настрана — мъжете, които дразнят жени, облечени във власт, са глупаци. Добкинс не бе далеч от истината, че сме гадни кучки, но глупави? Определено *той* беше глупакът.

Крис ме скастри пред младшата лаборантка, само защото се държа мило с Деметриос. Аз почервнях, побеснях и се нахвърлих върху нея с извадени нокти.

— Виж какво, лицемерна тъпа кучко, това е един почтен мъж с мозък в главата и блестящо бъдеще! Той те харесва, само един Бог знае защо, но ти дори няма да се изплюеш отгоре му, защото е портиер, който води пациентите с количката и има по-тъмна кожа! Ако искам да се отнасям към Деметриос като към човек, ще го правя, и нито ти, нито сестра Агата можете да ми наредите да престана! Онова, от което се нуждаеш, Кристин Лейт Хамилтън, е едно хубаво *чукане*!

Казах го, това е! Казах го! Младшата едва не припадна, сетне доброволно изчезна и се скри в тъмната стаичка, а Крис стоеше и ме зяпаше така, сякаш е била ухапана от морско свинче.

Очаквах да ме заведе при сестра Агата, но този път тя реши, че дискретността е по-добра от доблестта, и не пророни нито дума, дори и на мен. Обаче, когато следващия път Деметриос докара пациент за снимка, тя го гледаше така, сякаш от очите ѝ бяха паднали капаци. Дори му се усмихна. Обзалагам се, че утре той ще получи покана за кафе със сладки.

Наричайте ме просто Купидон.

ПОНЕДЕЛНИК, 25 АПРИЛ 1960 (ДЕНЯТ НА АНЗАК^[1])

Минаха почти две седмици, а моята тетрадка не е излизала от чантата. Трябваше да работим и днес въпреки официалния празник, но нямахме много работа, и аз си тръгнах навреме.

Когато влязох в Къщата, до обонянието ми стигнаха аромати на подправки — мускатово орехче, джинджифил, кардамон, сминдух, кимион. Какви екзотични думи! Така че седнах на масата, поплаках си известно време мълчаливо, поглъщайки ароматите с обонянието си, и извадих тетрадката.

Петъкът, след като Папи ми изнесе лекцията относно тайната на щастливия брак и аз казах на Крис, че ѝ трябва едно хубаво чукане, беше Разпети петък, но в Кингс Крос този ден не е много по-различен от всички останали петъци. Работа както обикновено. Тоби, Папи и аз отидохме в „Аполион“, едно кафене, което се помещава в мазе. То е прекалено интелектуално за моя вкус — изглежда всички тук играеха шах, — но Папи го обича, а Тоби смяташе, че приятелят му Мартин може би ще се появи. Розалин Нортън слезе по стълбите със своя приятел — поета Гевин Грийнлес. За пръв път виждах на живо Кучката от Крос. Не можеше да се направи нищо повече, за да бъде уплашен човек — това е моето заключение. Беше си сложила сатанински грим — извити черни вежди, алено червило, черна коса, черни очи и бял грим като на вкочанен мъртвец, — но не почувствах никакви сатанински еманации, каквито например мадам Делвекио Шварц може да внуши.

Сетне се появи Мартин, хванал за ръка един изумителен мъж. Дори най-запалените шахматисти престанаха да играят и го загледаха, а също и Розалин Нортън и Гевин Грийнлес. Бях прикована и почти щях да припадна, когато новодошлите се насочиха към нашата маса.

— Имате ли нещо против да седнем при вас? — изфъфли Мартин.

Да *имаме* нещо против? Не можах да преместя стола си достатъчно бързо, за да им направя място. Макар че Мартин е един безсрамен и гласовит член на хомосексуалния контингент на Крос, той не фъфли, защото е хомосексуален, а защото няма зъби. Един от онези чудаци, които отказват да почукат на вратата на зъболекаря.

— Това — произнесе, като направи галантен жест с ръка по посока на усмихващия се Адонис — е Нал. Той бе непонятно и удивително труден за прелъстяване. Абсолютно съм изтощен от опитите.

— Здравейте! Как сте? — каза неподатливият на прелъстяване с оксфордски акцент, като се настани срещу мен. — Цялото ми име е Нал Прарахандра, аз съм доктор по медицина и съм в Сидни за една седмица, за да участвам в конгреса на Световната здравна организация.

Беше невъобразимо прекрасен! Никога не съм мислила, че мъжете са прекрасни, но не съществува друга по-подходяща дума, за да го опиша. Миглите му бяха дълги и гъсти като на Фло, веждите над идеално оформените орбити на очите бяха изписани като с въглен, а очите под тях — черни, блестящи, омайващи. Кожата му също можеше да се сравни с цвета на Фло. Носът му бе с висока гърбица и леко орлов, устата — плътна, но не прекалено. И освен това беше висок, широкоплещест, с малко дупе, тесен ханш и стройни бедра.

Истински Адонис. Седях и го гледах по начина, по който селският идиот зяпа кралицата.

Тогава той посегна през масата, взе ръката ми, обърна я и погледна дланта ми.

— Вие сте девствена — каза, но не много високо. Трябваше да го разчета по устните му.

— Да — отвърнах също толкова тихо аз.

Мартин говореше на ухото на Тоби, но Тоби не откъсваше очи от мен и изглеждаше сърдит. Тогава Папи сложи ръката си върху неговата и той я погледна. Гневът му угасна, на устните му цъфна усмивка. Бедният, горкичкият Тоби!

— На подходящо място ли живеете? — прошепна отново Нал.

— Да — отвърнах.

Ръката ми все още бе в неговата, когато се изправи.

— Да вървим тогава.

И ние излязохме, просто така. Дори не бях изкушена да го натупам, но подозирам, че Тоби беше. Предполагам, че Тоби се притесняваше, защото си тръгнах с непознат.

— Как се казваш? — попита ме той, когато излязохме и се гмурнахме в светлините и грохота на Крос.

Казах му. Ръката ми все още бе обгърната от неговата.

— Как, за Бога, си попаднал на Мартин? — попитах, докато пресичахме Уилям Стрийт.

— Днес е първият ми ден в Сидни и всички ми казаха, че трябва да посетя на всяка цена Кингс Крос. Когато Мартин ме заговори, съзерцавах един интересен прозорец и тъй като реших, че е забавен, се съгласих да го придружа. Знаех, че ще ме заведе при някой, когото ще харесам, и излязох прав — рече, като ми се усмихна. Усмивката му не бе толкова прекрасна, колкото усмивката на господин Форсайт, защото, според мен, такава съвършена красота не е създадена да се усмихва.

— Защо, за Бога, избра мен?

— Защо, за Бога, да не избира теб, Хариет? Ти все още не си напълно събудена, но имаш голям потенциал. И си много красива. Ще бъда щастлив да те науча малко на любов, а ти ще ми подариш една седмица в Сидни, изпълнена с незабравимо удоволствие. Ние няма да се опознаем достатъчно, че да изпитаме истинска любов, така че, когато се разделим, ще го направим като истински добри приятели.

Не мисля, че притежавам характера на Папи, затова няма да описвам всички кървави подробности. Ще кажа само, че той прави за пръв път любов с мен във ваната на пералнята. Слава Богу, че имах време да я боядисам с яркочервен емайлак за велосипеди! Ще добавя още, че беше прекрасен, чудесен, нежен, загрижен, внимателен, изобщо всички неща, за които всеки ми казваше, че трябва да притежава моят първи любовник. Той харесваше гърдите ми, а аз харесвах вниманието, което им отделяше. Но мисля, че най-много ми харесваше неговата чувственост. Наистина ме накара да почувствам, че изпитва удоволствие, а любенето му бе като отключващ механизъм за мен и моите усещания. Тъй като не бях напълно невежа относно всички аспекти на секса, особено след четирите месеца, прекарани в Къщата, смея да твърдя, че бях в състояние да преценя него и

любовния акт в много по-голяма степен, отколкото девствениците в старите времена. Предполагам, че за тях първият път е бил истински шок!

Тази нощ Нал се пренесе при мен и остана в апартамента ми цяла седмица с благословията на мадам Делвекио Шварц. Тя сигурно бе единствената хазайка в Сидни, която бе толкова широко скроена, признавам това. Когато Фло слезе при мен в неделя следобед, Нал беше удивен от немотата ѝ. Уверих го, че според майка ѝ детето говори с нея, но той се усъмни.

— Те може би общуват на различно ниво — каза, след като видя мадам Делвекио Шварц, която дойде, за да прибере Фло след двата часа неделни забавления с Харолд. — Майката е изключителна жена. Много силна, много властна, много стара душа. Мислите са като птици, които могат да прелитат през твърди предмети. Мисля, че Фло и майка ѝ си говорят без думи.

Говорели си без думи? Ами че нали Нал, който е психиатър, и аз също правехме това. Въпреки чуждоземния начин, по който гледа на нещата, аз го харесвам страшно много и мисля, че и той ме харесва заради много повече неща от секса. Ние си говорехме и с думи часове наред.

Той ме научи да готвя две индийски блюда — корма и зеленчуково къри, като ми обясни, че истинското къри не се прави с нашето къри на прах, защото всяко блюдо изисква различен набор от подправки и билки. В неделя сутринта отидохме до пазара Пади Маркет и купихме индийско орехче, джинджифил, кардамон, кимион, сминдух, чесън. Не мисля, че индийската храна може да се сравни с бьоф строганов или телешкото пиката на Клаус, но предполагам, че е необходимо известно малко време, за да успее човек да настрои вкуса и вкусовите си рецептори към подобни чуждестранни аромати.

Единственият въпрос, по който нямахме съгласие, беше Папи. Не е ли странно? Прецени я като типична представителка на средната каста. Изглежда индийците са толкова предубедени и обременени от предразсъдъци, колкото и старите австралийци. Той, разбира се, бе от висшата каста, баща му е някакъв махараджа. Каза ми, че булката му вече била избрана, но все още била прекалено малка, за да се омъжи. Вече знаех отговора на въпроса, който не смеех да задам — че, след като се ожени, ще продължи да търси жени като мен всеки път, когато

отиде в чужбина. Е, неговият път си беше негов път. А не наш, общ. Без съмнение, жена му нямаше да мисли нищо лошо за него, така че какво право имах аз?

Всяка вечер Нал ме чакаше в спешното, за да се приберем заедно у дома. Седеше на един от ужасните, покрити с пластмаса дивани, и четеше „Мирър“, докато изляза и заключи вратата. След това вземаше чантата ми и ние си тръгнахме, оставяйки зад гърба си истински вихър от възхитени въздишки и клюки. Старшата сестра на спешното работеше първа смяна като Крис, но аз съм сигурна, че сестра Хърбърт, която бе нощна смяна, ѝ докладваше всички новини за мен и екзотичния ми любовник. Крис ми отправяше някакви странни погледи, но онова малко мое избухване подобри нашите взаимоотношения. Впрочем тя започна да излиза с Деметриос. Те вероятно ще имат много хубави деца, нейната флегматична английска кръв щеше да се смеси с неговата гореща южняшка. Със сигурност щеше да има кой да топли краката ѝ. Старшата от спешното се отнася презрително към тях и обсипва Крис с отровни забележки. Това е разбираемо. Ако Крис се омъжи, ще се наложи да си търси друга стара мома за съквартирантка, нали така?

Миналата събота призори Нал отлетя за Ню Делхи. Някак си не можах да приема мисълта да прекарам уикенда сама в Къщата, затова си отидох в Бронте и се излежах на кушетката до днес сутринта. Мама ме наблюдаваше подозрително, но не каза нито дума. Аз също.

Кориандър. Забравих кориандъра. Дъхът му се промъква иззад паравана ми. Но Нал беше прав. Ние не се опознахме достатъчно дълбоко, че да ни обхване огънят на голямата любов и страст, но наистина останахме добри приятели. Моят първи крал на пентаграмите и аз.

---

[1] АНЗАК — Австралийски и Новозеландски армейски корпус, участвал на 25 април 1915 в десант в Галиполи. — Б.пр. ↑

ВТОРНИК, 26 АПРИЛ 1960

Тази вечер имах странна среща с Тоби за пръв път откакто срещнах Нал и напуснахме „Аполион“ заедно.

От два месеца той работи упорито върху един портрет на Фло и направо полудява от безсилие. Така че, когато го видях в предния коридор, го попитах как върви.

— О, хиляди благодарности за проявения към мен интерес! — озъби ми се като куче Тоби. — Очаква ли се от мен да коленича, за да покажа колко ужасно съм благодарен за вниманието ти?

Главата ми се завъртя сякаш ме бе шамаросал — защо, по дяволите, ми беше сърдит?

— Не — отговорих учтиво, — разбира се, че не. Последния път, когато говорихме, ти не бе особено доволен от работата си, което обяснява защо търсеше своя съветник Мартин.

Този възпитан отговор го накара да се засрами. Тоби ми подаде ръка.

— Извинявай, Хариет.

Стиснах ръката му.

— Ела и виж сама как върви — предложи ми той.

За моите несъмнено необучени очи портретът беше зашеметяващ, също така и непоносимо тъжен. Моето малко ангелско котенце! Тоби бе успял да предаде цвета на кожата, тънка като хартия, без да е болезнена, лицето ѝ бе просто рамка за огромните кехлибарени очи и целият фон бе изпълнен със сенки като духове, оформящи се сива мъгла. Тоби и аз никога не бяхме говорили много за Фло, така че за мен беше истински шок да видя този фон. Нима нейната принадлежност към другия свят бе очевидна за всички? Или само Тоби с неговото пронизателно око на художник бе видял това?

— Прекрасна е — казах съвсем искрено. — Последния път, когато я видях, човек можеше да си помисли, че е живяла в концентрационен лагер. Сега си успял да запазиш същността ѝ, без да я направиш да изглежда отвратително.

— Да — съгласи се навъсено той, но не ме покани да седна, нито предложи да направи кафе. — Любовта отлетя ли?

— Миналата събота.

— Сърцето ти разбито ли е? Искаш ли да поплачеш на рамото на чичо Тоби?

Аз се разсмях.

— Не, идиот такъв! Изобщо не беше така!

— А как беше?

Мили Боже, Тоби да попита нещо толкова лично! Не можех да повярвам на ушите си.

— Беше много хубаво — отговорих.

Очите му се наляха с кръв, лицето му свирепо се изкриви.

— Не си ли наранена?

Ето какво било! Бог да благослови Тоби, винаги защитава жените в Къщата! Поклатих глава.

— Ни най-малко, честен кръст. Беше риск, приятел. Трепетен риск, от който имах нужда след годините, прекарани с Дейвид.

Гневът му нарасна още повече, той започна да скърца със зъби.

— Как можеш да наричаш това трепетен риск?

— О, говориш като някакъв пуритан от викториански роман! — казах, като се усмихнах. — Вярвах ти повече, Тоби Еванс, и не мислех, че приемаш да живееш по законите на двойните стандарти! Значи мъжете могат да си потапят фитила още от тийнейджърските си години, но жените трябва да се пазят чисти и недокоснати докато се омъжат! Що не си го начукаш! — изругах ядосано накрая.

— Чакай, чакай! Запази спокойствие! Задръж топката! — спря ме той, потискайки гнева си, но изглежда сам не бе сигурен какво ще бъде следващото му настроение. Или поне на мен така ми се струваше. Може да греша, не знам, но всичко беше толкова странно. Подобно поведение не му беше присъщо.

— Смятам да задържа *всички* топки, както и *всичките* дрехи върху себе си, господин Еванс! — крещях извън себе си от яд. — Това, че съм имала вземане-даване с един индийски паун, не значи, че смятам да се изчукам с всички австралийски петльовци!

— Мир, мир! — извика той, като вдигна и двете си ръце нагоре. Все още бях под пара, но последното нещо на света, което някога съм

искала, е да се скарам с Тоби. Неговото приятелство бе далеч по-ценно за мен. Ето защо смених темата на разговора.

— Знам, че Езра щеше да помоли жена си за развод още преди две седмици, но не съм виждала Папи, за да разбере какво е станало.

Настроението му се бе променило от червено до кафяво. Сега обаче стана абсолютно черно.

— Езра не се е появил миналия уикенд, така че и Папи не знае какво е станало. Обадили се по телефона в петък, за да й каже, че жена му се чувства много зле и той трябва да я посети отново.

— Може би е толкова отчаяна, та е готова да му предложи фелацио — рекох, без да се замисля.

Тоби ме загледа като ударен от гръм, сетне неочаквано се обърна, грабна бутилката с три звезди от масата и си наля пълна чаша. Чак когато слязох по стълбите, осъзнах какво навярно си е помислил — че Нал ме е информирал по този въпрос, главно по практически начин. Бях разбрала от известно време, че въпреки свободомислието и демократичността си, Тоби беше старомоден по отношение на жените и техните действия. В неговия каталог аз бях жена. Джим, Боб и мадам Делвекио Шварц не бяха. Не са ли странни същества мъжете?

ПЕТЪК, 29 АПРИЛ 1960

Харесвам Джо Дуайър, КОЙТО работи на щанда за алкохол в „Пикадили Пъб“. Тази вечер спрях, за да купя четвъртинка тризвездно бренди за моята неделна следобедна среща с мадам Делвекио Шварц. Той сложи бутилката в кафява хартиена кесия и ми я подаде с широка усмивка.

— За всевиждащата тигрица от горния етаж — каза. Отбелязах, че явно познава всевиждащата тигрица от горния етаж изключително добре, а думите ми го накараха да се разсмее.

— О, тя е един от най-големите образи в Крос — каза той. — Може да се каже, че я познавам поне от няколко живота.

Нещо в интонацията ми подсказа, че говори за познаване в библейския смисъл. За пореден път се хванах, че се чудя колко от по-възрастните (и не толкова възрастни) мъже, които мадам Делвекио Шварц познава, са нейни бивши любовници. Срамежливият, нереален Лернър Чусовиц, който опушваше змиорки и понякога гостуваше на Клаус, говореше за нашата хазяйка с нежен копнеж. По каквито и причини да избираше един мъж, те едва ли са повлияни от някого. Мадам Делвекио Шварц е закон сама за себе си. Тя командва парада.

Тъй като тоалетната на горния етаж е в отделна стая от банята, често използвам банята горе, защото над ваната има душ, а аз предпочитам душ пред вана. Тъй като работното ми време е доста странно, когато се качвам да си взема душ, останалите от Къщата или са излезли, или са се потопили във вечерните си занимания, така че не преча на нито една жива душа. В интерес на истината една баня не е достатъчна за четириетажна къща. Никой не слиза долу в пералнята.

Върни се на темата, Хариет!

Та значи, темата е *Харолд*. Горната баня и тоалетната се намират между помещението, обитавано от Харолд, точно над моята всекидневна, и спалнята и кухнята на мадам Делвекио Шварц, които никога не съм виждала, защото вратите им винаги са затворени. Той изглежда знае кога отивам да се къпя, макар че, кълна се, аз съм тиха

като мушица и стъпвам на пръсти, пък и не ходя в едни и същи часове поради различните смени в рентгена на спешното. Но когато отивам, винаги е там, в коридора, който пък задължително е потънал в тъмнина — крушките като че ли изгарят всеки ден, макар че, когато споменах това пред мадам Делвекио Шварц, тя се изненада и каза, че според нея работят. Дали Харолд не ги отвинтваше, когато антените му подсказваха, че идвам? Това е напълно възможно, защото лампата на тоалетната винаги свети и вратата ѝ винаги е открената, но самият коридор е тъмен, а в ъглите е черно като катран. Той винаги стои там, докато аз се качвам по стълбите. Никога не произнася нито дума. Просто стои до стената и ме гледа с омраза, а аз (признавам си) вървя внимателно, почти на пръсти, готова да избягам, ако тръгне към мен с нож или парче жица за простиране.

Ще попитате защо в такъв случай не използвам банята долу. Ще отговоря — защото в мен има една упорита жилка, която не ми позволява да се предам. Или може би е по-точно да кажа, че повече се страхувам от страхливостта, отколкото от Харолд. Ако се предам и не си взема душ, ще покажа на Харолд, че съм прекалено уплашена от него и ме е страх да навляза в неговата територия, а това ще му даде предимство. И ще ми отнеме силата. Не, подобно нещо не бива да се случи, аз няма да позволя да се случи. Така че, напук на всичко, се качвам горе, за да си взема душ, и се преструвам, че Харолд не ме дебне в тъмнината и че злото, което той таи в себе си, не се отнася за мен.

НЕДЕЛЯ, 1 МАЙ 1960

Когато влязох, кристалното кълбо стоеше непокрито върху масата във всекидневната. Лятото си отиваше и във въздуха се усещаше хлад, който режеше. Това, както предположих, беше причината мадам Делвекио Шварц да се премести от балкона. Днес отгоре на всичко и валеше.

Фло изтича да ме прегърне, лицето ѝ светна, а когато седнах, се настани на коленете ми. Защо имам чувството, че е плът от моята плът? Обичам я все повече и повече. Тя е моето ангелско котенце.

— Кълбото сигурно е много ценно, щом е на хиляда години — казах на мадам Делвекио Шварц, която бе сложила на масата обичайната ни храна за обяд — бренди и пушена змиорка.

— Вероятно ще мога да купя хотел „Австралия“, ако го продам, но никой не продава кристално кълбо, принцесо. Особено такава, което работи.

— Ти откъде го имаш?

— Последният му собственик го остави на мен. В завещанието си. Те преминават от един гадател към друг. Когато аз си отида, също ще го оставя на някого.

Неочаквано Фло подскочи конвулсивно, скочи от скута ми и се мушна под дивана. След не повече от половин минута Харолд се промъкна през отворената врата. Как Фло разбираше, че идва? Аз нямах проблеми с ушите, но не бях чула никакъв, дори и най-слаб звук от стъпките му.

Мадам Делвекио Шварц го погледна, лицето ѝ потъмня като буреносен облак.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изръмжа тя. — Часът е още един, а не четири. Не си желан, Харолд, измитай се!

Очите му бяха вперени в мен, пълни с омраза, но той ги извърна към нея и остана на мястото си.

— Делвекио, това е позор!

Делвекио? Това ли беше малкото ѝ име?

Тя остави с трясък бутилката бренди на масата и го загледа, но аз седях в другия край и не можех да видя какво точно изразява погледът ѝ.

— Позор ли? — попита заплашително.

— Онези две противни сексуални отклонения, обитаващи етажа над нас, са откраднали парите от газметъра в банята!

— Доказателства? — попита тя, като долната ѝ устна увисна.

— Доказателства ли? Не ми трябва доказателства! Кой друг в тази къща ще направи нещо такова? Ти ме помоли да инспектирам газметрите всяка неделя! — Лицето му се изкриви. — Била си прекалено висока, за да се навеждаш толкова, така каза, а аз съм страдал от патешката болест.

В нея сякаш заклокочи веселие, тя ме погледна.

— Точно така, той страда от нея, принцесо. Знаеш ли какво е патешка болест?

— Не — отговорих, като се молах наум да престане да си прави шеги с Харолд.

— Когато задникът ти е прекалено близо до земята, се казва, че страдаш от патешката болест — обясни тя и се изправи на крака. — Ела, Харолд, хайде да видим за какво става въпрос.

Знаех, че е безсмислено да настоявам Фло да излезе от скривалището си. Харолд сигурно щеше да се върне и по необясними причини Фло знаеше това. Тя имаше изключително фини възприятия.

Четох някъде, че подобно явление било изследвано. Проклетият Харолд! Това си бе чисто тактическа маневра — искаше да открадне моето време с мадам Делвекио Шварц! Джим и Боб били задигна стотинките от газметъра? Пълни глупости! Много неща ми подсказваха, че този потиснат и изпълнен с омраза възрастен мъж е истинско кълбо от негативни емоции. Неочаквано си спомних лекцията, изнесена от един психиатър. Той бе говорил за мамините синчета — един-единствен син, който остава в стоманената хватка на майка си, докато тя умре, и тогава, обречен и осъден от собствената си неадекватност, немиенуемо попада в ноктите на друга силна и властна жена. Беше ли Харолд мамино синче? Напълно отговаряше на психологическия профил. Както се казва, пасваше на картинката. Само че това не обясняваше омразата му към мен. Мамините синчета обикновено бяха безвредни хора и ако някой от тях станеше насилник,

то щеше да е под влияние на доминиращата жена. Днес се установи, че омразата на Харолд не бе насочена само срещу мен. Днес стана ясно, че ненавижда също Джим и Боб. А Джим бе другата дама пика.

Можех да чуя, че мадам Делвекио Шварц се връща, защото коридорът се изпълни с гръмогласен смях.

— Ще припадна! — извика тя, като влезе в стаята, а Харолд се влачеше след нея с лице като от кремък. — О, това си бе направо страхотно!

— Кое? — попитах загрижено.

— Проклетниците наистина са щипнали стотинките от газметъра в банята, но не са счупили катинара. О, не! Използвали са ножовка и са срязали пантите на задната вратичка. Направо перфектно! Онова, което наистина ме уби, е, че са си направили целия този труд и са се мъчили толкова много заради някакви си два шилинга!

— Делвекио, настоявам да обвиниш тези жени! — извика Харолд.

— Слушай какво, задник такъв! — отговори му през зъби мадам Делвекио Шварц. — Не са Джим и Боб, а Чикър и Мардж от предния апартамент на приземния етаж. Те трябва да са.

— Но те са уважавани хора — възрази упорито Харолд.

— Време е да пораснеш, глупако! Не си ли чул, че я бие до припадък всеки петък вечер, след като се върне пиян вкъщи? Уважавани, цуни ми задника! — Раменете й се разтресоха. — Да се чуди човек — толкоз работа за няколко пенита! Не мога да ги закова обаче. И което е по-важното, не искам. Те поне не са от занаята, а като махнем петъчните вечери, са прилични наематели.

— Трябва да приема думите ти за истина — заяви обидено Харолд, когато очевидно не го бе грижа за Чикър и Мардж. — Обаче настоявам да се отървеш от тази двойка лесбийки! Ще ми карат мотор! Те са отвратителни, а ти си глупачка!

— А ти — рече мадам Делвекио Шварц — не можеш да си уредиш дори едно безплатно чукане в 17-д! Изчезвай отгук! Махай се, върви си! И хич да не си се мярнал в четири часа. Нямам настроение.

Думите й сякаш не стигнаха до ушите му, сякаш бе оглушал. Беше зает да ме наблюдава. А аз, понеже се чувствах безкрайно неудобно да присъствам на всичко това и смятах, че не трябва да

слушам разправиите им, се бях втренчила в огромната кристална топка и обърнатия образ на стаята в нея.

— Обучаваш още една шарлатанка, а? — просъска Харолд. Мадам Делвекио Шварц не отговори. Просто го хвана за яката и за седалището на панталоните и го изхвърли с шут през вратата, все едно не тежеше нищо. Чух трясъка от падането му, почти скочих, за да видя дали не се е ударил, но се спрях. Ако беше се ударил, може би щеше да се поуспокои и възбудата му да поутихне.

— Махай се, шибано малко лайно! — извика тя към коридора, сетне седна доволно усмихната. Обърна се към дивана и нареди: — Можеш да излезеш вече, Фло, Харолд си отиде.

— Тя защо толкова се страхува от него? — попитах, отпивайки от брeндитo, докато Фло се покатери в скута на майка си и започна да суче от гърдата ѝ.

— Не знам, принцесо.

— Не можеш ли да я накараш да ти каже?

— Тя не иска. А и аз не съм сигурна, че искам.

— Той... той не ѝ е направил нищо лошо, нали?

— Не, Хариет, не би посмял. А и аз не съм глупачка. Това е на духовно равнище.

— Не мислех, че някой в къщата има нещо против Джим и Боб.

— Харолд мрази всички.

— Той мамино синче ли е?

Погледът като рентгенови лъчи отново ме прониза.

— Ти не си ли прекалено добре информирана? Да, в интерес на истината е точно така. Майка му била онова, което се нарича професионален инвалид — лежала в леглото, докато Харолд правел всичко за нея. Когато умряла, той бил като пиле с отрязана глава, не знаел какво да прави. Още по-лошото било, че оставила цялото си имущество на някакъв свой братовчед от старата родина, когото не била виждала от дете. Братовчедът продал къщата, а Харолд останал на улицата. Нямамо къде да отиде. Бил изхарчил всяка стотинка, която спечелил, за старата егоистична крава. Така че, когато дойде да моли за стая, изпитах съжаление към него. Един от преподавателите в неговото елегантно частно училище беше квартирант тук от години — ето как Харолд бе научил за Къщата. Аз хвърлих картите и научих, че той има важна работа тук. Затова го взех. Сетне — продължи тя, гледайки

похотливо — установих, че е стара мома повече, отколкото предполагаше поведението му. Ами да, представи си! Беше девствен! Запомни ми думите, принцесо, трябва да имаш поне един девствен мъж, преди да умреш.

Отчаяно исках да ѝ кажа, че Харолд е болен човек, но напоследък езикът ми все ме накисваше във вряла вода, така че го прехапах и не изрекох нито дума, дори за начина, по който ме следеше и наблюдаваше. Вместо това казах:

— Ти си много изморена от него.

— Омръзнал ми е. Дошло ми е до гуша от него, принцесо.

— Тогава защо не се отървеш?

— Не мога. Картите продължават да казват, че има важна работа в Къщата, а те не бива да бъдат пренебрегвани. Не може да не им се подчиняваш. — Тя отпи от чашката си, взе си парченце змиорка и промърмори: — Значи поп каро си отиде в Страната на кърито?

— Преди осем дни. Прекарах последния уикенд в Бронте.

— Хубаво момче. Прекрасно изглеждаше. Напомня ми на господин Делвекио, само че той беше италианец. Нямах нито капка тъмна кръв като твоето момче. Но беше горд и красив! Царят на света, това бе господин Делвекио. — Тя въздъхна и подсмръкна. — Обикновено лежах в леглото и го наблюдавах как се перчи като петел. — Едното от бледите ѝ очи ми се подиграваше, другото бе подозрително затворено. — Твоят първи поп каро беше ли добре окосмен?

— Не. Приличаше повече на статуя от слонова кост.

— Жалко. Господин Делвекио беше целият окосмен. Вчесвах космите на гърдите му, както и около... нали знаеш къде. — Тя се разсмя. — Бяха заплетени и объркани, принцесо! Истинска джунгла. Обичах да бродя из тях! Сресвах ги с езика си!

Някак си успях да запазя изражението си сериозно.

— Преди колко време беше това?

— О, струва ми се, че са минали сто години! Всъщност беше преди около тридесет. Но, ааах! Спомням си всичко сякаш беше вчера. Една жена винаги помни мъжете си. Ще се увериш, когато започнат да се трупат. Да, сякаш беше вчера. Това те съхранява млада.

— Но сте нямали деца?

— Не. Странно, нали? Толкова прекрасно окосмен и надарен мъж, а без деца. Бих казала, че виновната съм аз. Фло се появи, след като ме натъпкаха с хормони.

— Какво се случи с господин Делвекио?

Тя сви рамене.

— Нищо. Просто един ден стана и си отиде. Дори не си взе багажа. Чаках няколко дни, но той не се върна. Тогава хвърлих картите и разбрах, че си е отишъл завинаги. Кулата. Обърнатите любовници. Обесеният. Деветте меча. Обърнати четири жезъла. Това значи гибел за Къщата, шъ знайш. Но кралицата на мечовете, тоест аз, беше в добро положение, така че преодолях всичко и преживях. Веднъж го видях в кристалното кълбо, много време след това. Изглеждаше наистина добре, беше щастлив и заобиколен с много деца. Когато бяхме за пръв път заедно, той ми подари синьо ангорско одеялце за сина, който така и нямахме. Е, както и да е!

Историята ме трогна дълбоко, макар че тя не я разказа със самосъжаление.

— Съжалявам! — казах.

— Няма нужда, принцесо. Просто винаги идва времето, когато нещата трябва да приключат. Това е всичко. Би трябвало да знаеш това, след като прекара една седмица с твоята статуя от слонова кост.

— Да, предполагам, че си права.

— Сърцето ти разбито ли е?

— Няма дори и една вдлъбнатина.

— Е, морето е пълно с риба, моя млада Хариет Пурсел. Ти не си от хората, чиито сърца се разбиват. По-скоро си от онези, които разбиват сърцата на другите. Не си като мен, макар малко да си приличаме. Животът е прекалено хубав и морето е пълно с риба за такива като нас, млада Хариет Пурсел! Ние сме с неразбиваеми сърца.

Напитката на Уили отдавна бе престанала да ми бъде отвратителна, истината е, че колкото повече я пиех, толкова повече ми харесваше. Така че бях събрала достатъчно смелост, за да продължа да задавам въпроси.

— Разведохте ли се с господин Делвекио?

— Не беше необходимо.

— Искаш да кажеш, че официално не сте били женени?

— Това е добър начин за изразяване. — Тя напълни отново чашите.

— Но си била омъжена за господин Шварц.

— Да. Смешно е, нали? Но най-вече съм женена за Фло. Бях вече прехвърлила онази възраст. Знаеш ли, годините минават и неочаквано усещаш, че ти е малко студено без съпруг, който да ти топли краката.

— Беше ли господин Шварц като господин Делвекио?

— Напълно различен, принцесо, абсолютно различен. Така и трябва да е. Никога не повтаряй грешките си! Никога не избирай един и същи тип мъже. Разнообразието е подправката на живота.

— Беше ли господин Шварц хубав?

— Да, в поетичен аспект. Тъмни очи и много светла коса. Красиво лице, свежо и младо. Фло доста прилича на баща си.

Една приятна мъгла започна да пълзи в мен. И вероятно заради нея, както гледах мадам Делвекио Шварц, неочаквано видях как е изглеждала преди трийсет или четирийсет години. Не красива, нито дори хубава, но силно привлекателна. Мъжете сигурно са падали, когато са се качвали върху нея, както сър Едмънд Хилари на връх Еверест.

— Ти обичаше ли господин Шварц? — попитах.

— Да. Човек винаги обича онези, които не доживяват до дълбока старост — рече нежно тя. — Господин Шварц не доживя до преклонна възраст. Той беше двадесет и пет години по-млад от мен. Прекрасен еврейски джентълмен.

Аз зяпнах.

— Нима е умрял?

— Да. Просто една сутрин не се събуди. Наистина хубав начин да си отидеш, принцесо. Слабо сърце, беше заключението на докторите. Може би наистина беше така. Но картите казаха, че ако не бе станало така, щеше да стане по друг начин. Да го блъсне автобус или да го ужили пчела. Човек не може да избяга от старата вещица с косата, когато му дойде редът.

Аз отместих чашата си встрани.

— Ако не си отида сега, ще започна да си плета езика. — Тогава се сетих за още един въпрос. — Харолд те нарече Делвекио. Но това не е твоето кръщелно име. Какво е то, ако смея да попитам?

— Да наричаш първото име кръщелно е доста забавно, след като по-голяма част от хората по света не са християни, нито кръстени — рече усмихвайки се тя. — Изоставих мойто кръщелно име преди цяла вечност. Моята магия е в Делвекио Шварц.

— А моята магия в Хариет Пурсел ли е? — попитах. Тя ме потупа по бузата.

— Точно така, принцесо. — Протегна се. — О, какво облекчение! Без шибания Харолд!

Слязох по стълбите долу, строполих се на кревата си и спах два часа. Когато се събудих, се чувствах отлично. Днес научих куп неща за моята хазайка. Фло? Продукт на хормони? По дяволите! Не я попитах!

СРЯДА, 11 МАЙ 1960

Бедният старец бе докаран късно този следобед със счупвания на двата крака точно под таза. Жертва на един от онези неочаквани, ненормални инциденти, които въобще не би трябвало да се случват. Той си вървял, зает със собствените си мисли и работа, когато някакъв бетонен блок се откъртил и паднал от корниза на стара фабрика. Ако го беше ударил, от него нямаше да остане много за събиране, но онова, което всъщност бе го ударило, било железен лист, откъснал се от блока, който смазал краката му, сетне отскочил и го освободил, което позволило на „Бърза помощ“ да го докара в „Куинс“. За него, разбира се, нямаше надежда, не и на неговата възраст. Осемдесет години.

Точно се бях върнала от помещението, определено за женския персонал в нашето отделение, когато сестра Хърбърт от нощната смяна ме хвана за ръката и ме попита дали съм заета. Казах, че не съм.

— Виж, тук е истинска кланица и всяка минута ще дойдат още сестри, но имам нужда от някой по-печен, който да разбере какво вълнува бедния старец от седма стая. Ужасно нещастен е, не може да се успокои, а аз не искам да си отиде нещастен. Направихме каквото можем — най-вероятно още тази нощ ще се срещне със Създателя си, но въпреки това продължава да плаче за някоя си Марселина. Не мога да понеса мисълта, че не сме облекчили последните му минути, а няма възможност да отделя нито един човек да поговори с него. Казва, че няма семейство, нито роднини. Ох, той е в пълно съзнание! Би ли поговорила с него заради мен?

И изчезна. Мястото наистина беше истинска кланица.

Старецът бе изключително чист. Бяха свалили изкуственото му чене, така че ми се усмихна беззъбо, като стисна ръката ми. Системите, маркучите, мониторите изглежда не го притесняваха. Единственото, за което мислеше бедният, беше Марселина. Неговата котка.

— Няма да мога да я нахраня — оплака се той. — О, Марселина! Кой ще се грижи за моето ангелско котенце?

Думите ме удариха така, все едно отгоре ми се изсипа цял тон тухли. Нарече я *ангелско котенце!*

Сърцето ми винаги се свива и ме боли за старите и забравени от Бога и света хора — има толкова много такива в стария град. Живеят в тъжните, изоставени къщи между „Роял Куинс“ и Крос. „*Пълен пансион. Само за мъже*“, гласят ръчно изписани табели и нещастници като моя беден старец доживяват съществуването си в някоя празна, малка стая. Пропити с достойнство и миризма на мазни парцали или на алкохол. Хранещи се в безплатни трапезарии за бедни, примирени със самотата си. И ето че един от тях умираше пред очите ми и нямаше кой да се погрижи за неговото ангелско котенце.

Една сестра пристигна след около пет минути и двете успяхме да го убедим, че аз ще нахраня котката му и ще се грижа за нея, докато той се прибере у дома си. Веднага след като ни повярва, старецът затвори очи и се отнесе доволно нанякъде.

Взех назаем платнената пазарска торба на Крис и цял набор безопасни игли, отидох на Фландърс Стрийт, намерих къщата, почуках. Когато никой не ми отговори, натиснах входната врата и започнах да чукам на всяка врата подред. Очевидно нямаше хазаи, защото никой не ми обърна внимание. Един старец с признаци на треска и достатъчно алкохол в дъха, от който ми се завъртя главата, ме упъти към задния двор. Малък правоъгълник, пълен с боклук. И там, върху скелета на газова печка стоеше ангелското котенце на стареца. Една мършава, с козина като на костенурка котка, която жално мяукаше насреща ми. Вдигнах ръка.

— Марселина? Ти ли си Марселина?

Тя скочи и дойде да се потърка в крака ми, като мъркаше високо.

Когато сложих торбата на Крис на земята и вдигнах единия ѝ край, за да направя отвор, котката спокойно и безропотно влезе вътре, а докато я закопчавах със секретните игли, продължи да мърка. Така че я занесох у дома без проблеми, с изключение на опасението ми, че мадам Делвекио Шварц няма да позволи да я задържа. Никой друг нямаше домашен любимец, освен Клаус, който гледаше две папагалчета в клетка и ги пускаше да летят из стаята.

Тя обаче знаеше какво има в пазарската чанта, макар че котката в нея нито мърдаше, нито мяукаше. Как тогава знаеше? Защото го бе видяла в картите и кристалното кълбо.

— Запази я, принцесо — рече и махна с ръка.

Не ѝ казах, че Марселина е ангелско котенце. Така занесох животното вкъщи като знак. Предзнаменование.

Когато отворих торбата, Марселина бе на дъното, със свити под нея лапички. Дремеше. Може би бедният старец имаше някаква причина да бъде толкова привързан към единственото живо същество в живота си. Марселина беше специална. Нахраних я с пушена змиорка, която тя погълна лакомо, а когато ѝ посочих частично отворения прозорец, тя ме загледа тържествено, сетне се покатери на него, скочи на перваза и изчезна навън.

Чудех се дали на сутринта щях да имам котка?

ЧЕТВЪРТЪК, 12 МАЙ 1960

Да, все още имам котка. Когато се събудих, Марселина се бе свила на пода до леглото ми. Вдигнах я и я изследвах много внимателно за бълхи, рани, краста, но тя се оказа толкова чиста, колкото бе стопанинът ѝ. Само дето беше много мършава, вероятно защото той не е можел да си позволи да я храни обилно. Закусихме заедно бъркани яйца с препечен хляб — тя наистина не бе лакома. Обаче обича каймака на млякото. Благодарение на него сигурно ще сложи малко повече месце отгоре си. В Къщата не е проблем да държим прозорците си отворени. За да стигне човек до задния двор трябва да изкачи осемнайсетметровата скала. Макар че защо ще трябва да се напъва, когато предната врата винаги е отворена?

Моят беден старец се бе срещнал със Създателя си по същото време, по което аз си присвоих неговото ангелско котенце от къщата на Фландърс Стрийт.

Тъй като трябваше да заведа Марселина на ветеринар, за да я провери за глисти и може би да я стерилизира, запазих пазарската торба на Крис и ѝ подарих друга — по-нова и по-хубава, която купих на път за работа.

СЪБОТА, 14 МАЙ 1960

Ще повярвате ли? Дейвид Мърчисън се появи малко след като се върнах от ветеринаря. Бедният старец сигурно бе изхарчил всичките си пари, защото ветеринарят каза, че котката е стерилна. Трябваше да платя само за таблетки за глисти плюс няколко инжекции за котешка треска. Струваха цели четири лири! Така че, когато Дейвид се появи на прага ми, мисълта ми бе заета с моята скъпа котка и колко доходна работа имат ветеринарите.

Когато видя Марселина, свита в скута ми, той потръпна и не направи опит да дойде по-близо от далечния край на камината, където бях пуснала газовата печка (още парички!), но нямаше как — зимата чукаше на вратата и в стаята бе студено.

— Откъде си взела това животно? — попита ме с очевидна погнуса Дейвид.

— От небето, подозирам — отговорих. — Току-що се върнах от ветеринаря и мога да те уверя, че се казва Марселина, стерилна е и е на около три години.

Единственият отговор от негова страна беше звук, изразяващ отвращение, но все пак седна срещу мен на другия свободен стол, загледа ме със сините си очи, които по-рано мислех за божествени, и събра пръстите на ръцете си във вид на кула.

— Чух, че си имаш нова приятелка — рекох. Той почервения и ме загледа объркано.

— Не, нямам! — почти враждебно ми се озъби моят бивш приятел.

— Да не е счупила калъпа?

— Дошъл съм тук — продължи той, без да отговори на въпроса ми, — за да те помоля да промениш решението си и да се върнеш при мен. Розмари беше краткотрайна грешка и нищо повече. Това е всичко.

— Дейвид — подех търпеливо и спокойно, — не разбираш ли, че си извън живота ми? Не искам да те виждам, върви си.

— Ти си жестока — прошепна той. — Променила си се.

— Не, не съм се променила, поне не и в случаите, когато става дума за теб. Но вече съм различен човек. Събрах смелостта да бъда директна и твърдостта да не се предавам и размеквам, само защото хората залагат на моята симпатия. Можеш да си вдигнеш задника от стола ми и да се махнеш оттук, защото не искам да те виждам.

— Това не е честно — извика той и разплете ръцете си. — Аз те обичам! И няма да приема „не“ за отговор.

Добре тогава, Хариет Пурсел, я извади Голямата Берта^[1] и откривай огън!

— Аз вече не съм девствена — заявих.

— Какво?

— Много добре ме чу. Не съм девствена.

— Шегуваш се! Измисляш си разни лъжи!

Разсмях се.

— Дейвид, защо не можеш да повярваш на истината?

— Защото не би могла да го направиш! Не, ти не можеш!

— Мога и още как. И го направих! А което е най-важното, страхотно се наслаждавах. — А сега зареди един десеттонен снаряд, Хариет, и огън! — Освен това той не беше абсолютно бял мъж, макар че имаше прекрасен цвят на кожата.

Дейвид стана и напусна стаята без нито дума повече.

— Така — казах на Тоби малко по-късно, — най-сетне се отървах от Дейвид, макар да подозирам, че се възмути повече, защото любовникът ми е бил индиец, а не защото изобщо съм имала любовник.

— Не, по-скоро и заради двете — обясни ми ухилен до ушите Тоби. — Бедният глупак! Трябвало е да види предупреждението на стената още преди години. Жените са тези, които избират партньора си. Ако мъжът е заинтересуван, той просто трябва да изчака с шапка в ръка, докато жената вземе решение. А ако тя реши да му тегли шута, толкова по-зле. Наблюдавал съм го, това се случва в целия животински свят, като се почне от кучетата и се стигне до птиците. Колкото до паяците — той сви рамене, — там дамите изяждат партньорите си.

— Аз не съм разгонена кучка, благодаря! — ядосах се не на шега. Той се разсмя.

— Може би, Хариет, може би. Но със сигурност имаш ефект върху нас, бедните стари кучета. — Тоби присви очи и ме огледа както

снайперист целта си. — Ти си секси. Това не е етикет, лепнат отгоре ти, то е под кожата ти. Извира от теб.

— Не се глезя, нито въртя очи, нито си плезя езика!

— Това е объркващо по своята същност изявление. Когато мъжът казва, че една жена е секси, той просто смята, че ще му бъде приятно с нея в леглото. Някои от най-непретенциозните или дори грозни жени, които познавам, са секси. Виж мадам Делвекио Шварц. Тя е колкото задницата на автобус, но се обзалагам, че мъжете са се обръщали след нея още когато е била на дванадесет. Аз самият много я харесвам. Винаги харесвам жени, които са по-високи от мен. Сигурно в жилите ми тече кръв на шерпи.

Той дойде до моя стол и сложи ръката си върху облегалката му, сетне се наведе, а коляното му ме прикова към седалката.

— От собствен опит знам, че жените, които са секси, са най-забавните в леглото.

Изгледах го подозрително.

— Това намек ли е, или покана?

— Нито едното, нито другото. Не възнамерявам да ти позволя да ме хванеш изкъсо за гащите и къдриците в тях още на този стадий. Не, благодаря. Което обаче не означава, че няма да те целуна.

И го направи, достатъчно настоятелно, за да бъде болезнено, докато главата ми се вдигна сама от облегалката на стола и се изви, за да се нагоди към него. Сетне залепи устата си върху моята и започна да си играе с езика ми.

— Възнамерявам да спра дотук — каза, като ме пусна най-неочаквано.

— Дотук и смятах да ти позволя да стигнеш — отвърнах. Интересен мъж е този Тоби Еванс. Влюбен е в Папи, но вече знам, че го привличам. Е, добре де, той също ме привлича, макар че не съм влюбена в него. Защо всичко в живота като че ли се свежда до секса?

Този уикенд Папи отново си бе вкъщи. Жената на Езра се оказала отворително неотстъпчива, обясни ми тя, когато я поканих да похапнем и да се запознае с Марселина.

— Със седем деца, не съм изненадана — казах, като сложих задушното телешко на масата, така че да си вземаме колкото ни се иска. Забелязах, че Папи се намръщи и започна да избира моркови и картофи, оставяйки месото настрана.

— Ей, какво правиш? — попитах.

— Езра е противник на яденето на месо. Животните на полето са невинни същества, които подлагаме на ужасни мъки в кланиците — обясни ми тя. — Човек не бива да яде месо.

— Е, това вече са пълни глупости! Човекът е започнал като ловец и нашите венци са целите в зъби, за да разкъсваме месото, както и да стриваме растенията! — възразих ядосано аз. — Кланиците се контролират от правителствени чиновници и всички животни, които отиват там, не биха съществували, ако не ги ядяхме. Кой е казал, че морковът, който в момента си заета да дъвчеш, не е изпитал ужасно мъчение, когато е бил изваден от почвата, обезглавен, изтъркан безмилостно, за да бъде почистен, жестоко нарязан на парчета и сетне сложен цял ден да къкри, докато му излезе душата? И всичко това е нищо в сравнение със съдбата на картофа, който ядеш с наслада — не стига, че го обелих, ами взех един остър нож, забих го дълбоко в плътта му и му извадих очите! Задушеното е полезно за теб, виж се колко си слаба, сигурно вече си изгорила всичките протеини в тъканите си. Яж! При това много!

О, Боже! Превърнала съм се в сърдита и свадлива кавгаджийка! Но моето ожесточено изявление все пак подейства. Папи си сипа от задушеното и си хапна с удоволствие от него, достатъчно, че да забрави скъпия глупак Езра.

За щастие, тя хареса Марселина, която също я хареса дотолкова, че се покатери в скута ѝ и замърка. След това аз я подпитах, за да събера малко повече информация за Езра, и научих някои наистина много интересни факти, като например за това как успява с професорската си заплата да издържа жена и седем деца, както и да плаща за апартамента в Глеб, като същевременно си купува тези забранени от закона и следователно много скъпи наркотици. Наистина е шеф на катедра, но академиците не са платени така добре, както директорите, защото интелектуалният труд не е оценяван еднакво с правенето на пари. Заплатата му, както каза Папи, отивала цялата за семейството. Но той пишел книги, предназначени за широката публика, и приходите от тях заделял за себе си. О, колкото повече научавах за него, толкова по-малко ми харесваше този човек. Абсолютно, тотално, напълно егоистично копеле.

От друга страна, Папи е толкова щастлива, а всеки ден, през който е щастлива, е още един ден, в който не е нещастна. Тя не притежава дори грам практичност, но не може всички да бъдат като мен. Нали?

---

[1] Популярно название на далекобойното оръдие на германската армия по време на Първата световна война. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 28 МАЙ 1960

Едно животно вкъщи винаги е добра компания. Днес бе една от най-спокойните ни съботи. Джим и Боб отпрашиха към Сините планини с мотора си, Клаус отиде в Боврал, Чикър и Мардж от приземния апартамент изобщо не се чуват — сигурно спят след снощния гуляй. Тоби е излязъл със скицника и акварелите си на някакво място в Айрън Коув, което му е хванало очите, а мадам Делвекио Шварц има работа с цяла кавалкада от клиентки със сини коси (те обичат да идват в събота). Папи е някъде в страната на мечтите в Глеб. Харолд е тук, разбира се. Не знам какво прави, когато не преподава в училище, но със сигурност не е излязъл. Мадам Делвекио Шварц пере и неговото пране, когато пере своето, така че единствените места в къщата, където съм сигурна, че няма да го срещна, са пералнята и задният двор. Откъм стаята му никога не се чува нито звук, макар че е точно над мен — нито музика, нито тропане, а когато излязох навън и вдигнах глава, за да погледна към прозореца му, видях, че щората е пусната. Все пак през цялото време го усещам някъде в подсъзнанието си. Това обикновено става, когато се качвам горе, за да си взема душ, но през последните няколко седмици забелязах, че ако се кача, за да посетя някого, както и когато слизам, ми се струва, че чувам шепота на боси крака зад мен. Обръщам се, но няма никой. Но ако отивам да посетя мадам Делвекио Шварц, той винаги е пред вратата ѝ, когато си тръгвам. Не мърда, не диша, не шава, само ме гледа.

Трябва да бе около шест вечерта, когато някой почука на вратата ми. Дните силно се скъсиха, така че около шест вече е тъмно, и аз пускам резето от вътрешната страна на вратата ми, особено когато задните помещения на Къщата са празни. Още по-сериозно доказателство за моята увеличаваща се параноя е фактът, че забих няколко големи пирона в перваза на прозореца, което позволява да го държа отворен, но не достатъчно широко, та някой по-дребен и тънък натрапник да се промъкне в стаята ми. В Сидни не е толкова студено,

че да си затваряш прозореца дори през зимата, няма вятър, нито дъжд, който да бие по страничния открит пасаж, а през лятото съм на сянка и в стаята ми не влиза много слънце. Ако съм вътре и голямото резе е пуснато, се чувствам в безопасност. Когато мисля за това, ме побиват тръпки. Този ужасен дребен човек от горния етаж води психологическа война срещу мен и заради моя ужас и проява на страхливост успява да надделее. По някакъв начин я печели. Не мога да кажа нищо на никого — когато се оплаках на Тоби, той се отнесе с пренебрежение. Нарече ме параноичка и толкоз.

Затова, когато се почука, подскочих. Четях някакво криминале от някаква английска снобка, а по уредбата на брат ми Питър се въртеше „Сюитата на планетите“ от Холст^[1]. Газовата печка бумтеше. Марселина се бе свила на другия стол и сладко спеше. Част от мен искаше да извика и да попита кой е там. Но това е проява на страхливост, Харет Пурсел! Я се стегни! Така че отидох до вратата, дръпнах резето и я отворих със замах, като всеки мускул в мен бе готов за битка, но не и за бягство.

Пред мен стоеше господин Форсайт. Краката ми омекнаха.

— Здравейте, сър — поздравих бодро и отворих по-широко вратата. — Амиии... че... влезте.

Тъпо. Слабоумно. Безхарактерно.

— Вярвам, че не идвам не навреме? — попита той, влизайки.

Каква невероятно завъртяна фраза! Е, естествено. Когато Бог проговори на своя по-висш език, не може да каже нещо от рода на „Не преча, нали?“

— Точно навреме, сър — отговорих. — Седнете.

Марселина обаче нямаше намерение да отстъпи. Тя прекалено обичаше топлината на огъня. Така че той се реши да я вдигне, да се настани на стола, да я сложи върху коленете си и да я погали по гърба.

— Мога да ви предложа кафе с бренди три звезди — казах.

— Само кафе, благодаря.

Аз изчезнах зад паравана и застанах, загледана в мивката, сякаш в нея се съдържаше отговорът за смисъла на живота. Звукът от гласа му ме задейства, напълних с вода кафеварката, сложих кафето и я включих.

— Ходих на посещение при един мой възрастен пациент в Елизабет Бей — обяви той — и мога да се прибера по-късно тази

вечер. За нещастие до дома ми е само час път, така че се запитах дали сте свободна да вечеряте с мен.

О, Боже! Бяха минали почти два месеца, откакто го видях за последен път — онази нощ, когато ме докара до вкъщи и пи чаша кафе. Оттогава ни вест, ни кост от него.

— Идвам след минута — извиках, чудейки се защо кафеварките толкова много се бавят.

Защо беше дошъл? Защо?

— Черно, без захар — казах, като приключих приготвянето и се върнах при него. Сетне седнах насреща му и го загледах по онзи специален начин, по който Крис Хамилтън гледаше Деметриос, след като я натиках като парцал в канализацията. И моите капаци паднаха от очите ми. Проклетите карти бяха прави, господин Форсайт ме желаше. Да, той ме желаше! Така че седях и го гледах глупаво, прекалено вцепенена и стресната, за да измисля какво да кажа.

Не мисля, че той забеляза чашата с кафе или котката в скута си. Беше зает с мен. Очите му бяха спокойни и проникателни. Приличаше малко на филмов артист, който играе шпионин и в момента отива на екзекуция. Готов да страда, готов да умре за каузата, в която вярва. Неочаквано осъзнах, че не знам нищо за мъжете и не мога да разбера какви сили са накарали господин Дънкан Форсайт да предприеме тази стъпка. Единственото, за което си давах сметка, беше, че ако приема поканата му, щях да натисна копчето и да задействам поредица от събития, които имаха силата да унищожат и двама ни.

Колко бърза е мисълта? Колко време ми отне да седя безмълвна и да мисля как да постъпя? Като оставим Харолд настрана, аз съм щастлива и доволна от себе си — от характера си, от сексуалността си, от поведението и живота си. Но той, бедният човек, дори не знае кой е или какво представлява. Нямам и най-малката представа защо ме желае. Само знам, че е стигнал до степената да дойде и да моли. След три бегли и кратки срещи.

— Благодаря, господин Форсайт — отговорих. — С голямо удоволствие ще вечерям с вас.

За миг той изглеждаше напълно изненадан, сетне онази усмивка, която ме превръща в разтопено желе, освети лицето и очите му.

— Запазил съм маса в Челси за седем часа — каза и най-сетне видя кафето в ръката си, вдигна чашата и отпи.

Челси! Мили Боже! Болничните клюкарки определено са прави, този мъж не е донжуан! Имаше намерение да ме заведе в най-люксозния и най-елегантен ресторант между Сити и Пруниър, където половината клиенти най-вероятно щяха да го познаят на минутата.

— Не в Челси, сър — възразих любезно. — Нямам подходящ гардероб за подобно място. Имате ли нещо против „Бохеми“, малко по-нагоре по тази улица? Яйца по руски и ростбратен „Естерхази“ за десет шилинга.

— Където ти пожелаеш — отстъпи той. Изглеждаше сякаш от раменете му е паднал огромен товар. Остави чашата и се изправи, като върна Марселина обратно на стола. — Сигурен съм, че ще ти трябва малко време — произнесе с любезността, с която беше известен на цялата болница, — така че ще те чакам в колата си отвън. — Когато отиде до вратата, спря. — Трябва ли да отида преди теб и да направя резервация?

— Това не е необходимо, сър. След малко ще дойда — отвърнах и затворих вратата след него.

С Нал наистина бях поела риск, но онова, в което възнамерявах да се впусна сега, вероятно нямаше да свърши като приятелско краткотрайно отдаване или задоволяване на собствените ми желания. Това не бе в природата на Дънкан Форсайт, можех да го видя и без помощта на мадам Делвекио Шварц и нейните карти. О, по дяволите! Какво ни кара сами да объркваме живота си и да го превръщаме в истинска каша? Би трябвало учтиво да го отпратя, знаех го отлично. Но аз просто нямам силен характер. Да, сестро, това съм аз. Не опитна възрастна жена, а аз. Така че облякох новия си зимен костюм от розов туид, напъхах краката си в обувките с най-високите токчета, които притежавах — нямаше опасност да се извися над него! — и потърсих единствения си чифт ръкавици. Те бяха бели и памучни, а не от подходящата ярешка кожа. Върху главата си не търпя шапки. Те са напълно безполезни, особено при коса, страдаща от епилепсия, като моята.

В „Бохеми“ ядохме яйца по руски и ростбратен „Естерхази“, без да си кажем нито дума. Той обаче настоя за бутилка искрящо бургундско вино, което почти удвои цената на вечерята ни. Господин Кренци ни обслужи лично, а когато Дънкан Форсайт остави една чисто

нова синя банкнота от пет лири на масата и му каза да задържи рестото, едва не припадна.

Излязохме навън и тръгнахме пеша. Когато пред нас се появиха очертанията на девическото училище „Сейнт Винсът“, аз разсеяно тръгнах да пресичам улицата, без да обърна внимание на движението, а той посегна и сграбчи ръката ми, за да ме спре. Докосването му ме паникьоса, блъснах се слепешката в едно дърво и се озовах облегната върху него с Дънкан пред мен. Чух задъханото му дишане, сетне почувствах устата му да се плъзга по бузата ми и затворих очи, усетих устните му и се притиснах към тях с яростно задоволство, многократно усилено от страховете ми за бъдещето. След това му подказах с поглед и жест да влезе в Къщата. Светлините бяха запалени, сякаш бяха против нашето завръщане, а Марселина ни гледаше от стола, прозявайки се в розово.

Главата му бе отметната назад, зениците на очите му бяха все още разширени от тъмнината на нощта, а дишането му бе накъсано, все едно че е тичал. О, изглеждаше толкова жив! Знаех, че щеше да плати висока цена за това, което предстоеше да направим, затова трябваше да направя всичко, което бе по силите ми, да си заслужава.

Любих го с кожа, с устни и пръсти, деликатно и нежно, силно и страстно. Беше прекрасно да бъда отново с мъж, особено с този мъж. Нал беше учебник, експеримент, безгрижна и без дълбоки сърдечни вълнения връзка, комбинация от начало и край. Но Дънкан Форсайт имаше значение. Нямах да мога да го отделя от живота си. Изпълваше ме с чувства! Целувах ръцете и краката му, яздих го, докато гърбът му се изви в дъга между хлъзгавите ми бедра, обгръщах го с ръце и крака и се борих с него, мускул срещу мускул, воля срещу воля, докато неговата по-голяма сила ме надви и събори.

Той остана малко след единайсет, мисля, че напълно и изцяло бе загубил представа за времето, след което неочаквано стана от леглото и ме загледа.

— Трябва да вървя — каза. Нищо повече, но когато се облече и използва моя гребен, за да среше косата си пред огледалото ми, се върна при мен, наведе се и докосна с бузата си моята. — Може ли да дойда утре към четири?

— О, да — отговорих.

О, да. Мисля, че съм влюбена. В противен случай защо бих позволила това да се случи?

---

[1] Гюстав Холст — английски композитор (1874 — 1934). — Б.пр. ↑

НЕДЕЛЯ, 29 МАЙ 1960

Преди да дойде времето да се кача в два часа при мадам Делвекио Шварц за редовната ни среща в неделя, вече се бях видяла с Тоби. Нямах представа, че новините се разпространяват толкова бързо, но той знаеше, а как би могъл да научи?

— Ти си глупачка — каза ми, а очите му бяха по-скоро червени, отколкото кафяви. — Дори по-голяма глупачка и от Папи, ако това е възможно.

Не си направих труда да му отговоря, просто минах покрай него и влязох във всекидневната на мадам Делвекио Шварц.

— Кралят на пентаграмите е тук — осведоми ме тя, докато сядах и посегнах да взема чашата си с бренди.

— Не вярвам — казах и отпих доста сдържано. Най-добре да внимавам и да не бързам, господин Форсайт щеше да се върне след няколко часа. — Как е възможно новините да се разпространят толкова бързо?

— Фло — отвърна просто тя, като измъкна нашето ангелско котенце и го сложи на коленете си. Фло ми се усмихна, но тъжно, сетне скочи от скута на майка си и отиде да драска по стената.

— Не те ли притеснява, че е женен? — попита моята хазайка, подавайки ми пушена змиорка и хляб.

Помислих, сетне свих рамене.

— Всъщност, май съм доволна, че е женен. Не съм сигурна какво искам, но поне знам какво не искам.

— И какво не искаш?

— Да се настаня в някоя елегантна къща и да играя ролята на госпожа докторшата.

— Много правилно — усмихна се мадам Делвекио Шварц. — Картите сочат, че за теб няма никаква надежда да живееш в някое скъпо предградие, Хариет Пурсел.

— А ще живее ли в Кингс Крос? — попитах на свой ред. Но отговорът ѝ беше неясен.

— Зависи какво ще се случи с това — и посочи кристалното кълбо. Аз го загледах с любопитство и с повече внимание отвсякога. Той не беше без дефекти, макар че нямаше пукнатини или мехурчета. Само петна като облаци, като мъглата, която скрива звездите в нашето южно небе. Кълбото лежеше в черна ебонитова поставка, която бе вдлъбната, за да поеме огромната топка и тя да се задържи в нея. Вдлъбнатината имаше диаметър най-малко двацет сантиметра и аз забелязах, че прегънатата черна тъкан покрива ръба на поставката. Да, тази тъкан сигурно смекчаваше допира на кристала до твърдата ебонитова подложка, за да не се драска. Бях виждала кварцов кристал в Кралската библиотека „Мерск“ и знаех, че притежава „мека“ твърдост. Кварцът е неподходящ за бижутерийни камъни, но може да бъде гравирани и идеално полирани. Защо тя каза тези думи? Бяха многозначителни, но какъв бе смисълът в тях?

— Всичко зависи от онова, което ще се случи с кълбото — повторих думите й аз.

— Точно така. — И нищо повече. Значи възнамеряваше да остане тайнствена и загадъчна.

Опитах отново, като зададох въпроса съвсем безразлично.

— Чудя се кой пръв се е сетил да закръгли едно кристално парче във вид на топка и да го използва, за да гледа в бъдещето?

— О, може да не е в бъдещето. Може да е в миналото. Не знам, но кристалните топки са били стари още по времето, когато великият Мерлин е бил дете — отговори мадам Делвекио Шварц, отказвайки да бъде измамена.

Тръгнах си малко по-рано, за да си бъда в моя апартамент, когато пристигне господин Форсайт, но има неща, които няма да се променят просто защото той съществува. Фло щеше да дойде при мен за два часа и той можеше или да я хареса, или да се примири с нея.

Мадам Делвекио Шварц се поколеба, но аз настоях. Когато се появи Харолд, моето ангелското котенце щеше да слезе долу с мен.

Харолд стоеше навън в тъмнината. Чакаше. Очите му бяха пълни с омраза. Аз не му обърнах внимание и тръгнах към стълбите.

— Блудница! — просъска шепнешком той. — Курва!

Господин Форсайт дойде навреме. Бяхме на пода с Фло и нейните моливи, защото тя отказа да си играе, с каквото и да е друго. Бях донесла от Бронте някои от моите стари играчки, една кукла с

пълнен гардероб дрешки, мъничко колело с три колела, дървени кубчета с букви от азбуката върху всяка от страните. Но тя дори не ги поглеждаше. Винаги си играеше с моливите си.

— Вратата е отворена! — извиках.

Така че първото нещо, което горкият човек видя, когато влезе, бе приятелката му да си играе на земята върху тъканата шарена черга с едно четиригодишно дете. Лицето му се промени, не можах да не се разсмея.

— Не, не е моя — успокоих го, станах и отидох при него, за да обвия с ръцете си врата му. Наведох главата му надолу, за да притисна устните и носа си към бялата като сняг коса на слепоочията му. Миришеше хубаво, на скъп сапун, и не плескаше чудесната си коса с модния брилянтин. Хванах ръката му и го заведох при Фло, която го гледаше без никаква следа от страх и веднага му се усмихна.

— Това е Фло, дъщерята на хазайката ми. Аз я гледам всяка неделя от четири до шест, така че, страхувам се, ще можем само да си поговорим. Ако не бързаш, разбира се.

Той клекна и погали Фло по косата, усмихвайки й се.

— Как си, Фло?

Ортопедите имат подход към децата. Винаги са много добри и мили с тях, защото голяма част от техните пациенти са деца, но колкото и да опитваше, Дънкан не успя да накара Фло да проговори.

— Изглежда е няма — казах, — макар майка й твърди, че двете си говорят. Може да си скептично настроен, но един приятел и аз смятаме, че тя общува с майка си без думи. Нещо от сорта на телепатия.

Той наистина беше скептичен — ами да, нали е хирург. Те нямат никакво въображение, особено за неща като телепатия или свръхсетивно възприятие. За тази работа ти трябва психиатър, при това най-добре някой с азиатски произход.

Днес обаче сметката на Харолд беше видяна съвсем набързо. Фло не бе стояла повече от половин час, когато мадам Делвекио Шварц заблъска по вратата, която все още бе отворена.

— О, ето къде си била, ангелско котенце! — изписка с изкуствен глас тя, сякаш бе претърсила Къщата от горе до долу. Сетне плесна с ръце като лоша артистка и се престори, че не е видяла мъжа.

— Охо! Кралят на пентаграмите! — Наведе се и сграбчи обърканата Фло. — Хайде, ангелско котенце, не бъди досадна. Остави хората насаме, хър-хър-хър.

Аз ѝ отпратих поглед, с който я информирах, че това бе най-слабото представление, което някога съм виждала, и казах:

— Мадам Делвекио Шварц, това е доктор Дънкан Форсайт. Той е един от моите шефове в „Куинс“. Сър, това е майката на Фло и моя хазайка.

Старата вещица направи реверанс.

— Приятно ми е да се запознаем, сър.

И излезе от стаята с Фло под едната мишница и още едно хър-хър-хър.

— Мили Боже! — изуми се господин Форсайт и ме погледна. — Тя наистина ли е биологичната майка на Фло?

— Така казва и аз ѝ вярвам.

— Трябва да е била в менопауза, когато е родила мъничкото човече.

— Дори не е подозирала, че е бременна.

Това бяха единствените думи, които си казахме през следващия един час. О, той беше прекрасен! Пасвахме си страхотно.

— Ще трябва да престанеш да ме наричаш господин Форсайт и сър. — Това бяха първите думи, казани след този час. — Казвам се Дънкан, както вече знаеш. Ще ми хареса да го чуя от устата ти, Хариет.

— Дънкан — казах. — Дънкан, Дънкан, Дънкан.

Това доведе до още един антракт, след който претоплих вратните агнешки пържоли, които бях опекла сутринта, и сварих няколко картофа към тях. Той яде като вълк.

— Имаш ли нещо против, че съм женен? — попита, докато топеше мазнината с парче хляб.

— Не, Дънкан. Вчера осъзнах, че ти би трябвало да си помислил за това, преди да появиш тук. След като за теб няма значение, значи няма и за мен.

Но то, разбира се, имаше значение за него, тъй като продължи да ми обяснява надълго и нашироко нещо, което, честно казано, не ме интересуваше. Какво бреме може да бъде чувството за вина! Истината беше във факта, който той ми разкри — неговата жена бе една студена риба, а за нея той беше просто купон за храна. Знаех от разговорите си

с Крис и старшата сестра на спешното, че се е оженил за една съученичка на старшата — най-хубавата и най-свежата от випуска, а в онези дни самият Дънкан бил най-привлекателният и желан ерген в „Куинс“. Отгоре на всичко семейството ѝ било безбожно богато. Стари пари, добави старшата сестра с благоговение. „Стари пари“ е нещо изключително високо ценено в една страна, която е започнала своята история едва вчера, макар лично аз да не смятам, че австралийската дефиниция за „стари пари“ е същата като английската.

Той и Кати били щастливи през първите няколко години, докато Дънкан придобил специалност, а тя две деца. Марк на тринадесет и Джефри на единадесет. Той ги обича безумно, но ги вижда доста рядко заради километрите, които навърта с ягуара си, и часовете, прекарани в операционната, в кабинета за консултации, в болницата и при посещенията на външните пациенти. На върха на езика ми бе да го питам защо, по дяволите, всички доктори в „Куинс“ живеят в единия край на Норт Шор, когато болницата им е в другия край на Сидни, и защо кабинетите им непременно трябва да бъдат на Макуайър Стрийт, място, еднакво неудобно и за болницата, и за местоживеенето им. Завеждащите на клиники в болница „Вини“ са главно католици и евреи и те много разумно живеят в източните предградия.

Но не казах нищо, защото отговорът на моето „защо“ нямаше да съвпадне с причината, която щеше да ми изтъкне Дънкан. Отговорът ми е: защото техните жени обичат Норт Шор. Те се събират между Линдфийлд и Варунга, където могат да карат своите малки английски коли, необезпокоявани от натоварения трафик, да се срещат на бридж, соло, по делата на благотворителни комитети и да играят тенис. Техните деца ходят в лъскави частни училища в района и там има много дървета, истинска гора. Горен Норт Шор е сбъдната идилия за богатата жена.

Както и да е, Кати Форсайт ми изглеждаше като истинска кучка, макар че Дънкан я защитаваше предано и обвиняваше единствено и само себе си за изневярата си. И вероятно (но напълно подсъзнателно!) малко и мен.

— Ти си магьосница, моя скъпа мургавелке — каза ми, като взе ръката ми през масата. — Направила си ми магия.

Какво можех да отговоря на това? Дори не се и опитах. Той поднесе ръката ми към устните си и я целуна.

— Ти не знаеш какво значи да си преуспял — рече, — така че ще ти кажа. Последното нещо, което хората, които те обичат, разбират, е, че можеш да се наслаждаваш на работата си заради самата работа. Хванат си в капана на един образ, който принадлежи на всички други, но не и на теб. И трябва да му се подчиняваш. Дори когато става дума за работа, половината от която се състои в това да направиш другите щастливи, като не създаваш опасни вълни в големия болничен басейн. Моят чичо е директор на борда, което представляваше голяма неприятност за мен през всичките години. Бях доволен като младши лекар — имах повече време за изследвания и за пациентите си. А като главен лекар, завеждащ ортопедията, прекарвам непропорционално много време в срещи — болничната политика е като всяка друга политика.

— Това трябва да е ужасно досадно — казах топло, приятно изненадана, че все пак не беше се влачил по корем или пълзял след чичо си. Дънкан Форсайт се оказа точно това, което изглежда — един истински хубав, честен, образован, прекрасен мъж. — Няма значение, Дънкан. Ти си добре дошъл на Виктория Стрийт 17-в, винаги когато имаш свободно време.

Това обаче не бе отговорът, който искаше да чуе. Явно очакваше да му кажа, че го обичам лудо, че ще преместя планини заради него, ще пера чорапите му, ще му правя фелацио. Е, в интерес на истината бих му изпрала чорапите и бих му направила полуфелацио, ако това е правилната дума за нещо, което няма направя докрай. Но не съм сигурна дали искам да му връча ключа от душата си. Съжалявам го дълбоко и го харесвам страшно много. Харесва ми как се любим и освен това имаме допълнителна връзка, професионално сме свързани. Но любов? Ако тя е ключът към моята душа, не, нямаше любов.

След като той си отиде към девет, седях около час и мислих за нас, но накрая пак не бях сигурна дали го обичам лудо. Защото се съмнявам, че съм готова да дам свободата си заради Дънкан. Както казах на мадам Делвекио Шварц — не искам да живея в луксозна къща и да играя ролята на госпожа докторшата.

Препрочетох какво съм написала в събота вечер и то ми показва колко бързо съм променила отношението си. Тогава смятах, че е любов. Сега виждам, че е всичко друго, но не и любов. Какво ме промени така в рамките на двайсет и четири часа? Мисля, че беше

разказът му за неговия живот и за жена му. Тя му бе уредила високия пост!

ПОНЕДЕЛНИК, 30 МАЙ 1960

Той ме взе от улица „Кливланд“ тази вечер, докато си вървах в тъмното към къщи, но макар че ми се усмихна с разтапящата си усмивка и очите му светеха, веднага познах, че в главата му не се върти мисълта за любене. Коего ме накара да се почувствам малко по-добре. Значи за него бях нещо повече от едно женско тяло, което харесва.

— Нямам много време — каза, докато караше, — но днес осъзнах, че не направих нищо, за да те пазя, Хариет.

Що за странно изказване!

— Да ме пазиш ли?

— Да. Или може би трябва да те попитам ти как се пазиш?

Едва тогава ми светна.

— О! — казах. — Това ли било! Страхувам се, че не ми мина тази мисъл. Кариерата ми на любовница едва започва, както знаеш. Но за момента би трябвало да съм в безопасност. Утре трябва да ми дойде, а аз съм точна като часовник.

Чух въздишка на облекчение, но той не каза нищо повече, докато не влязохме в моя апартамент. Там вдигна Марселина и я прегърна, сетне сложи своето малко черно куфарче на масата. До този момент не бях забелязала, че го носи със себе си, ето как ми действаше този мъж.

Извади от него стетоскопа и апарата за кръвно, преслуша дробовете и сърцето ми, измери кръвното ми налягане, прегледа краката ми за разширени вени, дръпна долния ми клепач надолу, огледа внимателно връхчетата на пръстите ми и цвета на меката част на ухото. Сетне извади бележника си с рецепти и написа бързо нещо, откъсна листа и ми го подаде.

— Това е най-доброто ново контрацептивно лекарство, скъпа ми Хариет — каза Дънкан, вкарвайки всичко обратно в чантата си. — Започни да го пиеш веднага след като ти свърши мензисът.

— Хапчето? — извиках аз.

— Така го наричат. Няма да имаш никакви проблеми, ти си в идеално здраве, но ако все пак получиш някакви болки в краката, задъхване, замайване, гадене, подуване на прасците или главоболие, спри веднага лекарството и ми кажи още същия ден — нареди той.

Загледах написаната с нечетлив почерк рецепта, а сетне и него.

— Как един ортопед може да знае за Хапчето? — попитах. Дънкан се разсмя.

— Всяко медицинско лице — от психиатъра до геронтолога — знае за него, Хариет. Тъй като всяка една специалност е свързана по един или друг начин с някоя от страните на нежеланата бременност, ние всички започнахме да дишаме с облекчение, когато се появи тази малка прелест. — Той хвана брадичката ми с ръка и се вгледа в очите ми съвсем сериозно. — Не искам да ти причинявам повече неприятности, отколкото трябва, най-скъпа моя любов. Ако не мога да сторя нещо повече за теб, освен да ти предпиша най-ефективния контрацептив, измислен досега, трябва да направя поне това.

После ме целуна, каза, че ще се видим другата събота на обяд и излезе.

Каква щастливка съм само! Съществуват самотни жени, които обикалят цял Сидни в търсенето на лекар, който да им предпише Хапчето. Това щеше да бъде чудесно, но само ако бяхме съпрузи. Е, все пак моят мъж иска да се погрижи за мен както трябва. В известен смисъл мисля, че го обичам.

ПОНЕДЕЛНИК, 6 ЮНИ 1960

Трябваше да се случи рано или късно. Макар Папи да знаеше, че си имам приятел, до тази сутрин неговата самоличност оставаше тайна за нея. Тя влезе през входната врата около шест, точно когато Дънкан си тръгваше. Той, разбира се, не я позна, само се усмихна и учтиво ѝ направи път, но тя го разпозна веднага и се качи направо при мен.

— Не мога да повярвам на очите си! — извика.

— Нито пък аз.

— От колко време продължава?

— Две седмици.

— Не знаех, че го познаваш.

— Почти не го познавам.

Смешен разговор за две приятелки, помислих си, докато правех закуска.

— Мадам Делвекио Шварц ми каза, че кралят на пентаграмите се е появил, а Тоби ми съобщи, че си се обзавела с любовник, но не съм и сънувала, че това може да бъде господин Форсайт — рече развълнувано тя.

— Нито пък аз. Все пак ми е приятно да узная, че Къщата не е такова гнездо на клюки, каквото си мислех, че е. Тоби ме нарече глупачка и оттогава съм виждала само гърба му, когато се качва по стълбите. Мадам Делвекио Шварц го одобри, когато дойде тук, за да се запознае с него — обясних, като дадох на Марселина паничка, пълна с каймак.

— Добре ли си? — попита Папи, като ме изгледа подозрително.
— Говориш ужасно безпристрастно.

Аз седнах, свих рамене и загледах вареното си яйце без всякакъв апетит.

— Добре съм, но дали съм добра? Това е истинският въпрос, Папи! Не знам защо го направих. Знаем защо той го направи — защото е самотен, уплашен и е женен за една студенокръвна риба.

— Прилича ми на Езра — подхвърли тя, като лапна яйцето си. Това сравнение не ми хареса, но разбихах защо го направи, тъй че го пуснах покрай ушите си. Шест и половина часът в тъмната зимна утрин не е най-подходящото време за спор, особено след като всяка от нас бе прекарала два дни в незаконна любов с по един женен мъж.

— Той не е правил такива неща по-рано, така че защо избра точно мен е пълна мистерия. Влюбен е — или така си мисли, и когато се появи тук от небето, сърцето не ми позволи да го отпратя — казах.

— Искаш да кажеш, че ти не си влюбена в него? — попита Папи, сякаш това бе по-голям грях, отколкото Содом и Гомор някога са си представяли.

— Как можеш да обичаш мъж, когото почти не познаваш? — отговорих ѝ аз, но това не бе правилният отговор. Самата Папи определено не познаваше Езра.

— Че то се разбира от пръв поглед — рече доста убедено тя.

— Така ли? Или може би става дума за онова, което братята, ми наричат слонска любов? Имам за пример само майка ми и баща ми, а те наистина се обичат. Но мама казва, че са изградили любовта си, като този процес е траел години, и с годините тя ставала все по-силна. — Погледнах я, чувствах се безсилна. — Мога да се грижа за себе си, Папи, не се безпокой. Всъщност се тревожа за него. Дали не започнах нещо, за което ще му се наложи да плаща скъпо?

Нейното изящно лице неочаквано стана твърдо.

— Не го съжالياвай толкоз, Хариет. Мъжете винаги имат всички предимства.

— Искаш да кажеш, че Езра все още се колебае с жена си?

— И вечно ще го прави — тя сви рамене и погледна моето яйце. — Не го ли искаш? Яйцата са богати на протеини.

Аз го бутнах съм нея.

— Твое е, ти имаш повече нужда от мен. Изглеждаш ми разочарована.

— Не, не съм разочарована — въздъхна тя, потапяйки късче препечен хляб в рохкия жълтък, сякаш това я интересуваше много повече от предмета на нашия разговор. — Предполагам, че просто ми се иска Езра да се обвърже с мен напълно. Аз го обичам до полуда! Ще стана на трийсет и четири през октомври. О, би било толкова хубаво да бъда омъжена!

Не си давах сметка, че е на толкова години, но средата на трийсетте си бе една наистина сериозна възраст. Папи също страда от синдрома на старите моми. Скачаше от мъж на мъж, за да стигне до единствения, който не я заслужава. Единственият, който не я възнаграждава със сигурност и грижовност, каквито тя заслужава. О, моля те, Боже, моля те! Не позволявай и аз да прихвана синдрома на старите моми!

ЧЕТВЪРТЪК, 23 ЮНИ 1960

Тази вечер, когато се качих в банята, за да си взема душ, реших, че това не е нещо от рода на въображаем пристъп на надежда, а е съвсем истинско. Откакто Дънкан влезе в моя живот, Харолд престана да ме следи. В коридора винаги свети и той не се мярка наоколо. Не чувам звука от промъкващи се крака, нито шепота му по стълбите зад мен, не е зад вратата, когато напускам всекидневната на мадам Делвекио Шварц. Всъщност, последният път, когато го срещнах, беше денят, в който ме нарече курва. Това ли може да обезкуражи подобни психопатични типове? Появата на по-силен от тях човек?

ВТОРНИК, 5 ЮЛИ 1960

Пренебрегвам моя дневник. Тази тетрадка е номер три, но откакто Дънкан се появи в живота ми, не я запълвам толкова бързо, колкото предишните две. Никога не съм разбирала каква голяма част от времето може да окупира един мъж, дори ако е само част от живота ти. Той е измислил как да се вижда с мен. В съботите аз съм „игра на голф“, която се проточва достатъчно дълго, за да продължи с „по едно питие с момчетата“ в клуба след осемнадесетата дупка.

В неделите идва сутринта и остава, докато Фло слезе при мен — да, тя малко отнема от времето му, но аз отказах да поставя неговите нужди пред тези на Фло. Понякога съм „заседание“, друг път „спешна операция“ или „непредвидена среща“.

Не мога да повярвам, че жена му не е надушила измамата, но той ме увери, че тя е в пълна неизвестност и е убедена, че нищо необикновено не се случва. Нейната собствена програма, както изглежда, е доста трескава и натоварена. Госпожа докторшата е фанатичка на тема бридж, а Дънкан мрази игрите, не иска да си губи времето с тях. Смя да кажа, че когато половинката ти привидно зачита твоите интереси, подозренията лесно могат да бъдат приспани. Но тя като че ли не е особено умна, неговата Кати. Или може би просто е най-обикновена ужасна егоистка? Има прекалено много съвпадения, като отделните спални (така че да не я буди, когато го викат посред нощ) и факта, че го е пренасочила към онова, което нарича „момчешката баня“. Той мрази „нейната“ баня, която е залепена за спалнята ѝ — целите стени били в огледала. Очевидно тя е една от най-добре облечените жени в Сидни и понеже приближава четиридесетте, внимава за всеки „пачи крак“, появил се около очите, и за всеки сантиметър в повече около талията. Привързана е към тениса почти колкото към бриджа, защото той поддържа фигурата ѝ тънка. И ако снимката ѝ се появи по страниците на вестниците, била на седмото небе. Ето защо той не може да бъде с мен в събота вечер — тя има нужда от него, за да я придружава на едно или друго светско събитие,

за предпочитане такова, на което присъстват фотографи и журналисти, които захранват светските страници на медиите.

Какъв празен живот. Но това си го мислех аз. За нея сигурно бе животът, за който си е мечтала и сънувала още от ученическите си години. Предполагам. Купища пари, двама хубави синове, които тя нарочно изкарваше по-малки, отколкото са, божествена къща с два акра земя, върху които има плувен басейн и никакви съседи наоколо. Има си градинар, прислужник, който да търка подовете, да мете, пере и глади, жена, която идва да готви за вечерите, когато очаква Дънкан вкъщи, кола „Хилман Минкс“ и неограничени сметки в най-скъпите магазини и двата модни салона в Сидни. Откъде знам всичко това ли? Не от Дънкан, а от Крис и старшата на спешното, които се възхищават на Кати Форсайт от сърце и душа. Тя разполага с всичко, за което една жена може да мечтае. Според тях.

Колкото до мен, предполагам, може да се каже, че съм щастлива да получавам остатъците от Кати Форсайт. Огризките, които тя не желае. Частта от Дънкан, която тя определено най-малко иска, е онази част, която аз оценявам най-високо. Ние си говорим много, той и аз, за всичко, от неговия интерес към саркомата до частната му секретарка в кабинета на Макуайър Стрийт — мис Августина. Тя е над петдесет (още една стара мома) и третира Дънкан като своя единствен любим син. Пример за ефективност, такт, ентузиазъм, каквото се сетиш. Дори е изобретила специален вид система за регистрация, което ме накара да се подсмихна на себе си, когато той ми разказа за нея. Какъв хитър начин да осигуриш собствената си незаменимост! Бедният човек не можел да намери нищо без нейната помощ.

Минаха пет седмици, откакто Дънкан почука на вратата ми с поканата за вечеря в Челси, и той се промени. Към по-добро, смее да се полаская сама. Смехът му стана по-искрен и тъмните, блатистозелени очи вече не са тъжни. Всъщност външният му вид се подобри дотолкова, че старшата от спешното отбеляза мимоходом, как винаги е знаела, че господин Форсайт е хубав мъж, но никога не била забелязала колко красив е всъщност. Той разцъфтя, просто защото някой го оценяваше като мъж. За разлика от печените женкари и донжуановци Дънкан не осъзнаваше своята привлекателност за жените, затова си мислеше, че да ме спечели, е истинско чудо.

Както и да е. Докато Кати Форсайт не научеше за мен, се надявах всичко да си остане както си е. Само дневникът ми страда, но това е съвсем незначителна цена за любовта и компанията на един много желан от мен и страшно готин мъж.

ПЕТЪК, 22 ЮНИ 1960

Най-накрая видях Тоби. Притеснявах се, че той нарочно се прави на невидим. Когато се качвам при Джим и Боб или при Клаус, стълбата му винаги е вдигната към тавана и звънецът е откачен. Джим и Боб не промениха отношението си към мен, макар че се забелязва известно разочарование заради моята глупост да избира мъж, а Клаус продължава да ме обучава в кухнята всяка сряда вечер.

— Стомахът има специално отделение за десертите — обясни ми най-сериозно той. — Но ако научиш това отделение да се затвори сега, скъпа Хариет, ще се радваш на предимствата и ще извлечеш ползи от това, когато станеш на моята възраст.

Подозирам обаче, че той не бе успял да затвори напълно отделението за десертите в своя стомах, ако се съди по фигурата му.

Тази вечер не се качих, за да погостувам на Джим, Боб или Клаус, а да видя дали стълбата на Тоби е спусната. И тя беше! Не само това — звънецът висеше на връвчицата.

— Качвай се! — извика той.

Беше се изкривил пред един огромен пейзаж, който не можеше да нагласи на статива, така че го атакуваше върху една импровизирана рамка, боядисана в бяло, (разбира се), закачена върху статива, кога досега не бях го виждала да рисува нещо подобно. Ако рисуваше пейзажи, те винаги представляваха някаква висока пещ или разнебитена електроцентрала, или пушеща купчина сгурия. Но този нямаше нищо общо с такива сюжети. Беше изумителен. Обширна долина, изпълнена с меки сенки, пясъчни скали, почервенели от последните лъчи на слънцето, силует на планини, които вървят към вечността, безкрайни, неподвижни, сънени гори.

— Къде си видял това? — попитах като омагьосана.

— От другата страна на Литгоу. Това е долината, наречена Волган, откъсната от света и всичко наоколо, с изключение на една четириколесна железница, която се вие нагоре и надолу по скалата и свърша до една кръчма — истинска реликва. Там вадели нефтени

шисти по време на войната, когато Австралия отчаяно се нуждаела от гориво. Напоследък прекарвах всеки свободен уикенд на това място, като правех скици и акварели.

— Красиво е, Тоби, но защо си сменил стила си?

— Провежда се конкурс за картини във фоайето на един нов хотел в Стария град и това е точно от нещата, които ръководството на хотела търси, според думите на Мартин. — Той изсумтя. — Обикновено собствениците на галерии подкупват дизайнерите на хотелски интериори, но Мартин ме нави да опитам. Той не може да рисува пейзажи, портретист е, когато не е затънал в кубизъм.

— Е, аз лично мисля, че тази трябва да виси в Лувъра — казах искрено.

Тоби почервеня и изглеждаше много поласкан, след което остави четките.

— Искаш ли малко кафе?

— Да, моля. Но всъщност дойдох да те попитам дали може да си определим среща, за да се насладиш на моите новопридобити кулинарни способности — заявих.

— И да преча, когато се появи гаджето ти? Не, благодаря, Хариет — отвърна рязко Тоби.

Ядосах се и загледах като бик на червено.

— Слушай какво, Тоби Еванс! Гаджето ми не идва, освен ако аз не искам да дойде! Доколкото си спомням, ти не показва нещо повече от неодобрително отношение към моето лекомислие, когато ходех с Нал, но начинът, по който ме отлюспи от живота си, откакто се появи Дънкан, ме кара да мисля, че според теб имам любовна връзка с херцога на Единбург!

— Хайде, Хариет — отвърна той зад паравана, — много добре знаеш защо! Според клюките в къщата той не е обикновен мъж, който посещава момичетата в Кингс Крос. Освен ако не са работещи момичета като Целомъдрие и Търпение.

— Тоби, ти си лицемер! Аз не бих се докоснала до мъж, който покровителства мадам Фуга и Токата.

— Мътната вода си е мътна вода.

— Не бъди груб! И направо си просиш въпроса! Какво ще кажеш за скъпия професор Езра Марсюпайъл?

— Езра не идва тук. Папи ходи при него. А кой е твоят важен джентълмен, моля?

— Да не искаш да кажеш, че Къщата не те е информирала за това? — попитах саркастично. — Той е ортопед в „Куинс“.

— Какво? — попита смаяно, като се появи с кафето.

— Ортопед в хирургията.

— Но мадам Делвекио Шварц го нарича господин, а не доктор.

— Хирурзите в собствените им болници винаги ги наричат господин — обясних аз. — Макар че ти не си чул това от нашата хазайка. Аз ѝ го представих като доктор Форсайт.

Той не се смути, просто вдигна вежди.

— Тогава трябва да съм го чул от Харолд — рече и седна.

— От Харолд?

— Че какво странно има? — изненада се Тоби. — Аз често спирам да си поговоря с Харолд, ние обикновено се връщаме по едно и също време. А и той е най-голямата клюкарка тук, знае всичко за всички.

— Обзалагам се, че е така — промърморих.

Понеже доброто мнение на Тоби за мен имаше голямо значение, постарях се да му обясня защо ходя с Дънкан. Опитах се да го накарам да разбере, че това не е неморално, макар да е незаконно. Но той запази своя скептицизъм, не можах да го надвия! Тъпи мъже, с техните двойни стандарти! Без съмнение беше заразен от отровата на змия като Харолд Уорнър. Харолд нямаше да пропусне шанса да ми навреди, да ме скара с онези, които обичах. Но да знаете как ме заболя, когато Тоби ме осъди така несправедливо! Той е честен и праволинеен, не е способен на лукавство или непочтеност! Защо не може да проумее, че моята собствена откровеност за връзката ми с Дънкан е доказателство, че аз също не съм лукава и непочтена? Ако зависеше само от мен и се отнасяше само до мен, целият свят щеше да знае. Но Дънкан искаше да запазим връзката ни в тайна, така че скъпоценната му Кати да не бъде засегната.

Смених темата на разговора и се върнах на картината върху статива, много доволна и щастлива, че не съм била причина за отсъствието му. Ако трябва да бъдем искрени и да си кажем истината, според мен Папи беше причината, която бе отпратила Тоби чак зад Литгоу. След което той направо ми скри шайбата, като каза, че си

купил парче земя от другата страна на линията в Уентуърт Фолс и ще строи колиба.

— Искаш да кажеш, че ще напуснеш Къщата? — попитах силно разстроена.

— Така или иначе следващата година ще трябва да го направя. След като роботите заемат мястото ми във фабриката, ако остана в града, ще се наложи отново да живея от подаяния. Докато, ако отида да живея в Сините планини, ще мога да отглеждам собствени зеленчуци, плодни дръвчета, да пазарувам по-евтино, защото цените там са доста по-ниски. А ако получа договора за хотела, ще бъда в състояние да си построя един приличен дом, да си имам мое собствено местенце под небето.

Направо щях да се разплача, но успях да се усмихна и да му кажа колко съм щастлива за него. Дяволите да я вземат Папи! Всичко това ставаше по нейна вина.

СРЯДА, 24 АВГУСТ 1960

О, скъпо дневниче. Цял месец мина от последните ми записки. Но какво можех да пиша, когато животът се завъртя еднообразно и нямаше нищо, което да го наруши? Предполагам, че съм станала истинска жителка на Крос (как се наричат те — кросчани може би?) я онова, което обикновено ме изваждаше от строя, вече няма тази способност. Дънкан и аз сме като отдавна женена двойка, макар че и двамата не сме изгубили ентузиазма си в леглото. Известно време той се опитваше да ме убеди да увеличи посещенията си, като прибави вторник и четвъртък вечер, но аз бях непреклонна. Дори толкова късогледни идиотки като Кати Ф. имат очи. Отсъствията му и през седмицата щяха да бъдат доста повече от онова, с което бе свикнала, и щяха да я накарат да се чуди на неочакваната страст на Дънкан към голфа на игрището при езерата, които са доста по-близо до Куинс, отколкото до Варунга. Неговото обяснение за избора му да играе там бе, че искал да играе някъде, където не е известен.

Може би съм просто малко изморена от потайността и играта на криеница, но моят инстинкт за самозащита подсказва, че докато Кати Ф. живее в блажено неведение, няма да се налага да правя избор относно лъскавата къща и ролята на госпожа докторшата. Това положение дразни Дънкан, макар че той не иска да я нарани, като ѝ признае. Тя е майка на синовете му, в края на краищата, а и чичото от борда на болницата мисли, че слънцето изгрява и залязва с нея. Какво беше казал Дънкан? Не създавай опасно мъртво вълнение в голямото езеро на болницата. Е, добре, аз не искам мъртво вълнение в моето собствено езеро в Кингс Крос, много благодаря.

Днес обаче бяхме свидетели на истинско цунами в езерото на рентгенологията в спешното. Крис и Деметриос ще се женят и тя е изпаднала в телешки възторг. Всички в спешното видяха венчалната халка, много красиво и необикновено гроздче от диаманти, рубини и смарагди, което принадлежало на майката на бъдещия жених. Такъв е нашият болничен снобизъм — за скромния портиер от гръцки

произход, който хвана старшата рентгенова лаборантка, сега се говори като за „светкавично прогресирал“. Определение, подпомогнато от възхвалите на Крис за курса, в който Деметриос учеше за механик, и за гаража, който бе платил в брой. Гаражът бил много проникателно избран, защото се намирал на магистралата Принс в Съдърланд и наоколо нямало никаква конкуренция. Той непременно щеше да успее. Горката старша сестра благородно преглътна горчивия залък, което бе много мъдро от нейна страна. Тя вече говори, че ще се пренесе в сестринското общежитие, стига да намери подходящ човек, с който да сподели апартамента. А също така е приела да бъде шаферка на булката. Крис помоли и мен да стана шаферка, но аз тактично отказах, като обещах, че ще присъствам на сватбата. Сетне подразних старшата, като ѝ се изфуках, че съм истински шампион по баскетбол и възнамерявам да преодолея конкуренцията и да грабна букета на булката. Доктор Майкъл Добкинс остана в „Куинс“. След като Деметриос излезе на сцената, Крис забрави за кръвната им вражда, а старшата реши, че си струва болницата да го задържи, защото е компетентен и чевръст.

Добре, добре. Всичко се подреди много добре. Дори ако умреше утре, Крис нямаше да умре в неведение. Деметриос се перчеше наоколо като петел, а нейното изражение казваше: „Знам какво е хубаво чукане.“ Бях права, едно хубаво чукане, както ѝ бях препоръчала, създаде за нея един цял свят от добрини.

Сватбата е определена за следващия месец и ще бъде гръцка православна церемония. Крис е заета да взема уроци от свещеника и подозирам, че ще стане повече католичка и от папата. Приелите друга вяра обикновено са истински трън в задника. Много са досадни.

НЕДЕЛЯ, 11 СЕПТЕМВРИ 1960

Днес следобед, докато изпращах Дънкан, а Фло се бе залепила за полата ми, Тоби слезе с тракане по стълбата. В мига, в който ни зърна, той спря и върху лицето му се изписа ясно колебание — досега винаги бе успявал да избегне директната среща с Дънкан. Но след кратко колебание сви рамене, все едно каза: „К’во ми пука“, и продължи да слиза. Винаги е трудно за един човек с нисък ръст да изглежда добре, докато подава ръка, за да се здрависа при запознанство с по-висок, но Тоби изпълни това задължение, опитвайки се да изглежда еднакво висок с Дънкан.

Когато почти бе излязъл през вратата, той се обърна с въпрос към мен:

— Какво става с Папи? Изглежда ужасно.

След което изчезна.

Работата е, че наистина не съм я виждала от доста време. Но утре сутринта смятам да стана рано и да се преборя с нея.

ПОНЕДЕЛНИК, 12 СЕПТЕМВРИ 1960

Тоби беше прав, Папи изглежда ужасно. Не мисля, че е отслабнала още повече — това би било трудно постижимо, освен ако не се извадят и костите от нея, но изглежда така, сякаш е загубила същността си, живееца си. Красивата ѝ уста е увиснала в ъгълчетата, а очите ѝ святкат нервно и прескачат неспокойно от предмет на предмет, без да се установят никъде. В това число и върху мен.

— Папи, какво не е наред? — попитах.

Тя сякаш се стресна и уплаши.

— Хариет, ще закъснея за работа, а напоследък си имам страшно много неприятности със сестра Агата. Вече месеци наред съм изглеждала уморена, не съм изпълнявала задълженията си както трябва, обикновено съм закъснявала в понеделниците. Така че ако не тръгна веднага, ще ме направи на нищо!

— Папи, обещавам да посетя сестра Агата тази сутрин и да ѝ кажа каквото ми дойде наум — че си била блъсната от автобус, че си била отвлечена и продадена на пазара за роби, че някакъв мъж те дебне от месеци и това е дало отражение на работата ти, — ще се справя със сестра Агата, имаш думата ми. Но ти просто няма да мръднеш от тази стая, докато не ми кажеш какво става с теб. И точка! — заявих яростно.

Папи неочаквано наведе глава, скри лицето си в шепи и се разплака неутешимо, а след секунда установих, че аз също плача.

Отне ми доста време, докато я успокоя. Дадох ѝ бренди, помогнах ѝ да седне на креслото и я сложих в почти легнало положение с краката върху друго ниско столче. До този момент винаги благоговеех пред Папи, изпитвах страхопочитание и възхищение — по-възрастна, по-интелигентна, по-опитна, по-любяща и всеотдайна. Дори прекалено любяща и всеотдайна, осъзнах сега. И ето че най-неочаквано се почувствах еднаква с нея, защото разбрах, че притежавам цяла камара от нещо, което на нея напълно ѝ липсваше — здрав разум.

— Е? Какво има? — попитах внимателно, като седнах до нея и хванах здраво ръката ѝ.

Тя ме погледна с помътнелите си, удавени в сълзи очи.

— О, Хариет! Какво да правя? Бременна съм!

Смешна работа. Когато едно момиче грее от радост, винаги казва, че ще има бебе. А когато е потънало в ужас, казва, че е бременно. Сякаш самият избор на фразата представлява емоционално и логично разграничение между прекрасния факт да дадеш живот и много страшна, смъртоносна болест. Погледнах опустошеното ѝ лице с тъга, която ме обзе със смазваща сила — натам вървах и аз.

— Знае ли Езра?

Тя не отговори.

— Знае ли Езра? — повторих.

Папи преглътна, поклати глава и се опита да избърше с ръката си новите сълзи.

— Ето, вземи — казах, като ѝ подадох друга кърпичка.

— Опитвах всичко — прошепна едва чуто Папи. — Скачах от стълбите. Блъсках корема си в ъгъла на масата. Направих си душ с амоняк, сетне опитах със сапун и вода. Купих си някакви ерготаминови таблетки от един затворник, но те само ме накараха да повръщам. Дори разтопих хашиш със сирене, намазах го върху парче хляб и го изядох, но от това ми стана още по-зле. Опитвах всичко, Хариет, всичко! Но все още съм бременна. — Лицето ѝ беше маска на ужаса. — Какво ще правя сега?

— Миличка, първото нещо, което трябва да направиш, е да кажеш на Езра. Това дете е и негово. Не мислиш ли, че има право да знае?

— Хариет, бях толкова щастлива! Какво да правя сега?

— Да кажеш на Езра — настоях.

— Бях толкова щастлива. Сега всичко ще се развали. Той иска еманципиран сексуален партньор, а не бебета.

— Колко време е минало? — попитах практично.

— Не съм сигурна. Почти двадесет седмици, така мисля.

— О, Боже! Та ти си на половината!

— Нищо не успя да го махне, нищо!

— Очевидно не го искаш.

Папи започна да трепери, сетне трепетът се превърна в истинско друсане.

— Напротив, искам го! Но как да го имам, кажи ми! Езра не може да ми помага, той вече има седем деца! Жена му отказва да му даде развод, макар вече да знае всичко за мен. Как бих могла да му кажа?

— За да се направи едно бебе, Папи, трябва двама души. Трябва да му кажеш! Без значение колко деца вече има, той трябва да отговаря и за това също, това е негова отговорност. — Дадох й още кафе с бренди. — Защо си го пазила в тайна толкова дълго време? Сигурно знаеш, че всички се тревожим за теб.

— Аз... просто... не можех да намеря думи, не можех да кажа дори и на мадам Делвекио Шварц — прошепна тя, като избърса сълзите си. — Преди да започна да се съмнявам, не ми дойде два пъти, но не се усъмних. След това започнах да смятам, но вече бе минало много време, за да подействат ертготаминовите таблетки. О, Хариет, какво ще правя сега? — отново се разрева Папи.

— Първо, ще отидеш да се обадиш по телефона на Езра в университета и ще му кажеш, че трябва да го видиш днес, още сега. Тук. След като той знае, ще видим какво ще правим — казах по-оптимистично, отколкото се чувствах.

Тъй като тя отказа, отидох до телефона в моята спалня, който Дънкан настоя да си инсталирам, обадих се на сестра Агата и й съобщих, че Папи е много болна и че никоя от нас двете няма да отиде на работа. Сетне намерих Езра и му наредих да се яви в Къщата до един час. Ако беше се обадил Папи, той може би щеше да спори, но като чу моя непознат глас и стоманените нотки в него, обеща да дойде.

Папи заспа, аз се опитах да чета книга, но мозъкът ми бе толкова зает, че не можех да възприема нито дума. Изобретяването на Хапчето означава истинска еманципация за жените, мислех си аз. Тогаваша защо, след като вече е величествен факт, то е така осъждано, порицавано, заклеймявано? Защо не искат да го приемат? Някои религиозни организации го нарекоха зло, а онези лицемерни копелета — политиците, избягаха от отговорност с писъци. Но мъжете няма да могат да контролират разпространението му дълго време. Хапчето е на път да промени нещата, то ще увеличи женското участие в ухажването и любовните връзки. Хапчето е Власт и Сила.

Разбрах обаче, че Езра не е от опонентите на Хапчето. Тъй като Папи работеше в болница, той вероятно е смятал, че тя има достъп до него. Понеже не е здравен работник, как би могъл да знае как работят болниците? Но би трябвало поне да я попита. Може би го е направил. Тя веднъж сподели, че винаги използва диафрагма. Но двамата с Езра прекарваха всеки възможен уикенд заедно, като разширяваха обсега на емоционалните си преживявания с хашиш и кокаин. Вероятно не са били толкова внимателни, колкото са си мислели, докато са правели обикновен секс.

О, Папи, защо не си остана на фелацио!

Оставих я да спи половин час, сетне я събудих и ѝ казах да си вземе душ и да се приготви за Езра.

— Цялата съм подпухнала от плач — оплака се тя.

— Сънят оправи това, сега е ред ти да се оправиш с Езра — заявих непреклонно.

— Съжалявам, че не ти се доверих, Хариет, но думите не можеха да излязат от гърлото ми. Не можах да ги накарам да излязат. И освен това продължавах да си повтарям, че ако кажа на някого, то ще се превърне в истина, а ако почакам още малко, ще изчезне и няма да съществува. Не е ли странно? Човек си мисли, че всяко нежелано нещо може да изчезне от истинското отчаяние. Но не и това. Не и това.

— Значи си сигурна, че не искаш да запазиш бебето си? — попитах, подкрепяйки я в коридора.

— Бих искала да мога! О, да знаеш колко много бих искала да мога — проплака тя. — Искам детето, защото обичам Езра толкова много, а то е негово дете. Искам го, защото ми харесва да имам дете, за което да живея. Но това е напълно невъзможно. Как ще се издържам? На неомъжените майки не дават абсолютно нищо, Хариет, знаеш това.

— Знам, че има някаква малка помощ, но тя е толкова нищожна, че едва ли стига да свържеш двата края, без да работиш. А какво ще кажеш, ако го родиш и го дадеш за осиновяване?

— Не, не и не! По-добре да го убия в зародиш, отколкото да го дам. Да порасне с мисълта, че родната му майка не го е искала? Ще се чувствам като прегладнял хлебар, който е направил хляб за някой друг. Не, осиновяването не е решение! — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — О, Хариет, положението е безнадеждно. Никога няма да бъде отново същата. Но какво друго мога да сторя?

— Езра ще ти помогне — казах с увереност, каквато не изпитвах.

— Той няма пари, за да ми помогне.

— Глупости! Има къща, достатъчно голяма за жена и седем деца, има апартамент в Глеб и доходи, с които си купува нелегално дрога — изброих. — Сега се пригответи, Папи, той ще бъде тук след двадесет и пет минути.

Езра дойде, но не стоя дълго. Чух как предната врата се тресна и зачаках при мен да се появи Папи. Когато тя не се материализира десет минути, отидох при нея.

— Отиде си! — рече и сякаш беше изненадана.

— Завинаги ли си отиде?

— Абсолютно завинаги. Не може да ми помогне, Хариет, просто няма пари.

— Имаше пари да те вкара в тази каша — извиках аз ядосано.

Копеле мръсно! Ако в този миг се намираше на достъпно разстояние от мен, щях да клъцна скротума му с един хубав остър скалпел. Световноизвестният философ щеше да смени кариерата си и да отиде да пее в хора на виенските момчета.

Тогава между мен и Папи започна истинска битка и аз я загубих. Защо чувствата управляват хората до изключване и на най-малката частица здрав разум? Папи иска това бебе, но не желае и да чуе да изправи скъпоценния си Езра пред съда или да отиде при жена му и да я помоли за помощ. Не, не и не! Езра не трябвало да страда! Не, кариерата на Езра и положението му трябвало да бъдат запазени на всяка цена! Тя продължи да ме убеждава, че абортът е единственото решение, продължи да говори, че детето било прокълнато, защото баща му не го иска, продължи да настоява, че няма да роди дете, чийто баща не се интересува въобще от него. И така нататък, и така нататък. Накрая ме помоли да ѝ дам пари назаем за аборт. Очевидно беше помагала на безценния си Езра да купува онези скъпи и прескъпи нелегални наркотици, с които се дрогираха, и бе останала без пари.

Оставих я и се качих при мадам Делвекио Шварц, на която трябваше да съобщя новината. Този път аз бях онази, която се срина. Плаках дълго и неутешимо, докато мадам Делвекио Шварц се суетеше и ме поеше с бренди.

— Не смей да ми кажеш, че си видяла това на картите! — извиках, когато отново можех да говоря. — Ако е така, трябваше да

направиш нещо!

— Това са глупости, принцесо — отговори ми невъзмутимо тя. — Не можеш да промениш живота на хората, а ако те не питат какво казват картите, не може да тичаш при тях и да им го навираш в очите. Картите не работят по този начин. Нито кълбото, нито хороскопите.

— От една страна, тя е почти на двадесет седмици — казах, след като се успокоих достатъчно. — От друга, знам, че отчаяно иска това бебе, без значение какви ги говори за аборт. Не може ли ние всички да съберем пари и да ѝ помогнем?

— Не, не можем — отсече жената, за която винаги съм смятала, че е най-добрата, най-щедрата и всеопрощаваща особа на света. — Мисли, Хариет Пурсел, мисли! Да, бихме могли да го направим за кратко време, но Тоби скоро си отива, Джим и Боб едва ли ще искат да дадат онова, което са спестили, на Папи и бебето ѝ. А ти? Какво ще стане, ако все пак решиш да живееш в луксозните квартали и също изприпкаш навън? Да не смяташ, че аз ще остана тук и ще поема отговорността сама?

Тя стана и заобиколи масата, застана до мен и ме прикова с ужасните си очи.

— Да не мислиш, че не знам какво в мен не е наред? — попита ме. — Имам тумор в мозъка, но той ми позволи да живея много по-дълго, отколкото всички си мислеха. Може всичко да продължи така още дълги години, но няма гаранция. Срецнах се със самия Гилбърт Филипс и той откри, че имам тумор в мозъка. А той никога не греши. Ако каже, че имаш тумор, значи имаш. Не е злокачествен, но го има, там е, и аз предполагам, че расте от време на време по малко. Преди близо шест години някакъв шибан доктор от „Вини“ ми предписа хормонално лечение и — бум! Родих Фло. Така че престанах да вземам каквито и да е боклуци. Старая се да се справя с живота. Това правим всички. Така че остави Папи сама да вземе решението си. Чу ли ме, принцесо?

Седях като парализирана и гледах мадам Делвекио Шварц сякаш никога преди не бях я виждала.

Когато отново можех да дишам, се впуснах в една дълга-предълга тирада. Казах, че мога да си позволя да издържам Папи. Но какво, попита ме тя, щеше да каже моят съпруг за това, когато се ожения? И тъй нататък.

— Добре — предадох се. Бях оборена. — Ще оставя решението на Папи. Освен това знам, че тя сама би запазила бебето, ако можеше да почака достатъчно, за да възвърне здравия си разум. Но на почти двадесет седмици не може да чака, разбира се. Кой би се съгласил да направи такъв късен аборт?

— Попитай твоя доктор Форсайт — посъветва ме мадам Делвекио Шварц.

Не мога да пиша повече, вкамених се. Колко шока може да издържи човек за един ден, без да полудее? Чувствам се така, сякаш целият свят се е изхлузил изпод краката ми, изцяло и напълно, така че сега стоя в една непозната и чужда земя, изоставена и самотна. Но ако аз се чувствам така, как ли се чувства бедната Папи? А онази гигантка горе с малката бучка, която расте в мозъка ѝ?

ВТОРНИК, 13 СЕПТЕМВРИ 1960

Дънкан и аз си създадохме система, чрез която мога да му съобщя, ако е необходимо да го видя спешно, и той също може да ми даде знак от своя страна. Така че малко след осем часа ме взе на Кливланд Стрийт и ме закара до вкъщи, като пътя ни мина в празни приказки. Много го харесвах заради това. Не е надменен, нито високомерен, а загрижен, разсъдлив и особено чувствителен по отношение на правилния избор на време и подходящи обстоятелства за сериозен разговор.

Бедният! Направо го нокаутирах в слънчевия възел, когато, веднага след като влязохме в апартамента ми, му зададох директно следния въпрос:

— Дънкан, познаваш ли някой лекар, който би се съгласил да направи аборт при почти двадесет седмици?

— Защо? — попита спокойно, но все пак леко изненадано той.

— За Папи — отвърнах.

— Да смятам ли, че професорът с лице като нощно гърне се е издънил? — попита, като отиде към бюфета, където държах брендите.

Остатъкът от моята история излезе на един дъх, включително и за мадам Делвекио Шварц и нейния тумор в мозъка.

— Много съжалявам за Папи — каза Дънкан, като ми подаде пълна чаша. — Не е ли мислила да роди бебето и след това да го даде за осиновяване? Това е често срещано решение.

— Когато ѝ го предложих, се нахвърли отгоре ми като истинска харпия.

Той отпи голяма глътка от своето бренди и сви рамене.

— Мисля, че привикнах към тази котешка пикня. Като заговорихме за котки, къде е великолепната Марселина?

За няколко минути беше зает да я гали и милва — тя е като маджун в ръцете му, уличницата му с уличница! Сетне Дънкан каза:

— Ако Гилбърт Филипс е поставил диагноза мозъчен тумор, значи мадам Делвекио Шварц наистина има такъв. Той трябва да е

открил недвусмислено калциране на черепа ѝ.

Зъбите ми затракаха по ръба на чашата.

— О, Дънкан, какво ще стане с Фло, ако тя... ако тя умре? Къщата ще се разпадне! Не мога да понеса тази мисъл.

Той пусна Марселина на пода и седна на облегалката на моя стол.

— Това е въпрос на бъдеще, Хариет, и наличието на един тумор не означава, че няма да доживее до шейсет години, че и още десет отгоре, а може и много повече. Проблемът ни в момента е Папи, а не мадам Делвекио Шварц. Има ли намерение да роди детето и да го отгледа?

— Мисля, че много ѝ се иска, но не може да си го позволи. Ако не работи, няма какво да яде и не може да си плаща наема. По дяволите, Дънкан! Защо митът за падналите жени продължава да съществува във втората половина на двадесети век? Бракът е бил измислен, за да бъдат мъжете сигурни, че потомството им е тяхно! Това прави жените второстепенни същества, хора втора ръка!

— Престани да говориш като професора с нощно гърне вместо лице, Хариет. Да се върнем на жестоката реалност — отвърна той, като ме погледна сериозно.

— Тя иска аборт и аз не мога да я разколебая да не го прави.

— А ти искаш от мен да ѝ препоръчам подходящ лекар — отвърна най-сериозно той. — Разбираш ли, че ме молиш да престъпя закона?

Аз изръмжах.

— Не ставай глупав, Дънкан! Не те моля да го направиш сам. Просто искам да знам дали някой ще се съгласи. Дай ми едно име, кажи ми едно име! Аз ще свърша останалото.

— Съмнявам се, че комисията по етика или дисциплинарната лекарска комисия ще бъдат склонни да се занимават с подробности. В момента, в който ти кажа име, и аз ставам виновен.

Да, разбира се, че е така!

— Но какво друго мога да направя? — попитах отчаяно. — Алтернативата е някоя шарлатанка с кука за плетене да свърши тази работа в задния двор, ако изобщо се наеме, след като бременността е толкова напреднала. Предполагам, че бих могла да помоля някоя от

мадамите в съседните къщи, но в същото време се страхувам, че може да има увреждания, след като е пила шест седмици ерготамин.

— Точно така, скъпа моя — рече той и ме целуна. — Най-после те хванах на тясно. Откакто сме заедно, непрекъснато отхвърляш всеки подарък, който ти предлагам. Най-сетне мога да ти дам нещо, което със сигурност ще приемеш. Има един малък, хубав и уединен санаториум в страната, който е специализиран за случаи като на Папи. Хирургията е първокласна, също и лечението, и обслужването. Още сега ще се обадя на човека по твоя телефон и ще уредя да бъде приета утре сутринта. — Той стана. — Но преди това искам да поговоря с Папи насаме.

— Колко ще струва? — попитах с безкрайна благодарност. — Имам събрани хиляда лири в банката.

— Приятелските услуги за колега не струват нищо, Хариет.

Той остана при Папи повече от половин час. Когато се върна, беше много тъжен.

— Може ли да ползвам телефона ти?

Аз го последвах в спалнята, съблякох дрехите си и се изтегнах на леглото, което го изненада. Сигурно не очакваше да му предложи физическа близост при тези ужасни обстоятелства, но аз обичам да си плащам сметките. Странно, мислех си, докато го гледах как се съблича — обикновено хвърляхме дрехите от себе си едновременно, така че никога нямах възможност да го разгледам както трябва. На четиридесет и две години той беше истинско удоволствие за шивача си, а не досадна отговорност.

— Имаш страхотно тяло — казах.

Дънкан направо се шашна. Буквално спря да диша и остана неподвижен, като вкаменен. Никога ли не бяха му правили комплименти? Очевидно жена му не беше, а вече бях чула достатъчно, за да знам, че когато се бе оженил за нея, сексуалният му опит се състоял от няколко срещи на пияна глава, от които едва ли си спомняше и половината.

СРЯДА, 14 СЕПТЕМВРИ 1960

Събудих се в шест сутринта, защото някой блъскаше на вратата ми по начин, който предполагаше, че няма да спре, докато не му бъде отворено.

Тоби влетя вътре като фурия и ме загледа мрачно.

— Изпрати ме мадам Делвекио Шварц. Искан да знам какво става с Папи, но тя не ми каза нищо, а самата Папи не си е в стаята.

Отидох да направя кафе, мръщейки се.

— Чакай, аз ще го направя — рече той, като ме отстрани. — Искан да знам какво става с Папи, така че се концентрирай върху това.

Трябваше да му кажа. Той слушаше мълчаливо, скърцаше със зъби и блъскаше с юмрук върху масата.

— Ще намеря това копеле и ще го пребия до смърт!

— Преди да го направиш, по-добре послушай какво ще ти каже мадам Делвекио Шварц по въпроса — посъветвах го, като скрих лицето си в голямата чаша с кафе. — Папи не иска от главата на Езра да падне и един косъм. Твърдо е решена да го защитава на всяка цена, дори с живота на бебето си. Отказа да го съди за издръжка на детето, отказа да съобщи на жена му — отказа всичко, което може да разстрои или обърка плановете на Марсупайъл! А мадам Делвекио Шварц ще сипе допълнително сол в раната, като ти каже, че не си нито съпруг, нито брат, нито баща, чичо или братовчед на Папи, така че нямаш никакво право или основание да кажеш или да направиш нещо.

— Любовта не е ли достатъчно добра причина? — попита той. — Папи си няма нито един жив роднина. Ако ние не се грижим за нея, кой тогава?

— Аз се грижа за нея, Тоби, по начина, по който тя иска от нас да го направим — отговорих спокойно. — Нещастieto е станало и, слава Богу, че го има Дънкан Форсайт. Ако Папи не е в съседната стая, значи вече е заминала за санаториума. И веднага ти казвам, че не знам името му, нито къде се намира, защото Дънкан не ми каза. И да не си посмял да произнесеш и една дума по този въпрос пред някого, така че прави

му сметката! А ако продумаш и половин дума на Харолд Уорнър, когато го срещаш по пътя си — дори с целта да хвърлиш прах в очите му, кълна се, Тоби Еванс, ще те кастрирам! Този злобен, малък човечец не е просто глупак. Той е опасен!

Но се съмнявам, че чу нещо от онова, което казах. Толкова беше разстроен. И освен това бе горчиво наранен от факта, че Дънкан бе в състояние да помогне повече, отколкото той самият. Стана ми мъчно за него. Какво е преживял заради Папи и Езра е нещо, което трудно мога да проумея.

Втората чаша кафе го успокои малко, той се посъвзе и ме огледа от главата до петите. Това презрение ли беше?

— Изглеждаш ми много доволна — рече дрезгаво.

— Доволна ли? Какво искаш да кажеш?

— Въпреки лошото положение на Папи ти направо цъфтиш, явно след като великият хирург е оправил бъдещето на Папи, е оправил и теб както подобава — изсумтя Тоби.

Фраснах го със свободната си ръка толкова силно, че той се олюля.

— Да не си посмял да ме осъждаш! — просъсках. — Да не си посмял! Нямах никакво право да съдиш и Дънкан Форсайт по този въпрос! Единственото, което те вълнува, е, че сам не можеш да помогнеш, затова отхвърляш другите, които са в състояние да направят нещо повече за Папи! Да, наистина, това е много лошо и тежко! Опитай се да го преживееш, а не си го изкарвай на мен!

Той бе толкова пребледнял, че следата от ръката ми върху лицето му червенееше като белег.

— Съжалявам — рече сковано. — Права си. Не се тревожи, ще се опитам да го преживея.

Сложих ръка на раменете му и го прегърнах силно. Той отвърна неловко на прегръдката ми, измъкна се от ръцете ми, усмихна се и си отиде.

Това не бе най-доброто начало за един ден. Трябваше да отида в канцеларията на сестра Агата и да обясня, че Папи ще отсъства две седмици.

— Но това е абсолютно неправилно, госпожице Пурсел! — рече тя. — Защо Папи Сутама не е вписана в доклада на болничното отделение?

— Тя отиде при своя личен лекар — излъгах аз. — Мисля, че той насочва пациентите си към „Вини“ или частни клиники в източните предградия. — О, защо всички трябваше да правят нещата толкова сложни!

— Но това е нелогично, госпожице Пурсел. Санитарката Сутама е от персонала и като такава има право на легло и на лечение в „Куинс“, без значение кой е личният ѝ лекар. Тя може да бъде просто преместена и поставена под грижите на някой от нашите лекари, които, сигурна съм, че няма нужда да ви напомням, са най-добрите в града.

Аз продължих да упорствам.

— Сестра Топингам, наистина не мога да ви дам повече информация. Всичко, което знам, е, че Папи Сутама предпочете да остане под грижите на собствения си личен лекар.

— Много странно, много странно! — изкудкудака сестра Агата, като ми отправи ужасно свадлив поглед с бледосините си очи. Надушваше нещо нередно, бях сигурна в това. Може да беше превзета стара чавка, но човек не може да командва една малка армия от млади жени цели тридесет години, без да осъзнае, че понякога едно и едно прави три.

— Извинете, сестро — казах.

— Всичко е наред, госпожице Пурсел. Можете да си вървите. — Тя се наведе над документите върху бюрото.

А аз се упътих към друг спешен случай, макар и от рутинно естество. Един дезориентиран пациент, който имаше нужда от успокоителните умения на Хариет Пурсел.

За щастие нещата се оправиха около час по-късно и ние седнахме да прием чаша чай. Старшата сестра на спешното се присъедини към нас — денят на сватбата приближаваше. Но преди това имахме разpravия с Крис.

— Защо закъсня? — попита ме тя.

— Трябваше да докладвам на сестра Агата. Папи все още е болна.

— Какво ѝ е?

— Нищо особено, но нейният доктор я изпрати в болница.

— Бедничката! В коя болница е, „Вини“ или „Сидни“? Мари и аз можем да я навестим на път за вкъщи.

— Не можете. Тя е в санаториум в провинцията.

Крис и Мари се спогледаха многозначително и промениха темата на разговора.

Слава Богу, че Папи не бе имала връзка с някого от персонала! Крис и старшата на спешното бяха добри жени, но новината за неочакваната болест на Папи със сигурност щеше да влезе в клюките на болницата. Всички я познаваха, тя беше в рентгеновото отделение от тринадесет години.

Но всъщност Крис и старшата ми дадоха начален тласък за нещо друго. Едно е да мислиш отвлечено за възможността от разкриване, дори да решиш, че не ти пука от него, и съвсем друго, когато неочакваното разкритие гледа право в лицето ти, защото тайната на някой твой скъп приятел е на път да се превърне в публична. О, това поставя нещата в съвсем друга светлина!

Какво щеше да стане, ако мама и татко научеха за мен и Дънкан? О, мили Боже! Ще умра, ако мама и татко си помислят, че дъщеря им разбива семейство! Защото, ако Кати Ф. открие моята роля в нейното семейство, аз ще бъда окачествена точно като такава. Разбивачка на семейства.

СЪБОТА, 17 СЕПТЕМВРИ 1960

Когато Дънкан пристигна днес на обяд, аз му го казах направо.

— Просто не мога да понеса напрежението — опитах се да обясня, без да навлизам в подробности като болничните клюки или това, че натупах Тоби, задето прави гадни забележки по негов адрес. — Знам, че съм избрала страшно неподходящ момент — след прекрасната ти грижа за Папи колко ли неблагодарна ти изглеждам? Но това са моите майка и баща, Дънкан! Разбираш ли? Онова, което правя, си е моя работа и животът ми също си е мой, но не и ако включва женен мъж. Това вече е работа на всеки друг. Как ще погледна мама и татко в очите? Ако продължим, връзката ни непременно ще излезе наяве. Така че трябва да спрем.

Господи, да бяхте видели лицето му! Очите му! Горкият човек изглеждаше така, сякаш го бях убила.

— Права си, разбира се — отговори, а гласът му трепереше. — Но аз имам друго решение. Хариет, не мога да живея без теб, наистина не мога. Онова, което казваш, е самата истина, не споря. Последното, което искам, е да те накарам да се срамуваш да погледнеш родителите си в очите. Така че веднага ще помоля Кати за развод. След като се разведе с нея, ще можем да се оженим.

А, Божичко! Ето това бе единственият отговор, който не бях предвидила, и последният, който исках да чуя.

— Не! Не! — извиках и ударих яростно ръце. — Не това! Никога!

— Имаш предвид скандала, който ще избухне — продължи той, все още мъртвешки блед. — Но аз ще те предпазя, Хариет. Ще наема жена, която да се преструва, да играе твоята роля, а с теб няма да се виждаме, докато не се освободя. Нека Кати да тръби в жълтите вестници колкото си ще, а те от своя страна да се надпреварват да плюят. Тъй като ти няма да си намесена, няма значение колко мръсни ще бъдат нещата. — Той взе ръцете ми в своите и ги разтри. — Любов

моя, Кати може да получи всичко, което иска, макар че то не означава нищо за теб. Пари има достатъчно, повярвай ми.

О, Господи! Той не разбираше, че всъщност не искам да играя ролята на госпожа докторшата. Че не мога да играя тази роля, дори и за него. Може би, ако го обичах малко повече, щях да се пожертвам. Бедата е, че го обичам само донякъде, а не докрай.

— Дънкан, изслушай ме — казах с глас като стомана. — Не съм готова да се омъжа за никого, не съм готова за семейство. Дори се съмнявам, че някога ще съм готова да си седна на задника, поне не и за живот, какъвто щях да имам с Дейвид, какъвто ще имам с теб.

— Кой е Дейвид? — попита ревниво той. Смешно, да ревнува в този момент.

— Моят бивш годеник, но той не представлява нищо за мен — обясних. — Върни се при жена си, Дънкан, или си намери любовница, която ще пожелае да живее в твоя свят, ако не можеш да гледаш повече Кати. Но забрави за мен. Не желая да имам любовни връзки с женени мъже и не искам да мечтаеш за мен като за втора госпожа Форсайт. Това е. Свършено е и е толкова ясно, колкото ти го казвам.

— Ти не ме обичаш — отвърна тъпо Дънкан.

— Напротив, обичам те. Но не искам да свивам каквото и да е гнездо в скъпите квартали и не желая да се чувствам нечистоплътна, омърсена, като проядена от червеи.

— Но децата! Ти сигурно искаш да имаш деца! — избухна той.

— Не отричам, че искам да имам поне едно дете, но това трябва да стане според моите условия. И дори предпочитам да остана без дете, ако това ще означава да моля някой мъж да поеме отговорността за моята съдба. Ти не си Езра, Дънкан, но идваш от същия свят, очакваш същите обещания, същите ангажименти, гледаш на жените по същия начин. Някои са за забавление, а други за възпроизводство. За мен е голяма чест и комплимент, че предпочиташ да бъда твоя жена, а не любовница, но аз не желая да бъда нито едното, нито другото.

— Не те разбирам — рече напълно объркан той.

— Така е, сър, никога няма да ме разберете. — Отидох до вратата и я отворих. — Сбогом, сър.

— Тогава сбогом, моя любов — промълви Дънкан и си отиде.

О, беше ужасно! Сигурно съм го обичала, защото страдах непоносимо. Но съм доволна, защото всичко приключи, преди да е

станало по-лошо.

СЪБОТА, 24 СЕПТЕМВРИ 1960

Днес Кристин Лейт Хамилтън стана госпожа Деметриос Пападополус. Беше чудесно, макар и малко странно. Подозирам, че се е наложило да бъде развита бурна дипломатическа дейност, отстъпвайки един обичай на булката, друг на младоженеца, докато накрая са постигнали съгласие. Роднините и приятелите на младоженеца бяха от едната страна в църквата, а тези на булката от другата. Неговата страна беше претъпкана, нейната бе почти празна, само една трета беше заета главно от стари моми и няколко доктори със съпругите им. Доктор Майкъл Добкинс също беше тук заедно със своята съпруга от физиотерапията, което хвърли известна светлина върху мистерията. Тя бе абсолютно копие на Крис, чак до масивните ѝ като крака на роял крачища, но разликата бе, че имаше пари и можеше да си позволи да носи контактни лещи. Как разбрах това ли? Без очилата имаше оня поглед на сляп прилеп, който придобиват хората, когато ги свалят. Няма значение доколко тези оптични добавки им позволяват да виждат, те пак си имат объркания късоглед поглед.

Последният човек, когото очаквах да видя, беше Дънкан, но този път в комплект с неговата госпожа. Но, естествено, Крис сигурно го познаваше още от първите си дни в рентгенологията — повечето снимки на кости са предназначени за ортопедията. Спотаих се в дъното на църквата, скрита под една кърпичка от розова дантела, защото отказах да сложа шапка дори и за сватбата на Крис. Когато вдигнах очи към госпожа Дънкан Форсайт, бях обзета от задоволство заради моята розова жарсена рокля. Но госпожата — уха! Както можех да преценя, прилепналият бежов костюм, с който бе опаковала тялото си, бе на „Жак Фат“. Бежови ръкавици от ярешка кожа със седем копченца, бежови обувки от „Чарлс Джордан“, бежова шапка, която, ако някой от кралското семейство видеше, просто щеше да умре от завист, толкова бе елегантна. Сред всички нас, облечени в новите си дрехи стари и нови австралийски селяни, тя изпъкваше като бяла врана, въпреки че косата, кожата и очите ѝ имаха същия бежов цвят

като тоалета ѝ. Би трябвало да е загоряла и да има тен, събиран в задния им двор край басейна, но не беше. Носеше перли, прекалено мътни и зацапани, за да са фалшиви.

Дънкан изглеждаше ужасно, макар че госпожата се бе погрижила да е облечен перфектно за това събитие, което, подозирам, лично тя презираше. Само една кратка седмица и той се бе обезцветил. Не като нейното бежово, а в различни нюанси на сивото. Сива кожа и сива коса — може ли за една седмица да се появи толкова много сиво? Смя да кажа да, щом косата може да побелее за една нощ. Според мен имаше вид на прекарал инфаркт, но бе прекалено здрав, за да е истина. Не, Хариет Пурсел, той просто страда, и това е само заради теб. Ти си виновна, ти, гадна, егоистична кучко! Въпреки това бях доволна да видя госпожата, защото вероятно никога повече нямаше да имам тази възможност.

Оказа се, че Крис няма никакви близки роднини, така че сестра Агата я заведе до олтара. Булката носеше кринолин като Скарлет О'Хара от бял тюл, покрит с милиони дантелени джуфки, задната му част бе скроена така, че да се оформи невъзможно дълъг шлейф, който бе носен от две малки гръцки момиченца, които се клатушкаха очарователно зад нея, и всички охкаха и ахкаха, когато тя тръгна по средната алея със сестра Агата под ръка. Самата сестра Агата носеше пастелносиня дантела и шапка, заради която кралицата майка щеше да пукне от завист — една купа от подходяща на цвят пастелносиня слама, украсена с твърди пера от бледоморава мрежа и няколко яркочервени орхидеи, същите като на корсажа ѝ. Старшата на спешно — днес Мари О'Калахан, единствената шаферка, бе облечена в кремава дантелена рокля върху копринена подплата с цвят на жълти нарциси. Булката носеше букет от рода на онези, които човек може да види по сватбените снимки от 1920 и 1930 година — висяща маса от бели лилии и орхидеи. Шаферката носеше друго изумително произведение на цветарството от кремави рози. Тъй като избирането и купуването на цветята е задължение на младоженеца, отдадох дължимото на Дементиос. Браво!

Приемът се проведе в един гръцки ресторант в Кенсингтън и според мен беше прекрасен. Родителите на Дементиос бяха толкова горди със сина си. Той бе успял да хване една от старите австралийки, така че пътуването от Гърция върху един от вехтите, бъкаци от

хлебарки кораби за десет лири, бе оправдано. Пападополус влизаха в света на австралийците. Забелязах, че семейство Форсайт присъстваха на църковния обред, стиснаха ръката младоженеца и целунаха булката отвън под тонове от конфети, които се изсипаха отгоре им, след което си тръгнаха с огромен черен ролс-ройс, без съмнение, за да се присъединят към някое по-божествено събитие. Не мисля, че който и да е от тях ме забеляза, защото се скрих зад една колона в църквата и останах там, докато ролсът потегли.

Така че на приема можах да си откъсна, танцувах с дузина гръцки момчета, които ме събличаха с блеснали очи, хвърлях чинии с най-добрите от тях и се опитах да играя техния танц „Никога в неделя“, но реших, че е по-забавно да седя и да наблюдавам мъжете, които го правеха както трябва. Те бяха грациозни и страстни, музиката беше вълшебна. Не мисля, че сред гостите на булката имаше особено голям ентузиазъм по отношение на храната, но лично аз се натъпках до насита и с голямо удоволствие. Мусака, постни лозови сармички, малки кюфтенца, табули^[1], печено агнешко, патладжани, маслини, аспержи, октопод, сепия. Оризовият пудинг беше вълшебен, все едно не бе от този свят, сладкият сметанов мус бе украсен с кафяви панделки от индийско орехче и канела. Натъпках се като прасе. Щях да се пукна.

Въпреки божествената храна и възхитителната навалица от мъже, които ме канеха да танцувам или да спя с тях, намерих време да наблюдавам масата на подиума. Крис и Деметриос седяха като зашеметени и не ядоха нищо, но старшата сестра и кумът Константин се гледаха в очите и свенливо се хранеха взаимно, когато не изпадаха в луд смях след пиенето на рецина. Май се задаваше още една сватба в спешното, помнете ми думата! Когато настъпи време Деметриос и Крис да си тръгнат и булката събра всичката си сила, натрупана от опита с торбичките с пясък, за да хвърли колосалния букет към пиращата орда от отчаяни жени, аз използвах старите си баскетболни умения, но не по начина, по който се бях заканила. Успях да изтикам старшата сестра на точното място, ударих леко с кокалчетата си, така че букетът да се отблъсне от мен и да попадне право в нейните възхитени ръце.

Отново стрелите на Купидон.

↑

[1] Гръцка салата с булгур, домати, краставици и сирене — Б.пр.

НЕДЕЛЯ, 25 СЕПТЕМВРИ 1960

Миналата неделя нито Харолд, нито аз видяхме мадам Делвекио Шварц, защото при нея бе най-важната ѝ клиентка — госпожа Дезмънд Тингъми (все забравям имената им). Може би тя нарочно бе подредила нещата така със зловна предумисъл, заради кризисната ситуация с Папи. Между другото, Папи все още не се е прибрала къщи. Наистина се притеснявам, но съм сигурна, че ако нещо не е наред, от санаториума знаят как да се свържат с нас. Дънкан не би го направил в противен случай. Вероятно общото ѝ здраве е така разбито, та докторите са решили да изчакат няколко дни, преди да действат, и да я задържат няколко дни след самото действие.

Точно това казах на мадам Делвекио Шварц днес следобед и тя бе достатъчно разумна да се съгласи с моята теория.

Тя, разбира се, вече знаеше, че съм отпратила Дънкан, макар че го направих съвсем спокойно и тихо, наоколо нямаше жив човек, а последната неделя не се видях с нея. Не бях казала на никого за скъсването, но тя знаеше. Видяла го е в картите. Тя виждаше всичко в картите. Дали туморът я правеше толкова далновидна, или наистина можеше да предсказва бъдещето? Казват, че има части от човешкия мозък, които ние не използваме, че притежаваме сили, за които дори не знаем, че съществуват. Дали има хора, които могат да съберат гениално всички елементи? Да накарат нещата да вървят по пътя, по който те искат? Да виждат в мъглата на времето? Бих искала да знам, но не знам. Сигурна съм само, че или мадам Делвекио Шварц има най-добрата шпионска мрежа в света, или наистина може да види какво става и какво ще стане, когато нареди своите карти.

Трябваше да ѝ разкажа за сватбата с дори най-дребните подробности — от шестте кристални винени чаши, които подарих на щастливата двойка, до това как сестра Агата танцува часове наред върху треперещите си малки крачета. Кой би предположил подобно нещо? Рецината е велико нещо, ей!

Фло изглеждаше изтощена, макар майка ѝ да заяви, че не е имала клиенти през тази седмица. Когато влязох в стаята, момиченцето ме загледа, сякаш знаеше точно какво съм направила, въпреки че се опитвах да го скрия от целия свят, дори в тази тетрадка не бях описала чувствата, които ме вълнуваха и измъчваха. Това не влиза в работата на никого, в това число и на оня мръсник, който бе скъсал косъма, поставен на вратата на моя бюфет, махнал е пластицина и е заврял главата си вътре. Старите ми дневници бяха прочетени. Не бяха в онова положение, в което ги бях оставила — почти изправени. Намерих ги легнали, а досега не беше се случвало да паднат сами. Някой знаеше всичко за мен до днешния ден, защото днес започнах нов дневник. Това остави лош вкус в устата ми — знаех кой е виновният. Харолд. Затова направих нещо по-хитро. Дръпнах плътно завесите, качих се върху леглото и набутах тетрадките в тясната дупка на тавана. Щеше да му трябва стълба, дори ако се сетеше за мястото. Исках да има някой, с когото да споделя за Харолд. След като Дънкан си отиде, дали щеше да започне отново старата си, ужасна, малка война срещу мен?

Но Фло знаеше или усещаше нещо от онова, което бях преживяла, ей Богу, кълна се. То можеше да се прочете в очите ѝ, моето малко ангелско котенце. Тя дойде при мен в мига, в който седнах, и се покатери на коленете ми, започна да ме целува по лицето, сетне се сви и заигра с пръстите си. После протегна ръка към чашата ми с бренди.

— Не от моето, Фло, скъпа — казах. — Ако искаш малко, помоли майка си.

— О, остави я да си пийне — изръмжа мадам Делвекио Шварц. — Най-сетне я отбих от сучене, така че заслужава някаква награда.

— Какво се направила? — попитах удивена.

— Видях го в картите, принцесо. — Тя ми протегна дясната си ръка, обърна моята, за да види дланта, сетне я затвори в юмрука си и се изкикоти. — Ти ще се справиш, Хариет Пурсел. Няма да те държи дълго. Натири го обратно при госпожата му, нали?

— Да. Той започна да става все по настойчив, искаше да ме притежава, каза ми, че смята да помоли жена си за развод, за да се ожени за мен и да заживеем почтено. Но аз не мога да преглътна

толкова много, дори само при мисълта за това стомахът ми се преобръща. — Въздъгнах. — Опитах се да го отпрапя учтиво.

— Мъжете притежават много гордост, така че не съществува такова нещо като учтиво отпращане, когато жената им духне под опашката. Той наистина е фин мъж — благороден и учен, както казват хората. За известно време щеше да ви бъде добре заедно, но за постоянно? Това просто го нямаше на картите. Твърде много Вода и много Огън — рано или късно и двамата щяхте да изригнете като вулкан в морето.

— Направила си му хороскоп? — попитах изненадано.

— Ъхъ. Солиден Лъв, Овен, Стрелец. Изглежда и действа като Дева, с малко примес на Везни и Стрелец, но отдолу е поставен върху постоянен бавен огън — има един неблагоприятен квадрат между Венера и Сатурн, макар че не е станал себелюбив, — това много му пречи, ужасно го затруднява. Жалко, че не знам къде е роден.

— Как си открила рождената му дата? Дори аз не я знам.

— Потърсих в „Кой кой е в Австралия“ — отвърна самодоволно тя.

— Ходила си в библиотеката?

— Не, принцесо! Имам си собствена.

Ако наистина имаше, то тя не бе в тази стая. Нейното мнение много ми помогна — значи всичко щеше да мине, морето е пълно с риба, моята кралица на мечовете е в добро положение, аз съм неразбиваема. Макар че Фло ми помогна още повече. Тя не слезе от коленете ми, докато не се появи Харолд, едва тогава скочи и се скри под дивана.

Той изглеждаше ужасно. С нездрав вид, несресан, запуснат. Разпадаше се, самоуважението му бе ужасно ерозирало. Обикновено беше облечен безупречно, като младоженец — един официален, превзет, придиричлив дребен мъж със старомоден костюм от три части, златен часовник и ланец през жилетката. Сега ми напомняше на изоставен кораб. Яката на ризата му бе оръфана, панталоните смачкани, оредялата сива коса — пълна с пърхот. О, госпожо Делвекио Шварц, бъдете милостива, опитайте се да бъдете мила с него!

Но това не беше в нейния стил. Тя го обиждаше, показваше му колко иска да се отърве от него, макар според картите той да имаше още работа в Къщата, а мадам никога не се противопоставяше на

предреченото от тях. И този път го клъвна като гарван останки от труп, първо най-меките и нежни парченца.

— Подранил си — излая безмилостно.

Дори гласът му бе загубил остротата си, деликатните, изтънчени гласни бяха по-носови, по-сплескани, по-австралийски.

— Почти четири е, според часовника — каза, като не откъсваше очите си от мен. Омраза, омраза, омраза.

— Майната му на часовника! — извика мадам Делвекио Шварц. — Подранил си, затова изчезвай!

Харолд буквално се нахвърли върху нея.

— Млъкни! — изпищя пронизително. — Млъкни! Млъкни!

О, Фло, ти не би трябвало да чуваш това! Но детето го чуваше, защото бе под дивана. Аз се свих в стола си и отпратих мълчалива молитва картите да освободят майката на Фло от ужасното крепостничество, което сама си бе наложила.

Мадам Делвекио Шварц просто се изсмя.

— Божичко, Харолд! Ти не представляваш заплаха дори за момчетата в училище! — рече презрително тя. — Не можеш да ме впечатлиш ей толкоз с твоето „млъкни“, нито със змията в панталоните ти, тъпанар такъв. — Намигна ми, но така, че той да види намигването. — Истината е, принцесо, че ако му беше с един сантиметър по-къс, там щеше да има дупка.

— Млъкни! Затвори си устата! — отново изкрещя той. След което внезапно се обърна към мен. Омразата гореше в очите му като огън, подхранван с бензин.

— Ти си виновна, Хариет Пурсел! Ти си виновна за всичко! Откакто пристигна тук, нещата се промениха.

Ако изобщо можех да отговоря нещо, щях да го направя, но тя не ми позволи.

— Остави Хариет на мира! — прогърмя като гръмотевица. — Какво ти е сторила?

— Тя промени всичко! Тя промени нещата!

— Глупости! — изсмя се мадам Делвекио Шварц. — Къщата се нуждае от Хариет.

Това го накара да тръгне из стаята, кършейки ръце, въртейки глава върху раменете си, тресейки рамене. Мили Боже, помислих си, той наистина е обезумял!

— Къщата, къщата, все тази проклета къща! — крещеше Харолд. — Знаеш ли какво си мисля, Делвекио? Мисля си, че изпитваш нездравословна привързаност към тази... тази вредна женска! Хариет това, Хариет онова! Хариет иска, Хариет получава! Няма разлика между теб и онази гнусна двойка горе! О, защо си толкова жестока!

— Махай се, Харолд! — процеди със заплашителни нотки в гласа тя. — Махай се. Картите може и да казват, че трябва да те задържа тук, но ти вече навлезе в забранена територия, задник такъв! Отсега нататък ще мастурбираш. Изчезвай!

След като ми отправи още един изгарящ поглед, той си отиде.

— Извинявай за сцената, принцесо — каза мадам Делвекио Шварц, след което се обърна към дивана. — Можеш да излезеш, ангелско котенце, Харолд никога повече няма да влезе в тая стая.

— Госпожо Делвекио Шварц, има нещо сериозно сбъркано в мисловните процеси на Харолд — изрекох с всичкия авторитет, който можах да събера. — Ако настоявате да го задържите в Къщата, моля ви, отчаяно ви моля да бъдете по-любезна с него! Той се влошава, сигурно и сама можете да го видите! И освен това ме дебне — поне го правеше, докато не се появи Дънкан. Сега Дънкан го няма и аз се страхувам, че ще започне отново да ме дебне.

О, как можеше да бъде толкова интелигентна и мъдра и в същото време упорито глупава? Отговорът ме остърга като шкурка.

— Не се тревожи за нищо от страна на Харолд, принцесо. Картите казват, че не си в опасност. Една малка брадавица като Харолд не може да ти навреди.

Пак картите, картите, винаги проклетите карти!

Все пак аз взех Фло при мен за два часа, които прекарахме много приятно. Тази сцена между двама толкова неподходящи един за друг любовници беше ужасна и трудна за понасяне, но освен това сърцето ми натежа като олово при мисълта, че скъсването им означаваше край на неделните ми следобеди с Фло. Мисля, че и Фло почувства същото, докато стоеше свита под дивана, защото, когато майка ѝ ми я подаде, тя така светна от възторг, че аз се разтопих по същия начин, по който обикновено се разтапях, когато Дънкан ми се усмихнеше. Обикновено се разтапях. Минало време, Хариет, минало време. О, колко ми липсва той! Слава Богу, че моето ангелско котенце няма да ми липсва!

Фло харесва и обича другото ангелско котенце — Марселина. Само ако можеше да наддаде на килограми така, както Марселина направи. Моята петкилограмова котка вече тежеше десет и продължаваше да наддава. Удоволствие бе да наблюдавам как двете се търкаляха по пода! Все пак смятам, че Фло трябва да започне да си играе с кубчетата с изписаните върху тях букви. Опитвах се да ѝ изпращам мислите си, но те не стигаха до нея. Така че, ако я науча да чете и пише, тогава ще бъдем в състояние да си общуваме.

Тя слушаше внимателно, докато ѝ показвах К и О, Т и У, Ч и някои други букви, и ми се стори, че напълно разбра как написах с кубчетата КОТЕ и КУЧЕ. И все пак, когато ѝ дадох кубчетата, успя да ги нареди така, че се получи КУТЕ и КОЧЕ. Не можа дори да ми подаде К или Т. Безсмислено. Центърът за четене в мозъка ѝ сигурно е увреден или изобщо не съществува. О, Фло, скъпа моя малка Фло!

ПОНЕДЕЛНИК, 26 СЕПТЕМВРИ 1960

Папи трябва да се е върнала миналата нощ много късно, докато Марселина и аз сме спали. Все пак в Къщата сигурно съществуват свръхестествени сили, защото се събудих два часа по-рано и бях абсолютно убедена, направо знаех, че си е у дома. Когато завих зад ъгъла към нейната стая с кафеника в ръце, видях, че вратата ѝ зее широко отворена.

Тя седеше на масата. Погледна ме и се усмихна. О, изглеждаше много по-добре, отколкото когато тръгна! Прегърнах я и я целунах, сипах кафе и на двете ни и седнах. Върху масата имаше разпръснати листовце хартия, някои чисти, други с по няколко думи, изписани с червено мастило.

— Езра Паунд — още един Езра! — има ужасен почерк — обясни Папи. — Писах му, докато беше в затвора, и той ми отговори. Не е ли удивително? Трябва да ти покажа писмото му — написано е с молив върху лист, откъснат от ученическа тетрадка. Каква прекрасна поезия! Опитвах се да пиша поезия, но не мога да намеря правилните думи.

— Ще ги намериш по-нататък. Как беше?

Тя не отклони въпроса.

— Не прекалено зле. Имах постоперативен кръвоизлив, който ме задържа повече от обикновено. Лекувах ме все едно имах фиброзен тумор — това беше и диагнозата върху картоната ми. Много добро място. Бях настанена в самостоятелна стая и срещите с други пациенти не бяха позволени. Много разумно. Храната беше добра и всички проявиха голямо разбиране към отказа ми да ям месо. Дойде един диетолог и ми обясни, че трябва да балансирам храната си много внимателно, за да получавам всички необходими аминокиселини, като приемам яйца, сирене, ядки. Така че в бъдеще няма да можеш да ми се караш, нито да се нахвърляш отгоре ми, Хариет. Ще се храня разумно.

Всичко това бе изречено с равен, напълно лишен от живот глас.

— Хариет — неочаквано каза тя, — имала ли си някога чувството, че единият ти крак е закован с пирон към земята и се въртиш безкрайно?

— Напоследък доста често ме спохожда — отвърнах кисело.

— Толкова съм изморена от това въртене.

Преглътнах, опитвайки се да измисля какво да ѝ кажа, така че да не отворя раните ѝ и все пак да ѝ предоставя малко успокоение и комфорт. Накрая просто си останах мълчалива, като я гледах с очи, пълни със сълзи.

— Можеш ли да ми преподаваш уроци? — попита тя.

— Да ти преподавам ли? Аз? Какво?

— Искам да се явя на изпит за сестри, но ми липсва дори първоначално образование. Смешно е, нали? Мога да чета и пиша като истински писател, но не умея да направя анализ на фраза или изречение, не мога да вадя и събирам, да умножавам и делия, освен на нивото на началното училище. Обаче ми омръзна да бъда санитарка. Искам да стана сестра — каза тя.

Какво облекчение! Думите ѝ не подсказваха завръщане към онези безумни уикенди, в които сменяше по дузина мъже. Езра почти я бе убил по един начин, но по друг очевидно я бе освободил.

Уверих я, че ще опитам, и ѝ предложих да се срещне с главната сестра на „Куинс“, за да разбере какви изпити се изискват.

— Мислиш ли, че Дънкан ще ми даде препоръка?

— Абсолютно съм сигурна, че ще го направи с радост, Папи.

Тя въздъхна.

— Знаеш ли, той ми предложи да издържа детето и мен? Бе готов да ми даде достатъчно пари, за да не е необходимо да работя, да образовам и възпитам както трябва детето си.

О, Дънкан! Колко благороден и щедър човек си ти, а колко жестока съм аз!

— Не — отвърнах. — Не ми каза.

— Когато му отказах, силно се разочарова. Не можа да ме разбере.

— Нито пък аз.

— Бащата има свое място в живота на детето. Това е негова работа — да се грижи за детето и майката. Ако не желае да изпълни своите морални задължения, никой друг мъж не може да го замести.

Ако го направи някой друг, в съда съдиите може да решат и да докажат, че този мъж е бащата.

— Законът е едно голямо лайно, а съдиите са задници — рекох с погнуса.

— Трябва да благодаря на Дънкан за всичко, което направи за мен. Предай му да ме посети следващия път, когато ти дойде на гости.

— Ще трябва да му оставиш бележка в кутията му в „Куинс“. Аз скъсах с Дънкан — отговорих.

Това изглежда я разстрои много повече, отколкото операцията на фиброзния тумор. Папи така и не разбра защо съм скъсала с Дънкан. Според нея бях предала най-финия, най-благородния и най-добрия човек на света. Не се опитах да ѝ обясня моята гледна точка. Защо трябваше да я разстройвам още повече?

СРЯДА, 19 ОКТОМВРИ 1960

Загубих ентузиазма си за всичко, включително и за тази тетрадка, макар че вече изписаните изглежда са на безопасно място на тавана.

Харолд отново се върна към предишните си номера и, може би защото Дънкан ми липсва толкова много, старото лудо копеле спечели битката, ако ли не и войната. Предадох се и вече не се качвам горе, за да си взема душ, а използвам банята в пералнята. О, просто стигнах до положение косата ми да се изправя, а кожата ми да настръхва още преди да се изкача до горния край на стълбите. Когато надникна в коридора, крушката винаги е отворена, а вратата на тоалетната — затворена. Пълна тъмница. Много е страшно!

— Курва! — дочувам шепота му. — Блудница!

Смятам да си купя душ, тръба и няколко свързващи колена и да опитам сама да си измайсторя душ. Попитах мадам Делвекио Шварц дали в нейния апартамент има инсталиран такъв, но тя беше в особено настроение. Мисля, че изобщо не чу какво й казах. „Вредните влияния са в действие“, беше всичко, което произнесе, при това с половин уста и мърморейки. От което е очевидно, че нашите обеди в неделя не се състоят. Все пак вземам Фло при мен, което е най-важното. Но въпреки усилията ми тя не може да научи азбуката.

Тоби никога не е тук през уикендите, прекалено е зает да строи своята колиба в Уентуърт Фолс, а през седмицата дава уроци на Папи, която е решила да се яви на изпитите тази година в края на ноември. Аз се опитах да ѝ преподавам, но съм толкова добра по математика, че не мога да разбера човек, който има проблеми с простата аритметика. Не съм родена за учителка, колко жалко. От друга страна, Тоби доказва, че е търпелив и задълбочен. Много съм доволна. Двамата прекарват часове наред заедно от понеделник до петък. Тя изглежда добре, само светлината в нея леко е поугаснала.

Благодарение на Клаус сега съм отлична готвачка на европейска храна, а мога да стотвя и няколко индийски и китайски ястия,

благодарение на Нал и Папи. Не е ли смешно, че не се занимавам с готвене за самата себе си? Пазя талантите си за вечерни гости, които са твърде малко. Всъщност — само Джим и Боб. Те слизат във вторник вечер, понякога с Джо — адвокатката, и нейната партньорка Бърт. Открих истинските им имена. Джим е Джемина и не я обвинявам, че мрази името си. Боб и Бърт се казват Роберта, а Джо е Джоана. След онзи ужасен случай с момчетата в синьо Франки (Франсис) се премести от Крос и сега живее някъде в Дръмойн. Причината за това е, че бедната малка Оливия бе изписана от болница „Розел“ и настанена в „Калан Парк“ — тя съвсем била полудяла, бедната душа, живеела си в някакъв свой измислен свят. Но Франки не я изостави, макар че семейството ѝ се отказало от нея. Патетично, нали?

Когато поканих Норм на вечеря — печено месо, печени картофи, добрите стари австралийски зеленчуци специално за него, — открих, че слухът за насилието над Франки и Оливия се бе просмукал през системата и нашите ченгета от Кингс Крос били колкото разгневени, толкова и покрусени. Е, ченгетата са както всички други големи групи от хора — някои са добри, други лоши, трети нещо средно. Нашите момчета са оставили лесбийките на мира, не мислят нищо лошо за едно момиче, ако е лесбийка, не повече от онова, което мислят за момиче от занаята. Те просто държат пуританите на почтено разстояние. Според мен пуританите създават лошото отношение към порока, като насъскват хората срещу нещо, което е неизбежно, докато политиците обслужват своите собствени интереси, като се подмазват на пуританите. Винаги бъдете предпазливи с хора, които са се отдали или продали на властта. При политиците движещата сила обикновено е амбиция, свързана с липса на талант — в повечето случаи те са или провалили се адвокати, или некадърни учители, или, случайно, някой управител на магазин.

Слез от трибуната, Хариет Пурсел!

Споменах на Джим и Боб за Харолд, те поне ми вярват.

— Нали не мислите, че ще ме проследи и в пералнята, а? — попитах, като потръпнах от ужас.

Джим се замисли, сетне поклати глава.

— Не, Хари. Той явно е залепнал за етаж на мадам Делвекио Шварц, там се намира центърът на вселената му. Ревнува и иска да те

откъсне от старото момиче, това е всичко. Ако наистина смяташе да ти направи нещо лошо, мисля, че досега щеше да се опита.

— Той мрази и вас също — съобщих мрачно аз.

— Да, обажда се пуританското му възпитание. О, разбира се, че ревнува и от нас, но знае, че ние нямаме такова значение за старото момиче, каквото имаш ти.

Какъв прекрасен човек е Джим! Седеше в стаята ми и изглеждаше като стоманена пружина или камшик, тънка и мускулеста, кокалестото ѝ лице определено бе повече мъжествено, отколкото женствено. Нищо чудно, че целият свят виждаше в нея просто един млад мъж, когато гърмеше по улиците със своя „Харли Дейвидсън“, а Боб бе кацнала на задната седалка — един дяволски ездач, облечен в кожа, излязъл на разходка с гаджето си. Мога дори да разбера защо родителите на Боб, възрастни и старомодни обитатели на пустинните области, така и не са проумели факта, че Джим е жена. Колко благоразумно от тяхна страна!

Джим ми предложи помощ при инсталирането на душа.

ПОНЕДЕЛНИК, 7 НОЕМВРИ 1960

Е, официално съм назначена за завеждащ рентгеновото отделение към спешното. Крис напусна миналия петък след малко парти, организирано от старшата сестра на отделението, която в старите дни щеше да плаче и да капризничи, но сега запази бодро лице, защото се надява най-късно догодина да последва примера на Крис. Константин (главен готвач в ресторанта „Романо“) все още е много влюбен в нея. Когато Крис обяви, че *щастливото събитие* е на път, малкият кокошарник от лаборантки и сестри записука и загука, започна да лее излияния и лепкави сантименталности. За щастие, няколко спешни случая прекъснаха партито и всички се върнахме към задачите си.

На моето място има нова лаборантка — по-възрастна и по-опитна от мен, но е сгодена и ще се омъжва за старши резидент. Името ѝ е Ан Смит и я очаква доста дълъг годеж, защото доктор Алан Смит няма да е необходимо да променя името си!) трябва да вземе специалност, преди да сключат брак. Но защо избраха мен за завеждащ отделението?

— Работата ви е отлична, госпожице Пурсел — ми рече сестра Агата, докато стоях пред бюрото ѝ следобед. — Реших да сменя госпожица Хамилтън с вас, защото сте ефективна, много добре организирана и можете да мислите с главата си — което е съществено за добрата работа в едно спешно отделение.

— Да, сестро, благодаря, сестро — отговорих автоматично.

— Освен ако... — поде тя и направи многозначителна пауза.

— Освен ако какво, сестро?

— Ако не планирате да се омъжите, госпожице Пурсел.

Не успях да се сдържа и се ухилих.

— Не, сестро, мога да ви уверя, че нямам намерение да се омъжвам.

— Отлично, отлично! — И тя искрено се засмя. — Можете да вървите, госпожице Пурсел.

Да бъдеш завеждащ отделение, е различно. Крис беше отлична лаборантка, но управляваше отделението по начин, за който мисля, че може да бъде подобрен. Сега ще мога да направя онова, което ми харесва — сигурна съм, че нито старшата сестра, нито сестра Агата ще имат нещо против.

Най-напред промених работното време и сега започвам работа в шест сутринта, идва ми на помощ младшата лаборантка между осем и четири следобед, а Ан е от десет нататък. Не мисля, че е много доволна, но това е положението. Ако това работно време означава, че ще вижда скъпия си Алан по-рядко, няма как, ще трябва да го преглътне. Виждате ли какво означава да имаш власт? Превърнах се в една несимпатична, гадна кучка.

ПЕТЪК, 11 НОЕМВРИ 1960 (МОЯТ РОЖДЕН ДЕН)

Подслушах един прекрасен малък разговор между старшата сестра и главния суперинтендант малко след шест тази сутрин. Само един Бог знае какво търсеше суперът в толкова ранен час, но старшата нямаше в речника си думата *свободна*.

— Никога не бих повярвала, че доктор Блъдуорти може да направи това — рече доста силно точно пред моята врата тя.

Какво ли бе направил доктор Блъдуорти? Той е патолог, чиято специалност е кръвта. Не е ли странно как хора с подходящи фамилии се идентифицират напълно с тях? Както например доктор Брейн, който е невролог^[1].

— Това е прекалено истерично! — отвърна суперинтендантът в пристъп на смях. — Може би то ще научи всички стари квачки в трапезарията на сестринското общежитие да си гледат работата.

— Сър — заяви старшата с глас, който накара цялото ми оборудване да се вледени и мигновено да произведе ледени шушулки. — Доколкото си спомням, в трапезарията на докторското общежитие има също толкова стари квачки. Вярвам, че господин Нейзебай-Мортън действително се е провалил, а вие веднага сте изтичали, за да разпространите новината.

Настъпи миг мълчание, след което суперът проговори.

— Съвсем скоро последната дума ще бъде моя! И когато го направя, няма да бъде стара квачка! Ще бъде петелът в курника! Приятен ден, госпожо.

Уха! И на здраве за рождените дни. Тази вечер отивам в Бронте.

---

[1] Blood — кръв, brain — мозък (англ.). — Б.пр. ↑

СРЯДА, 23 НОЕМВРИ 1960

Днес видях Дънкан. Професор Съогрен пристигна от Швеция и изнесе лекция върху хипотермичните техники за борба със съдовите аномалии в мозъка. Всички в „Куинс“ на ниво от санитар нагоре искаха да отидат, но нашата лекционна зала има само 500 места, така че борбата бе ожесточена. Старият шведски лекар е велик неврохирург със световна репутация в лансирането на идеята за охлаждане на пациента, така че да се намали сърдечната дейност и циркулацията на кръвта, преди да се пристъпи към рязане на аневризъм или затваряне на байпас, или каквото и да е. Като завеждащ рентгеновата лаборатория към спешното, аз бях удостоена с място и се озовах между старшата сестра и не друг, а самия доктор Дънкан Форсайт. О, това си бе истинско мъчение! Нямахме как да избегна телесния контакт и цялата ми дясна страна гореше часове наред след това. Той ме поздрави с кратко кимване, но без усмивка, сетне загледа подиума, без да отмести очи, освен когато не говореше с господин Нейзебай-Мортън от другата му страна.

Сестра Тезориеро, която ръководи детското отделение в ортопедията, седеше от другата страна на старшата сестра. Двете започнаха обичайния си спор.

— Аз наистина работя — каза Мари О'Калахан, — докато грижите във вашето отделение са си чиста демагогия. Вие само тичате и се подмазвате на главните лекари, като им давате сандвичи с домати вместо с фъстъчено масло, каквито получават останалите простосмъртни.

— Шшшт! — изсъсках аз. — Не виждате ли до кого седя?

Старшата презрително изсумтя, но сестра Тезориеро погледна ужасено и млъкна. Нейният скъп доктор Форсайт, шефът на детското ортопедично отделение, можеше да не одобри яденето на сандвичи с домати, ако разбереше, че останалите простосмъртни получават фъстъчено масло. Той беше толкова мил и добър.

За малко си помислих дали да не сложа ръка на устата си и да не се престоря, че ме боли стомахът, но седяхме по средата на дългата редица и щях да привлека повече внимание, отколкото исках. Просто трябваше да издържа.

Не мисля, че чух и една дума от лекцията, а в секундата, в която свърши, вече бях станала и готова да се присъединя към масовото напускане. Той трябваше да тръгне с господин Нейзебай-Мортън към другия край, слава Богу. Но не го направи. Тръгна след мен заедно с шефа на сърдечната хирургия, за да продължат разговора си. След което постави ръцете си от двете страни на кръста ми, идиотът му с идиот! Нима не знаеше, че половината женски очи, в която и да е тълпа са приковани в него? Докосването беше нежно, галовно, не стискане, а ласка, и в спомените ми всичко се завърна като помитаща вълна. Тези големи, добре гледани ръце, които можеха да счупят костта с един замах и все пак бяха така благоговейно нежни, когато блуждаеха по моята кожа, така тръпнещи и изгарящи! Главата ми се завъртя, аз се олюлях. И това бе най-доброто, което можех да направя, поглеждайки назад към него. Така му давах оправдание да задържи ръцете си там, да ме подкрепи, дори да ме обърне така, че да види лицето ми.

— Благодаря, сър — прошепнах, освободих се и се присъединих към старшата сестра и сестра Тезориеро, които вървяха пред мен.

— Какво стана? — попита ме старшата сестра, когато ги настигнах.

— Спънах се и доктор Форсайт ме хвана.

— Да ти имам късмета! — въздъхна сестра Тезориеро.

Да ми имаш късмета, няма що! Проклетникът го направи нарочно, за да види как ще реагирам, и аз се издадох.

Старшата, която ме познава много по-добре, ме гледаше замислено. Какво ли не беше наред с лицето ми?

ЧЕТВЪРТЪК, 1 ДЕКЕМВРИ 1960

Не мога да повярвам, че 1960 година почти е свършила. Миналата година по това време все още бях в болница „Райд“, току-що бях приключила с изпитите, все още не бях видяла щанда на „Роял Куинс“ в университета, да не говорим, че и през ум не ми минаваше да работя в тази болница. Не познавах Папи, не знаех нищо за мадам Делвекио Шварц, нито за Къщата. Не подозирах, че съществува моето ангелско котенце. Незнанието е блажено, така казват, но аз не вярвам в това. Незнанието е капан, който води хората до грешни решения. Въпреки Харолд и Дънкан аз съм щастлива, че когато излязох от моята какавида, се превърнах в голям и красив молец, а не в крехка пеперуда.

Ако денят се случеше нормален, се прибирах къщи около четири-четири и половина. Днес беше средна хубост, така че се освободих малко след пет и с Папи си тръгнахме заедно. Тя току-що приключи с изпитите. Според нея се е представила добре и аз съм сигурна в това. Вечно не достигат сестри заради строгата дисциплина, многото работа и задължението да се живее в сестринско общежитие. Това последното ме тревожеше най-много. В края на краищата, като санитарка Папи бе подложена дори на по-строга дисциплина, защото санитарите са последната дупка на кавала във всяка болница. Най-ниското стъпало на стълбицата. Но как щеше Папи да живее в една стаичка, ако отидеше на работа в болница с голямо сестринско общежитие, или да споделя някоя малка стаичка с още няколко сестри, ако е в болница, която не е така добре устроена?

— Ще запазиш стаята си в Къщата — казах, докато вървахме.

— Не, не мога да си го позволя — отвърна тя. — И, честно казано, не съм сигурна, че искам, скъпа Хариет.

Но какво става, Боже мой? Тоби каза, че си тръгва, а сега и Папи! Аз оставам с Джим, Боб, Клаус и Харолд. И двама нови квартиранти, единият от които ще живее в съседната стая. Без книгите на Папи от пода до тавана ще чувам всичко, когато съм в леглото — между нас има само една врата, зазидана с викториански панели, която е тънка

като хартия. Това звучи егоистично и предполагам, че е, но не мога да понеса мисълта, че Папи няма да я има! Чумата да го тръшне професор Езра Марсупайъл! Когато тя уби детето му, уби и нещо в себе си, което нямаше нищо общо с плода.

— Мисля, че трябва да се опиташ и да направиш усилие да запазиш дупката си в Къщата — настоях, докато пресичахме Оксфорд Стрийт. — Поради една причина — ти никога няма да можеш да вземеш и една двайсета част от книгите си, а ето и още една — прекалено стара си за веселия, безгрижен комунален живот в общежитието. Папи, та те са още бебета!

О, как можах да го изтъряся! Голяма глупачка съм. Добре, че тя не обърна внимание на думите ми.

— Вероятно ще мога да си взема под наем нещо средно между барака и котидж в Стоктън — рече тя. — Ще занеса книгите си и ще прекарвам свободните си дни там.

Чух само Стоктън.

— Стоктън ли? — ахнах.

— Да, кандидатствах за работа в психиатрията в Стоктън.

— За Бога, Папи, не бива да правиш това! — извиках, като се спрях като закована пред болницата „Вини“. — Да си сестра в психиатрията, е много тежко. Всички знаят, че и сестрите, и докторите са по-луди и от пациентите, но Стоктън е най-голямата от всички дупки на света! Забутан е сред пясъчните дюни в далечния край на устието на река Хънтър и е бъкан с всякакви луди, идиоти и биологични кошмари. Това ще те убие.

— Надявам се да ме излекува — отвърна тя.

Да, разбира се. Точно затова го правеше Папи. Лесно им е на католиците, те могат да се отрекат от света, да сложат расо и да влязат в манастир. Но какво могат да сторят не-католиците? Отговор: да си вземат шапката и да отидат в лудницата в Стоктън, хиляда мили до Нюкасъл и после с ферибота към нищото. Тя изкупваше греховете си по единствения начин, който знаеше.

— Разбирам те напълно — промълвих и отново тръгнах. Когато влязохме в Къщата, мадам Делвекио Шварц се криеше зад предната врата и ни поздрави по много странен начин.

— О, имам нужда от вас двете! — извика тя. Изглеждаше развълнувана и разтревожена, след което избухна в смях.

Смехът моментално ме успокои — значи Фло беше добре. Ако се бе случило нещо с Фло, нямаше да се смее.

— Е? — попитах.

— Става въпрос за Харолд — обясни мадам Делвекио Шварц. — Можеш ли да го погледнеш, Хариет?

Последното, което исках да направя, бе да гледам Харолд, но определено ставаше дума за здравословен проблем. В очите на нашата хазайка аз бях медицински кадър с по-висш ранг от Папи.

— Разбира се. Какво има? — попитах, докато се качвахме нагоре. При този въпрос тя затисна устата си с ръка, за да потисне напирания смях, сетне я махна и избухна в истински рев.

— Знам, че не е смешно, принцесо, но за Бога, смешно ми е! — рече, когато успя да проговори. — Най-смешното нещо, което съм виждала от години! О, Господи, не мога да спра! Това е толкова сме-сме-смешно! — И отново се запревива от смях.

— Престани, стара вещице! — извиках. — Какво му е на Харолд?

— Не може да пикае! — изрева тя и отново изпадна в делириум.

— Моля?

— Не може да пикае! Той... не... може... да пикае! О, Господи, толкова е смешно!

Веселието ѝ бе така заразително, че трябваше да положа усилие, за да запазя лицето си сериозно, но някак си успях.

— Бедният Харолд. Кога стана това?

— Не знам, принцесо — отвърна, като избърса очите си с роклята и разкри изненадващо розови дамски гащи почти до коленете ѝ. — Напоследък се затваря за дълго в тоалетната. Помислих си, че има запек, но крие, такъв си е Харолд. Междувременно всички се оплакаха — Джим и Боб, Клаус също, а Тоби просто тича до тоалетната в пералнята. Посъветвах Харолд да пие някакви соли или разхлабително, а той ми се разсърди. Това продължава вече дни! Днес следобед забрави да затвори вратата на тоалетната, така че влязох след него, за да му натрия муцуната. — Смехът заплашваше да избухне, тя героично го потисна. — И к'во да видя? Стои там, застанал пред чинията, бие стария беден динго и плаче така, сякаш сърцето му е разбито. Трябваша му години, за да ми признае — знаете каква стара

мома е той. Не можел... да пикае! — И отново изпадна в конвулсия. Стигаше ми толкоз.

— Виж какво, можеш да останеш тук и да се задавиш от смях, ако искаш, но аз отивам да видя Харолд — заявих и тръгнах към стаята му.

Никога преди не бях я виждала, разбира се. Също като собственика си и тя беше сива, подредена и напълно лишена от въображение. Една снимка на стара и високомерна жена със зловни очи в сребърна рамка стоеше на полицата над камината. От двете ѝ страни в две малки вази имаше букети цветя. Колко много книги! „Прекрасният жест“, „Аленото цвете“, „Затворникът от Зенда“, „Дървеният кон“, „Граф Монте Кристо“, „Тези стари сенки“, „Лисиците на Хароу“, всички романи за Хорнблауер^[1]. Една изключителна колекция, посветена на отчаяната храброст, на рицарите в блестящи доспехи и онези романтични фантазии, с които приключих по времето, когато бях на дванайсет години.

Усмяхнах се и поздравих приветливо. Бедният човечец седеше свит на края на единичното си легло. Когато заговорих, той ме погледна с преливащи от болка очи. А когато осъзна коя съм, болката изчезна и бе заменена с гняв.

— Ти си ѝ казала! — развика се той на мадам Делвекио Шварц, която стоеше на прага. — Как може да направиш това?

— Харолд, аз работя в болница, затова ми каза. Тук съм, за да ти помогна, така че хайде, без глупости, моля! Не можеш да уринираш, така ли?

Лицето му се изкриви, ръцете му се скръстиха върху корема в защитен жест, гърбът му се изви като лък, той трепереше много силно и се клатеше напред и назад. Сетне кимна.

— От колко време не можеш да уринираш? — попитах.

— От три седмици — прошепна.

— Какво? Три седмици? О, Харолд! Защо не си казал на никого? Защо не си отишъл на лекар?

В отговор той, бедният, се разплака, бентът се скъса, сълзите потекоха нарядко изпод долния край на очилата му като сок, изстискан от сух лимон.

Обърнах се към Папи.

— Трябва да го закараме в спешното на „Вини“. Веднага! — наредих.

Въпреки болката той вдигна глава като кобра.

— Няма да отида в „Сейнт Винсът“, това е католическа болница! — изсъска.

— Тогава ще те заведем болница „Сидни“ — изсъсках на свой ред аз. — В мига, в който ти поставят катетър, ще се почувстваш много по-добре и ще се чудиш защо не си потърсил помощ по-рано.

Представата за това как на Харолд ще му бъде сложен катетър накара мадам Делвекио Шварц отново да избухне в смях. Аз се обърнах към нея, наистина бях ядосана.

— Ще излезеш ли отгук? — изляях. — Направи нещо полезно! Намери някакви стари кърпи, в случай че неочаквано успее да се изпишка, а след това повикай такси! Хайде! Действай!

Окуражавайки го да се изправи, но поемайки цялата му тежест върху нас, Папи и аз успяхме да го вдигнем. Агонията не му позволи да се изправи съвсем, нито да свали ръце от долната част на корема си. Докато го свалим по стълбите, таксито вече ни чакаше.

Младшият лекар и сестрата в спешното отделение на болница „Сидни“ загледаха втренчено Харолд, когато им казах за естеството на спешния случай.

— Три седмици! — извика нетактично докторчето, след което се сви под погледите, които му отправихме старшата сестра, Папи и аз.

Наблюдавахме, докато настанят Харолд на количката и го отведат, сетне излязохме навън и хванахме трамвая за Белвю Хил.

— Ще го оправят — рече Папи, като се настанихме. — Няма да го видим вкъщи, докато не му направят цистоскопия и Бог знае още какво.

— Значи не мислиш, че е органично — казах.

— Не, изглежда доста добре. Цветът му е добър и причината за болката е препълненият мехур. Знаеш как изглеждат бъбречните възпаления или камъните, или ракът на дебелото черво. Сигурно има електролитен дисбаланс, но нали го видя? Не е органично.

О, Папи, бих искала да станеш обща сестра! Но не посмях да изрека тази мисъл на глас.

Така че за известно време съм освободена от Харолд, макар че притесненията ми нараснаха. Някакъв клиничен инстинкт ми

подказва, че този ужасно потиснат мъж върви към крайна депресия. Задържането на изпразненията вече не бе достатъчно за него, болката и унижението от това не му стигаха, и той постепенно се бе променил така, че да задържа урината си. Но след задържането на урина, единственото нещо, което оставаше да затвори, бе самият живот. О, проклета да е мадам Делвекио Шварц за това, че му се присмива! Ако не се научи да се контролира, някой ден той ще се самоубие. Само се моля да се задоволи единствено със своята персона и да не вземе Джим, Папи или мен със себе си. Макар че как можеше, който и да е от нас да се състезава с такава сила на природата каквато е мадам Делвекио Шварц? Тя е закон за самата себе си. Удивително мъдра, безкрайно глупава. И ако той се самоубие, тя ще бъде неутешима, каеща се, без надежда. Защо не бе видяла това в картите? Там беше! Имаше го! Харолд и десетте меча. Разрухата на Къщата.

---

[1] Приключенски романи. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 10 ДЕКЕМВРИ 1960

Днес поканих Тоби на обяд и той наистина дойде. Съботната сутрин му бе необходима, за да си купи някакви специализирани инструменти за строежа на колибата, така че трябваше да остане в Сидни, защото магазинът „Нок и Кирби“ е единственото място, където може да намери онова, което иска.

— Съботата ти така или иначе е отишла, по-добре седни да хапнеш, преди да се качиш на влака — обаятелно го подканих аз.

Менюто се състоеше от овчарски пай, приготвен с риба тон и гъби, задушени в пресен сос от риган, отлично картофено пюре, което бях намачкала с цял тон масло и смлян пипер, и освен това сервирах салата отстрани, която подправих с орехово олио, разбито с вода и стар, отлежал оцет.

— Ако продължиш да готвиш така, може да се ожения за теб в мига, в който стана известен — рече той с пълна уста. — Мммм! Направо е супер!

— Тъй като няма да станеш известен, преди да умреш, значи съм в безопасност — отвърнах, усмихвайки му се. — Много е забавно да готвиш, макар да подозирам, че едва ли ще ми хареса, ако трябва да го правя всеки ден като майка ми.

— Ще се обзаложа, че на нея ѝ е приятно — засмя се той, като се премести на свободния стол срещу Марселина, която примижа насреща му.

— Ако ѝ е приятно, то е защото обича да гледа как мъжете в живота ѝ си похапват — казах малко хапливо. — Менюто в моя роден дом е доста ограничено — бифтек с картофи, риба с картофи, агнешко бутче, задушен агнешки врат, подлютени наденички, агнешки котлети, скариди от продавача на риба, после всичко отначало. Защо не харесваш моята красавица Марселина?

— Животните не принадлежат на домовете. Те не трябва да живеят затворени вкъщи.

— Какъв типичен селянин, роден в прериите, си ти! Ако кучето не пази добре стадото, застреляй го!

— Намазана с отрова оловна клема в лявото ухо е по-добрият начин — протестира той. — Без майтап, става за секунда.

— Ти си истински мизантроп. Песимист — заявих, като се настаних на стола с котката.

— Ставаш такъв, когато през цялото време ти се случват все лоши неща. И като казвам през цялото време, значи е точно така, а не от време на време.

— Тя ще се върне при теб, Тоби, знам това — казах топло.

— За какво говориш? — попита озадачено той. Премигах смутено.

— Много добре знаеш!

— Не, не знам. Обясни ми.

— Папи.

Устата му се отвори.

— Папи ли?

— Ами, разбира се, че Папи, заплес такъв!

— Защо Папи ще се връща при мен? — попита, мръщейки се той.

— О, Боже! Може и да си въобразяваш, че криеш успешно чувствата си, миличък, но не е необходимо човек да е гений, за да види, че обичаш Папи.

— Естествено, че обичам Папи, но не съм влюбен в нея. Сигурно се шегувах, Хариет.

— Но ти трябва да си влюбен в нея! — рекох. Този път обърканата бях аз.

Очите му се зачервиха.

— Това вече е пълна глупост.

— О, хайде, Тоби! Виждала съм мъката в очите ти, не можеш да ме излъжеш нито за миг.

— Знаеш ли какво, госпожице Пурсел — рече той, като се изправи бързо. — Може би си въобразяваш, че си много умна жена, но всъщност си сляпа, глупава, алогична и самовлюбена!

С тези прощални думи Тоби излезе, като ме остави с Марселина в скута да се чудя защо ме нападна по този начин.

Нещо става в Къщата, мога да го почувствам, и Тоби е просто още един от симптомите. Нямам способностите на мадам Делвекио Шварц по отношение на Къщата или на самата себе си, но откакто се е върнал, Харолд отново се ползва с нейното благоразположение. Предполагам, че той дори не си спомня как му се подиграваше и присмиваше, толкова много го болеше тогава. Когато в болница „Сидни“ му препоръчаха да отиде на психиатър, Харолд до такава степен се обиди, че се изписа сам и се прибра вкъщи.

О, Дънкан, колко ми липсваш!

НЕДЕЛЯ, 25 ДЕКЕМВРИ 1960 (КОЛЕДА)

Отидох да я прекарам в Бронте, но отказах да спя на разтегателния фотьойл. Утре съм на работа, макар че е вторият ден на Коледа, защото на различни места на изток от Куинс ще се проведат най-различни спортни събития и в резултат сигурно ще имаме много ранени при пътни инциденти и по-малко жертви на пиянски свади. Навръх Нова година също съм на работа, за щастие Ан Смит пожела да поеме новогодишната нощ, защото и годеникът ѝ ще бъде дежурен тогава. Във всяко спешно отделение новогодишната нощ е истинска кланица, а в „Сейнт Винсът“ е още по-лошо, защото половината Сидни прави своето ежегодно посещение до Кингс Крос, за да пийне, да изцапа улиците с повръщано и боклук, и да създаде ужасно много работа на Норм, Мърв, Бъмпър Фарел и останалите ченгета в квартала.

Занесох на Уили бутилка бренди три звезди, на баба подарих прекрасен испански шал, на Гевин и Питър — лещи за новия им апарат „Цайс“, на татко кутия кубински пури, а на мама — наистина прекрасно бельо (секси, но достойно). Семейството бе събрало пари и ми ги даде, за да си купя куп плочи на Никълсън^[1]. Хиляди благодарности.

---

[1] Австралийски певец. — Б.пр. ↑

СРЯДА, 28 ДЕКЕМВРИ 1960

Мадам Делвекио Шварц ме хвана в крачка днес следобед и ме покани на чаша бренди, което сипа в чашите от сирене „Крафт“. Това ме раздразни.

— Защо продължаваш да ги използваш? — попитах. — Подарих ти седем прекрасни чаши за Коледа.

В този момент рентгеновият поглед не бе фокусиран, тя имаше доста отнесен вид, така че въпросът ми не предизвика огън и жулел.

— О, не мога да ги използвам — обясни. — Пазя ги за специален случай, принцесо.

— Пазиш ги? Но аз не ти ги подарих, за да ги пазиш!

— Ако ги използвам, може да ги счупя.

— Това няма значение, госпожо Делвекио Шварц! Ако някоя се счупи, ще я сменим!

— Нищо счупено не може да бъде сменено — произнесе мъдро тя. — Аура притежават само оригиналните чаши, принцесо, а тяхната аура обгръща и седемте — каква добра идея! Да ги направят седем, а не шест, пък и ти така красиво си ги опаковала.

— Ще опаковам красиво и заместителя.

— Няма да е същото. Не, ще си ги пазя за специален случай.

Предадох се и вместо да споря, ѝ разказах за интересния си разговор с Тоби.

— Мога да се закълна, че беше влюбен в Папи.

— Ами! Никога не е бил. Тя го доведе вкъщи преди около пет години за едно бързо чукане, след което аз осъзнах, че съм го търсела — видях го в картите. Поп пика, кралят на мечовете. Трябваше да имам крал на мечовете, но те се намират по-трудно от кралиците. Мъжете са слаба ракия, често пъти не са силни като жените. Обаче Тоби е. Той е добро момче — завърши с кимане на глава тя.

— Чувствам това! — извиках.

— Така е, принцесо, но не е достатъчно.

— Не чувствам достатъчно ли?

Ала тя смени темата, като ме информира, че всяка Нова година прави купон. Цитирам: „Голяма работа, истински фойерверк.“ Станало било традиция в Крос и всеки, който има някакво положение в нашия прочут квартал, ще присъства поне на част от празненството. Дори Норм, Мърв, мадам Фуга и мадам Токата, Частити Уигинс и няколко от „постоянните“ момичета отделяли време, за да посетят новогодишното тържество на мадам Делвекио Шварц. Уверих я, че също ще присъствам, но тъй като съм на работа на първи януари, няма да мога остана до късно и ще пропусна разгара на купона.

— На първи януари няма да има работа за теб — мога да ти го кажа със сигурност.

— В картите ли го видя? — попитах с глас, изразяващ страдание.

— Позна, принцесо!

Оказа се, че тя има нужда от кулинарна помощ, разбира се. Момчетата бяха инструктирани да доставят пиенето, а момчетата от Къщата (плюс Клаус) да осигурят храната. Самата мадам Делвекио Шварц щеше да изпече пуйката — щеше да е суха и жилава, помислих си с потръпване. Клаус отговаряше за печеното прасенце сукалче, Джим и Боб за салатите, ситно нарязаната луканка и колбаси, Папи щеше да донесе франзелите, кифлите и сандвичите със скариди, а на мен се паднаха десертите — всички трябваше да могат да се ядат с пръсти. Еклери, кейкове, торти — те бяха мое задължение.

— По-добре добави и от онези бисквитки, които правиш за 25 април — подхвърли старата вещица. — Не си падам по пудингите, но обичам да си топна хрупкава бисквитка в чашата с чай.

Аз се разсмях.

— Хайде де! Голяма си лъжкиня! Откога си започнала да пиеш чай?

— По две чаши всяка новогодишна нощ — тържествено заяви тя.

— Как е Харолд?

— Харолд си е Харолд. — Лицето ѝ се изопна. — Добрата новина е, че работата, която има да върши в къщата, приближава към своя край, така ми казаха картите. В момента, в който я свърши, си отива.

— Няма смисъл да ти напомням, че ще загубим Папи, както и Тоби — въздъгнах. — Къщата се разпада.

Очите ѝ засвяткаха като прожектори.

— Никога не произнасяй тези думи, Хариет Пурсел! — сръза ме строго тя. — Къщата е вечна.

Фло влезе в стаята, прозявайки се и търкайки очички, видя ме и се настани на коленете ми със скок.

— Никога не съм я виждала да спи.

— Тя спи.

— Никога не съм я чула и да говори.

— Говори.

Така че слязох долу с Фло, която ме държеше за ръка, за да прекарам вечерта, която ми се видя поносима само защото мадам Делвекио Шварц ми позволи да взема моето ангелско котенце. Когато я върнах малко преди девет (Фло не спазва обичайните за децата часове, тя стои будна, докато майка ѝ не си легне — какво ли би казала моята майка по въпроса?), мадам Делвекио Шварц седеше в тъмната стая, а не навън на балкона, което ѝ бе навик през лятото.

Кристалното кълбо бе на масата пред нея и сякаш бе събрало всяка частица светлинна от уличната лампа навън, от крушката в коридора, случайните отражения на фаровете от някой ролс-ройс, който докарва клиент в 17-б или 17-д. В момента, в който Фло видя майка си, се закова абсолютно неподвижно, а натискът на ръката ѝ в моята бе мълчалива команда да не мърдам. Така ние стояхме известно време в мрака, което ми се видя половин час, докато масивната сянка пред нас седеше напълно неподвижно, а засенченото ѝ лице бе на около четирийсет сантиметра от кълбото.

Накрая мадам Делвекио Шварц се облегна с въздишка назад и изтри лицето си с уморена ръка. Побутнах леко Фло, приближихме към масата.

— Благодаря ти, че се грижи за нея, принцесо. Трябваше да погледна в кълбото.

— Искаш ли да светна лампите?

— Благодаря. И пак ела тук.

Когато се върнах, Фло седеше в скута ѝ и гледаше тъжно закопчаната рокля.

— Жалко, че си я отбила — чух се да казвам.

— Трябваше — беше краткият отговор. Сетне се пресегна и взе двете ми ръце, като ги сложи върху кълбото. Фло ги гледаше унесено, после премести погледа си върху лицето ми — това учудване ли беше?

Не знам. Но аз стоях и държах кълбото в шепите си, очаквайки нещо да се случи. Нищо не се случи обаче. Повърхността беше студена и гладка, това беше всичко.

— Помни — рече мадам Делвекио Шварц, — помни, че съдбата на Къщата е в кълбото. — Тя отдръпна ръцете ми и ги долепи с дланите една към друга, като пръстите останаха разперени по начина, по който са изобразени ръцете на ангелите в картините. — В кълбото.

ПЕТЪК, 30 ДЕКЕМВРИ 1960

Проклетите карти отново познаха! В края на краищата на 1 януари няма да съм на работа. Доктор Алан Смит е в списъка на дежурните в спешното през целия ден, така че Ан пожела да поеме работата. Не съм изненадана. Ако ще кара две смени в спешното, той ще бъде изтощен и ще се нуждае от пристанище, което рентгенологията можеше да му осигури, ако Ан е на смяна. Нашата младша лаборантка напусна, така че на нейно място временно имаме едно добро момиче. Нямах да се съглася, ако Ан не би се справила, но тя щеше да успее, ето защо направих на двойката един вид услуга, тъй като веднага след това щяха да разполагат с два свободни дни.

НЕДЕЛЯ, 1 ЯНУАРИ 1961 (НОВА ГОДИНА)

1961 година вече е почти на двайсет и четири часа, навън е паднала тъмнина. Пиша този дневник вече цяла година и въпреки че съм толкова изтощена и едва мога да се движа, трябва да опиша всичко, което се случи днес, преди емоциите да са избледнели. Открих, че моят дневник е нещо като катарзис, в него писането не се развива по начина, по който мисля за изминалите събития.

Новогодишното празненство премина като избухването на водородна бомба — наистина голям фойерверк. „Шумно парти“, както го определи мадам Делвекио Шварц, прегърнала с едната си ръка Мърв, лицето ѝ бе червено като варено цвекло. Макар че не бе пияна, изобщо не беше. Само малко измъчена, изморена, това беше всичко. И ужасно щастлива, спомням си, че си помислих точно това.

Изсипа се целият Крос, някои само за пет минути, други за време, което обещавахе да продължи вечно, когато си тръгнах в три часа, подпомогната от Тоби, тъй като трудно уцелвах стъпалата. Спомените ми са мъгляви, виждам само отделни проблясъци, като пристигането на лейди Ричард с изрусена перука, десетсантиметрови токове на обувките и червена рокля, сцепена почти до горния край на бедрото, за да разкрие гладка, обезкосмена, безупречно бяла кожа над черните копринени чорапи. Гърдите ѝ определено не бяха фалшиви, нито имаше следа от онази изпъкналост, която трябва да притежава всеки мъж. Папи с висок шепот ми съобщи слуховете, че е ходил чак в Скандинавия, за да му сменят онази работа. Ако е така, прошепнах в отговор аз, тогава пикочният му канал трябва да е в постоянно страдание. Бедният стар Норм можеше да остане само толкова, колкото да ми подари една течна целувка, но Мърв използва своето старшинство, за да повиси повече, флиртувайки напористо с мадам Делвекио Шварц. Лернър Чусовиц никак не бе щастлив от това. Нито пък Клаус, който, както установих, гледаше хазайката ни с неподправена похот. Джим ми лепна една експертна целувка, на която

се насладих без свян, понеже бях достатъчно замаяна, но това накара Боб да се ядоса, така че отпратих Джим и през остатъка от времето се концентрирах върху Тоби. Нашият малък спор бе забравен и неговите целувки, това си спомням много ясно, бяха като целувките на Дънкан, макар че аз не го целувах, представяйки си, че е Дънкан. Тоби си е определено Тоби.

Проснах се върху леглото с всичките си празнични одеяния и се събудих около осем тази сутрин от неистовото мяукане на Марселина, чийто стомах управлява дребния ѝ живот. Тоби бе пуснал завесите, Бог да го благослови. Успях да си сипя кафе, изпих хубава доза „Дексал“, за да успокоя гаденето, и затворих устата на Марселина с каймак и пълна купа сардини, които воняха толкова силно, че ме принудиха да се надвеса над мивката.

Нищо не излезе, но аз се затворих в спалнята, докато Марселина облиза сардините до шушка.

Фло спеше в леглото ми, свита на кълбо в полумрака. Ангелско котенце, моето ангелско котенце! Не бях я видяла, нито почувствала кога е дошла. Сигурно нещата са станали доста напечени и разюздани горе, щом ме е потърсила. Или Харолд е в леглото на майка ѝ. О, да, той също беше на партито. Стоеше встрани и пиеше бренди, докато наблюдаваше мадам Делвекио Шварц, която флиртуваше безобразно с Мърв. Харолд мърмореше и ме зяпаше, особено когато целунах Джим.

— Блудница. — Устните му оформиха думата без звук.

Веднага след като реших, че гаденето ми се е разминало, се върнах във всекидневната и отворих широко вратата, за да пусна свеж въздух в стаята, като дишах дълбоко. Светът навън беше абсолютно тих. Пълна тишина. По възетата на простора не се развяваше никакво пране, иззад лилавите дантелени пердета на 17-д не се носеха никакви звуци от спор или фриволни действия, нищо не се чуваше от Къщата. Пълно мъртвило. Неподвижност. Почти очаквах да чуя ревящия глас на мадам Делвекио Шварц да вика своето ангелско котенце, но тишината продължи да цари. Ранната сутрин в първия ден от новата година сигурно е най-спокойният момент в живота на Крос, помислих си. Всеки жител на прочутия ни квартал снощи е бил нокаутиран.

Все пак трябваше да заведе Фло горе, в случай че майка ѝ се събуди и се разтревожи за нея. Така че се върнах в моята спалня, седнах на ръба на леглото и взех Фло в ръцете си, като допрых буза до

косата ѝ, залюлях я и я целунах. Когато бях малка, мама ме събуждаше по този начин и все още си спомням колко хубаво бе да преминеш от сънищата си с прегръдки и целувки в новия ден.

Тя беше мокра. О, ангелско котенце, не! Как ще успея да вдигна и да прехвърля матрака с растителен пух през въжето? — беше първата ми мисъл. Но Фло не миришеше на урина, а и мокротата не бе като урина. Урината не става корава, когато изсъхне, каквато бе престилчицата на Фло, която не се събуди въпреки прегръдките и целувките ми. Нито тя, нито майка ѝ се бяха издокарали за празника, а като гледах избелялата кафява тъкан на престилчицата, не можех да разбера с какво е напоена. Но познавах този мирис! О, Господи! Бързо! Дръпни завесите!

Кръв. Тя беше подгизнала от кръв. Кожата ми настръхна, но се стегнах, оставих я бавно и внимателно, вдигнах престилчицата ѝ, като свалих овехтелите ѝ гащички, за да изследвам пубиса ѝ. Моля те, Господи, моля те! Не! Не това, не това! Повтарях го отново и отново, а ръцете ми трепереха. Нямаше нищо. Кръвта, която покриваше Фло от пръстите на краката до ръцете, не беше нейната. Ръцете ѝ бяха лепкави. Лепкави от кръвта. В този момент тя се събуди, усмихна ми се сънливо и обви врата ми с ръчички. Аз я вдигнах от леглото и я занесох във всекидневната, където Марселина, която не бе оставила нищо в купичката си, седеше и се ближеше с език.

— Скъпа, поиграй си с Марселина — казах, надвивайки ужасното чувство на пълзящо вцепенение, което ме обземаше, и пузнах Фло на пода до котката. — Трябва да изляза за минутка, ангелско котенце, така че остани тук да се грижиш за бедната Марселина. Ще бъдете добри момичета, нали?

Взех стълбите по пет стъпала наведнъж, с един скок прекосих коридора и се озовах в стаята, където се вкамених като статуя. Кръвта бе като езеро, което покриваше пода под и около масата, леко съсирена там, където линолеумът се бе слегнал и образуваше вдлъбнатини, и едва покриваща с тънък пласт върховете на бабуните. Някой бе разтребил стаята, остатъците от празненството бяха струпани в далечния ъгъл, макар че по масата все още имаше празни чинии и кости от пуйката, която не ставаше за ядене. Очите ми огледаха всичко това, мисля, че не пропуснах нищо. Кръвта не бе пръснала по стените, но на едно място имаше повече — върху онази стена, която Фло

напоследък използваше, за да рисува. Тя бе намазана с големи кафеникави пера от кръв, а тук и там се виждаха отпечатъците на малката ѝ ръчичка. Отпечатъци от кървави крачета прекосяваха линолеума между края на кървавото езерце и тази от стената, и отново се връщаха към него. Моливите не са могли да изобразят чувствата ѝ. Фло бе рисувала с ръце и пръсти, потопени в кръв.

Мадам Делвекио Шварц лежеше с лице, обърнато към масата. Мъртва. Недалеч от нея Харолд Уорнър бе приседнал върху петите си, ръцете му стискаха дръжката на ножа, с който бе нарязана пуйката, а самият нож все още стърчеше от корема му. Главата му бе клюмнала и брадичката подпираше гърдите му, сякаш наблюдаваше деянието си.

Устата ми се отвори и аз започнах да вия. Нямам предвид, че се заплаках или разкрещях — нададох животински вой, изпълнен с ужас и отчаяние, с целия обем на дробовете си и продължих, без да спирам, не знам колко време.

Пръв пристигна Тоби и пое нещата в свои ръце. Предполагам, че нареди на някого да се обади в полицията, защото го чух замъглено да дава нареждания в коридора, но не ме остави нито за миг. Когато не можех повече да вия, той ме изведе от стаята и затвори вратата. Папи, Клаус, Джим и Боб се бяха скупчили в коридора, но от Чикър и Мардж от първия етаж нямаше никаква следа.

— Извиках полицията. Тоби, какво става? — проплака Папи.

— Разрухата на Къщата — отвърнах през тракащите си зъби. — Десетте меча и Харолд. Той бе тук, за да доведе Къщата до разруха. Това беше работата, която трябваше да свърши, и ако не го знаеше от картите, тя го видя в кристалното кълбо, защото бях с нея, когато го гледаше. Тя знаеше, знаеше го! Но се подчини.

— Мадам Делвекио Шварц и Харолд са мъртви — рече Тоби. Докато ме преведе през открития пасаж, всеки прозорец в 17-д се отвори широко и на него се показа по една глава.

— Мадам Делвекио Шварц е мъртва — трябваше да обяви на няколко пъти той, преди да ме заведе в апартамента ми.

Фло се търкаляше на земята в истинско кълбо от крайници с мъркащата Марселина. Тоби я погледна, сетне ужасено се втренчи в мен и отиде за бутилката бренди.

— Не — изпъшках. — Никога повече не искам да видя това питие. Добре съм вече, Тоби, наистина съм добре.

Сутринта премина като манифестация — хора, хора, хора, започвайки с полицията. Не моите приятели от отдела за борба с порока. Тези бяха непознати с цивилни дрехи. Тъй като Тоби се бе заел с всичко, но отказваше да ме остави сама, разпитите се проведоха в моята всекидневна. Но преди да дойдат полицаите, Папи отведе Фло със себе си в банята и смени дрехите ѝ, а аз отидох в пералнята, за да си взема душ и да сменя празничното си облекло с нещо по-сериозно. По-сериозно.

Онова, което заинтригува полицията най-много, беше нарисуваното от пръстчетата на Фло. То изглежда ги изуми, макар че престъплението беше ясно от цял километър. Убийство и самоубийство, ясно като бял ден. Те разпитаха всеки от нас, търсейки мотиви, но никой не бе забелязал каквато и да е промяна в поведението на мадам Делвекио Шварц, нито на Харолд. Трябваше да им разкажа как ме следеше, за емоционалната и умствената му нестабилност, за задържането на урина, за отказа му да се консултира с психиатър, когато му бе препоръчано. Чикър и Мардж от приземния етаж бяха изчезнали яко дим, без никакви следи, дори пръстови отпечатъци не бяха оставили. Но полицаите не се интересуваха от тях, това беше ясно, макар че имаха намерение да ги потърсят, за да ги разпитат. Тъй като живееха точно под стаята, където бе извършено престъплението, може би бяха чули нещо.

— Единственото ясно е — каза сержантът на Тоби, — че детето е било свидетел. След като я разпитаме, ще знаем.

Аз се намесих.

— Фло не може да говори — казах. — Тя е няма.

— Искате да кажете бавноразвиваща се? — попита, мръщейки се, сержантът.

— Напротив, тя е изключително интелигентна — отвърнах. — Просто не говори.

— И вашето мнение ли е такова, господин Еванс?

Тоби потвърди, че Фло не говори.

— Тя е или суперчовек, или получовек, така и не съм сигурен кое от двете — добави копелето му с копеле.

Като капак на всичко се появи Папи заедно с Фло, която сега бе облечена в чиста престилчица, но краката ѝ както винаги бяха боси. Двете ченгета загледаха моето ангелско котенце сякаш беше някакво

чудо, игра на природата или чудовище, та чак можех да чуя какво си мислят, сякаш го произнесоха на глас: изглежда като всяко друго петгодишно момиченце, но под повърхността се крие чудовище.

Да, Фло е на пет години. Днес е нейният рожден ден и аз имам подарък за нея, опакован и скрит в бюфета — една красива розова рокля. Все още е там.

Сетне стигнахме до същината на въпроса при официалните разпити — има ли жертвата някакви роднини? Всеки от нас трябваше да отговори: „Не, доколкото знам.“ Дори Папи, която живееше в Къщата от десетгодишна, отговори, че през двадесет и четирите години, прекарани тук, никакъв роднина не се е мяркал наоколо. Нито мадам Делвекио Шварц била споменавала за свои близки.

Накрая сержантът затвори бележника си и стана, благодари на Тоби за коняка — „Много благодаря, приятел, много благодаря.“ Можеше да се види колко са доволни, че има поне един мъж, с когото да говорят, а не трябва да се разправят с цяла тумба странни жени. Странни от социална гледна точка. Защото имаше социален елемент — работата беше доста мръсна, но един мъж лесно щеше да се оправи.

На вратата сержантът се обърна към мен.

— Ще ви бъда благодарен, ако можете да се грижите за малкото момиченце още около час, госпожице Пурсел. Толкова ще отнеме да повикаме службата за закрила на децата.

Ококорих се.

— Няма нужда да викате службата за децата — казах. — Отсега нататък аз ще се грижа за Фло.

— Много съжалявам, госпожице Пурсел — отвърна той, — но това не може да стане. След като няма известни роднини, малката Флоранс (Флоранс!?) сега е под опеката на службата за закрила на децата. Ако успеем да открием някакви роднини, тогава тя може да отиде тях, стига да я искат. Но в подобни случаи хората почти винаги са съгласни. Ала ако не открием роднини, Флоранс Шварц остава под опеката на правителството на Нови Южен Уелс.

Той нахлупи меката си шапка и излезе, а полицаят го последва.

— Тоби! — изкрещях аз.

— Папи, заведи Фло и Марселина в спалнята — нареди Тоби и изчака, докато те изпълниха заповедта му.

После взе ръцете ми, сложи ме да седна на стола и се настани на облегалката така, както правеше Дънкан. Правеше. Минало време, Хариет, минало.

— Той не може да постъпи така — казах.

Никога не бях виждала Тоби толкова сериозен, безмилостен и студен.

— Напротив, Хариет, може. Сержантът смята, че Фло вероятно няма никакви роднини или близки. Сигурен е, че майката е умряла вследствие на пиянска свада с любовника си, който не е баща на детето. Той лично вярва, че Фло е едно доста занемарено дете, за което не са полагани никакви грижи, и е живяло в един много лош дом. Също така е убеден, че не е наред с главата. И веднага след като се върне в управлението, ще се обади на службата за закрила на децата и ще им препоръча Фло да бъде поета под опеката на държавата от този момент нататък.

— Не може! Той не може да направи това! — извиках аз. — Фло няма да оцелее извън Къщата! Ако бъде отведена отгук, тя ще умре!

— Забравяш най-важния фактор, Хариет. Фло е била в стаята, когато е извършено убийството, и е използвала кръвта, за да рисува по стената. Това е обвинение — отговори безпощадно Тоби.

Моят любим приятел да ми говори по този начин! Имаше ли някой, поне един човек, който да облече тогата в нейна защита, освен мен?

— Тоби, Фло е само на пет години! — казах. — Какво бихме направили ти или аз на тази възраст при подобни обстоятелства? През целия й живот са й позволявали да драска по стените. Кой знае защо е използвала кръвта? Може би е мислела, че така ще успее да върне майка си обратно към живота. Те не могат да ми вземат Фло, не могат!

— Могат и ще го направят — отвърна намръщено Тоби и отиде до печката, за да сложи чайника. — Хариет, в момента играя ролята на адвокат на дявола, това правя. Съгласен съм, че Фло не може да живее извън Къщата, но няма човек, облечен с власт, който да погледне на нещата от тази гледна точка. Сега върви и доведи Папи и Фло. Ако не искаш да пиеш бренди, чаят е следващото най-добро нещо.

Те взеха Фло от мен около обяд, две жени от службата за закрила на децата. Достатъчно прилични жени, като се има предвид колко гадна е работата им. Направо е ужасна. Фло отказа да контактува с тях,

по какъвто и да е начин, дори и след като им предложих да я наричат Фло, а не Флоранс. Мога да се обзаложа, че в свидетелството ѝ за раждане, ако изобщо има такова, пише Фло. Познавайки обаче мадам Делвекио Шварц, най-вероятно няма. Ангелско котенце. Ангелско котенце. Тя не позволи на никоя от жените да я докосне, не се поддаде, докато те я примамваха, придумваха, молеха, убеждаваха. Залепи се за мен като неумолимата смърт и притисна лицето си в скута ми. Накрая решиха да я упоят с хлоралхидрат, но тя повръщаше при всеки опит, дори когато запушиха носа ѝ.

Джим и Боб слязоха при нас, макар че никак не исках да го правят. Отговорната дама ги изгледа от главата до петите сякаш бяха мръсна измет и сигурно си отбеляза още една черна точка за Къщата, която имаше само една подходяща баня и тоалетна за обслужване на четири етажа. И защо Фло била боса? Нямала ли обувки? Това изглежда притесняваше двете натрапници най-много от всичко. Когато, след четвъртия опит с хлоралхидрат, Фло напусна прегръдките ми и затича из стаята като птичка, която е влетяла вътре и не може да излезе, блъскайки се в стените, печката, мебелите, аз заставах срещу жените със стиснати юмруци. Но Тоби ме сграбчи и двамата с Джим ме изтикаха навън.

Накрая решиха да направят на Фло инжекция с паралдехид, което винаги върши работа. Тя се отпусна, жените я вдигнаха и изнесоха навън, аз се тътрех след тях, а Тоби ме държеше.

— Как ще я намеря? — попитах.

— Обадете се в службата за закрила на децата.

Настаниха я в колата си и последното, което видях от моето ангелско котенце, бе нейното застинало, малко бяло личице, докато отпътуваха.

Всички предложиха да останат и да ми правят компания, но аз не исках да виждам никого, най-малкото Тоби, който бе най-настоятелният. Пицях и виках по него да си върви! Да си върви! Да се маха! Докато накрая си отиде. Папи допълзя след малко, за да ми съобщи, че Клаус, Лернър Чусовиц и Джо Драйър от щанда за алкохол в „Пикадили Пъб“ са горе в стаята на Клаус и искат да знаят как съм, дали могат да помогнат с нещо. Благодаря, всичко ми е наред, не се нуждая от нищо, казах. Носът ми все още беше пълен със сладката болнична миризма на паралдехида.

Около три отидох в спалнята си да се обадя в Бронте. Мама и татко трябваше да научат какво е станало, преди историята да се появи във вестниците, макар че (предполагам) на едно пиянско убийство и самоубийство в Кингс Крос навръх Нова година едва ли щеше да бъде отделено повече от два реда на десета страница. Когато вдигнах слушалката, открих, че няма сигнал — телефонът беше изключен от контакта. Сигурно, когато ме е слагал в леглото предната нощ, Тоби го бе изключил. В момента, в който го включих, започна да звъни като бесен.

— Хариет, къде беше? — попита татко. — Полудяхме!

— През цялото време си бях тук — отвърнах. — Някой е изключил телефона. Струва ми се, че вие вече знаете.

„Ела веднага“, беше всичко, което той каза. Команда, заповед, а не молба.

Съобщих на Папи къде отивам, спрях такси на Виктория Стрийт. Шофьорът ме изгледа странно, но не каза нищо.

Мама и татко бяха на масата за хранене, сами. Мама сякаш беше плакала с часове, а татко неочаквано бе остарял и годините му личаха — сърцето ми се обърна, защото можех да видя, че вече е почти на осемдесет.

— Радвам се, че не се наложи аз да ви го съобщя — рекох и седнах.

Те ме загледаха, сякаш не ме познаваха. Едва сега, когато пиша всичко това, осъзнавам, че сигурно съм приличала на излязла от ковчег. Причината бе преживяният ужас.

— Не искаш ли да знаеш откъде знаем? — попита татко.

— Да, наистина откъде?

Той извади писмо от един плик и ми го подаде. Взех го и го прочетох. Красив обработен почерк, абсолютно прави букви, скъпа хартия с професионално срязани крайчета. Текстът и канцеларските материали предполагаха някой изтънчен и възпитан човек.

Сър,

Вашата дъщеря е блудница. Една обикновена, вулгарна, негодна да обитава този свят, но нежелана и в следващия свят курва.

През последните осем месеца тя имаше незаконна сексуална връзка с женен мъж, известен лекар от нейната болница. Тя го прелъсти, видях я с очите си да го прави в тъмното на Виктория Стрийт. Подведе го! О, как парадираше с прелестите си! Как се завря в живота и чувствата му! Принизи го до своето ниво и наслади! Но един почтен мъж не може да я задоволи. Тя е лесбийка, пълноправен член на онази сган от мръсни отрепки, които живеят в къщата ѝ. Името на доктора е Дънкан Форсайт.

Загрижен гражданин

— Харолд — казах, като оставих листа на масата, сякаш пареше.

— Значи ли това, че твърденията са верни? — попита татко.

Усмихнах се и затворих очи.

— Чакай малко, татко. Разделих се с Дънкан още през септември и мога да те уверя, че не съм лесбийка, макар да имам много приятелки лесбийки. Те са добри хора. Много по-добри от ужасния дребнав човечец, който е написал тази помия. Кога пристигна? — попитах.

— Вчера със следобедната поща. — Татко се намръщи. Той не е глупак, веднага разбра, че начинът, по който изглеждам, няма нищо общо с любовна връзка, приключила преди четири месеца.

— Какво се е случило тогава, щом не е това?

И аз им разказах. Мама бе ужасена и отново се разплака, но татко бе направо разбит. До дъно, до основи, до самата си същност. Какво бе почувствал към мадам Делвекио Шварц при онази единствена среща, че да скърби толкова за нея? Той въздишаше от дън душата си, пъшкаше и се държеше за сърцето, докато мама не стана и не му донесе голяма чаша, пълна с брендите на Уили. Това малко го успокои, но мина доста време, преди да успея да му кажа каквото бях намислила, а именно, че ще поискам да поема настойничеството над Фло. Може би дълбоката му емоционална реакция при новината за смъртта на моята хазайка ме окуражи да се надявам, че ще бъде на моя страна и ще ме подкрепи, но изобщо не стана така.

— Да станеш настойница на това странно дете? Та то е прищявка на природата! — извика той, гласът му се извиси. — Хариет, не може

да направиш това! Къщата и цялата тази работа не те засягат! Най-доброто, което можеш да сториш, е да се върнеш у дома.

Не исках да споря, няхах никакви сили, така че станах и ги оставих да си седят сами.

Бедните хора, денят беше много тежък за тях. Дъщеря им имаше незаконна връзка с важен женен доктор, но това бе нищо пред убийството, самоубийството и изказаното от нея намерение да поиска настойничество над едно лудо дете, което не може да говори и рисува по стените с кръв! Нищо чудно, че ме гледаха сякаш съм човек, когото не познават.

Толкова за Нова година. Не кошмар, а реалност.

ПОНЕДЕЛНИК, 2 ЯНУАРИ 1961

В пет часа тази сутрин сънувах истински кошмар, който ме разсъни, и аз седнах стреснато в леглото си, борейки се за въздух. Все още чувствах как голямото червено езеро от кръв се надига и надига, заплашвайки да ме погълне, докато аз стоя в него на пръсти, ноздрите ми потъват под повърхността, а Харолд цвили от смях, докато ме наблюдава.

Слънцето вече бе изгряло, светлината струеше през дръпнатите ми завеси. Станах от леглото, нахраних Марселина, направих си кафе и седнах на масата, за да си повтарям отново и отново, че мадам Делвекио Шварц е мъртва. Хората като нея са толкова живи, че когато умрат, човек не може да повярва — просто чувства, че не може да бъде така, че има някаква грешка. Не знам защо това се случи, не знам защо тя позволи да се случи. Защото без съмнение бе станало точно така — тя позволи да се случи! Видя го в кристалното кълбо последния път и не направи никакъв опит да промени нещата. И беше толкова щастлива на своето новогодишно празненство. Може би е чувствала как онова нещо в мозъка ѝ расте и е предпочела бързината на ножа в ръцете на Харолд.

Но аз не можех да почувствам скръб, не можех да плача, нито да жалея. Имаше прекалено много неща за вършене. Къде беше Фло? Как бе прекарала нощта? Първата нощ в живота ѝ извън Къщата.

Задача номер едно бе да се обадя в „Куинс“ и да съобщя на дежурния, че няма да отида на работа. Не дадох никакво обяснение, просто се извиних и затворих, докато телефонът все още писукаше в ръката ми. Нямах смисъл да правя това и за Папи, тя бе приключила с договора си в „Роял Куинс“ в деня преди Коледа. На хоризонта се мержелееше Стоктън.

Облякох се и слязох да видя дали е будна, отворих вратата ѝ и като видях, че спи, затворих и продължих нагоре. Не влязох в предната стая, не посмях дори да погледна в нея. Вместо това огледах останалите стаи, които мадам Делвекио Шварц държеше за свое

ползване, три на брой. Една ужасна спалня за нея, стените не се виждаха от книги — почти като у Папи. Но какви книги само! Дали бе посветила Харолд в тази своя тайна, или той също не знаеше?

— Сега вече знам как го правеше, ти, стара вещице! — казах, усмихвайки се. Албумите бяха пълни с изрезки от вестници за политици, бизнесмени и техния личен живот, скандали, трагедии, фобии, като най-старите датираха отпреди 30 години. „Кой кой е“ за всички английски говорещи народи. Алманаси. Съдебни процеси. Официални публикации на федералния и на щатските парламенти. Всичко, което е сметнала, че може да ѝ бъде полезно — от австралийски биографи до списъци на асоциации, институции, дружества. Истинска златна мина за един гадател.

До нейната спалня имаше малка ниша за Фло, обзаведена със старо желязно детско креватче, върху което имаше само гол дюшек, и шкаф с чекмеджета — нито една картинка на кукла или котенце, или от приказка, никакъв знак, че мястото е обитавано от дете, с изключение на драсканиците по стените. Приличаше повече на кът на сираче, умряло в някоя болница или дом за изоставени деца, отколкото на стая на живо дете, и аз потръпнах от ужас. Защо бе свалила чаршафите от леглото? Нима е знаела, че Фло ще бъде отведена оттук? Това съобщение ли беше? Означаваше ли, че ако бъде откъсната от живота си в Къщата, Фло ще умре?

Кухнята представляваше тясно помещение, в което не бе възможно да се приготви добра храна. Оборудването беше старо, изпочупено, изтъркано, очукано, обелено.

Какво я бе направило толкова безразлична към собствените ѝ удобства? Каква беше тази жена, която не се грижеше за собственото си гнездо?

Напуснах апартамента ѝ и се върнах долу с чувството, че мистерията става все по-голяма, че смъртта на мадам Делвекио Шварц е само началото на един безкрайно разклонен лабиринт.

Папи вече се бе размърдала, така че я поканих да дойде при мен, за да пием кафе и да закусим. Да, точно така — закуска. Имахме толкова много неща за вършене и това изискваше сила и здраве.

Джим и Боб се обадиха, тръгвайки за работа, като казаха, че са готови да си останат вкъщи, ако имам нужда от тях, но аз ги отпратих.

Когато се появи Тоби, направих същото, но той не ме послуша, а влезе вътре и застана готов за бой.

— Ще имаш нужда от мен днес — рече упорито. Лицето му бе съвсем бледо, брадичката непокорно вирната, очите чисти и блестящи.

В отговор станах и го прегърнах. Той също ме прегърна. Силно.

— Съжалявам за вчера, но някой трябваше да го направи — промълви Тоби.

— Да, знам. Седни, имаме да уточняваме много неща.

— Като да приготвим тялото ѝ за погребение, да потърсим завещание, да открием къде са завели Фло, с което и ще започнем — заяви той.

Но първо тримата свършихме най-мръсната и ужасна работа. Качихме се горе и почистихме предната стая.

Тоби се свърза с полицията и разбра, че тялото на мадам Делвекио Шварц няма да бъде освободено за погребение, докато съдебният следовател не си свърши работата — което щяло да продължи от една до три седмици. След това излезе на улицата, за да потърси Мартин, лейди Ричард или някой друг, който можеше да знае разни полезни неща, като погребални бюра, процедури и други такива, свързани със смъртта. Колко невежи сме за подобни неща, докато не ги преживеем сами и не ги изпитаме на гърба си, а никой от нас досега не беше се сблъсквал със смъртта. Бащата на Тоби бе умрял в поредната ферма в прериите на Австралия, господин Шварц бе починал, докато Папи била в Сингапур, а моето собствено семейство не бе загубило нито един член, откакто съм се родила.

Телефонирах на службата за закрила на децата, откъдето, след като не можах да ги убедя, че съм или близък роднина, или далечен такъв, отказаха да ми дадат информация за Фло, с изключение на уверението, че била добре и за нея се грижели в едно неспециализирано заведение.

— Само не „Ясмар“! — извика Папи, когато затворих. Седнах с подкосени крака.

— Господи, не бях помислила за „Ясмар“!

— Фло вече е на пет години, Хариет, може да бъде изпратена в „Ясмар“.

Това беше сиропиталище, където биваха изпращани бездомни и проблемни деца, докато не бъде изяснено бъдещето им. Напоследък то

бе обект на язвителна критика от страна на обществото, защото не бяха направени никакви усилия да се разделят безпомощните жертви на обстоятелства като Фло от закоравелите, изключително диви и понякога склонни към насилие момичета, които биваха арестувани и изпращани там за различни провинения, започвайки от проституция и завършвайки с убийство.

Така че се обадох на Джо — адвокатката, в нейната кантора и започнах въпроса си с това какво ще стане, ако не бъде намерено завещание.

— Ако няма завещание или не е посочен наследник, тогава се назначава обществен попечител. Ще пуснат обява във всички правни списания, адресирана към всеки, който може да притежава завещанието, и ще направят разследване относно имотното ѝ състояние. Търсете документи, както и завещание, Хариет, а аз ще видя какво мога да направя — отговори ми Джо с такъв ясен и звънлив глас, че си представих как гредите на покрива в съда треперят от него.

— Все още недей — прекъснах я аз. — Можеш обаче да ми намериш името на някоя фирма, която е специализирана в дела за получаване на настойничество над дете. Ако интуицията не ме лъже, няма да намерим завещание, нито пък общественият попечител ще открие такова. Искам да получа настойничеството върху Фло.

Тя не отговори много дълго време, накрая въздъхна и попита:

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Абсолютно — отговорих.

Джо обеща да ми намери такава фирма и затвори.

След това започнахме да търсим завещание. Клаус дойде отнякъде и ни помогна да отворим и разлистим всяка книга, да обърнем всяка страница в албумите с изрезки, да проверим с пръсти всяка изрезка — да не би под нея да има скрито нещо. Нищо, нищо и нищо. Намерихме само документ за собственост на имот на Виктория стрийт 17, което бе много странно. Не 17-в, а 17.

— Означава ли това, че тя притежава всичките пет къщи? — попита изумено Папи.

— Със сигурност не — отвърна Клаус. — Тя не е богата.

Под стълбите, точно зад кутията с евкалиптов сапун, който използвахме, за да търкаме предната стая, имаше дървено сандъче, на което първоначално не обърнахме внимание, смятайки, че е празна

кутия от инструменти. След това отчаянието накара Тоби да се върне и да го отвори. Той го постави върху малката пейка в кухнята на мадам Делвекио Шварц и вдигна капака така, сякаш очакваше нещо да изскочи отвътре. Като се почне от Дракула и се стигне до обикновен хартиен клоун.

Съдържанието се оказа едно старо, но неупотребявано синьо одеялце от ангорска вълна, огромен синьо-лилав кристал, седем чаши за коняк — все още в опаковките си, бял мраморен модел на бебешка ръчичка до сгъвката на лакътя и много банкови спестовни книжки.

Тоби отвори няколко от тях и ги разгледа, не вярвайки на очите си.

— Божичко! — възкликна. — Всяка съдържа около 1000 лири, това е сумата, която можеш да имаш като спестявания без облагане с данъци, без никой да има право да ти задава въпроси.

В крайна сметка преброихме повече от сто книжки, макар че не ги отворихме. Защо, когато отговорът беше съвсем ясен? Очевидно имаше система; на всеки три години тя се е връщала в един и същ клон на една и съща банка, за да открива нова сметка и през последните двайсет години бе открила поне по една депозитна сметка във всеки офис, кантора или клон на всяка банка в Сидни. От Ливърпул до Кронула, от Хорнсби до Перит, дори и в Сините планини.

— Е, добре, на Фло със сигурност няма да ѝ липсва нищо — рече Тоби, като ги подреди в празната кутия, опакова я с кафява хартия и я завърза с връв — мадам Делвекио Шварц пазеше километри връв и листове използвана кафява хартия, която внимателно изглаждаше и сгъваше отново.

— Фло може никога да не види нито пени от тези пари, нито да притежава Къщата — отвърнах навъсено аз. — Правителството може да конфискува всичко, ако не намерим акта ѝ за раждане.

Така и не го открихме, макар че подновихме търсенето си с удвоена енергия. Никакво завещание, никакъв акт за раждане, никакво име, на каквато и да е адвокатска фирма или правна кантора. Също така и никакво брачно свидетелство. Оказа се, когато я притиснахме до стената, че Папи не може да се закълне дали Фло наистина е дъщеря на мадам Делвекио Шварц. По онова време била в Сингапур, опитвала се да открие семейството на баща си. След като се върнала оттам, довела Тоби в Къщата, така че и той не беше от голяма полза. Накъдето и да

тръгнем, стигаме до стена. Задънена улица. Сякаш мадам Делвекио Шварц бе влязла в живота напълно зряла, никога не беше се женила, нито бе раждала дете. Човек не можеше да си представи, че подобни неща може да се случват в наши дни, но ето че те ставаха. Тя беше доказателство за това. Колко ли хора съществуваха, без правителството да знае за тях? Нямахме никакви квитанции за данъци, само семпла счетоводна книга, в която бяха записани минималните наеми от 17-в. Никакви квитанции за Данък сгради, собственост, сметки за вода, ток, газ, смет, ремонти.

— Тя плащаше всичко в брой — обясни Клаус, който изглеждаше уморен.

Последното нещо, което проверихме — трябваше да преминем през предната стая, за да стигнем до него, — беше един малък шкаф на балкона, където тя държеше кристалното кълбо, картите и ефемеридите. Там имаше само това и нищо друго. Прегледахме всеки хороскоп, обърнахме го отвсякъде, държахме го на светлина — дори прегледахме тестето карти Таро една по една. Никакво удостоверение за раждане, никакво завещание, нищо.

— Добре, хайде да върнем всичко обратно — въздъхнах аз. Но Папи извика като ужилена и сграбчи ръката ми.

— Не, Хариет! Не! В никакъв случай! Не прави това! Вземи всичко долу и го скрий в твоя апартамент.

Загледах я сякаш беше загубила разсъдъка си.

— Не мога! То принадлежи на нея, те са част от нейното наследство. Кълбото е страхотно ценно — веднъж ми каза, че ако го продаде, може да купи хотел „Австралия“.

Тоби прозря онова, което аз не можах.

— Папи е права, вземи нещата.

Отказах, а той изръмжа ядосано заради глупавия ми инат.

— Не ставай идиотка, Хариет! Мисли! Използвай главата си! Първите хора, които най-вероятно ще проверят тези помещения, ще бъдат от службата за закрила на децата. И какво смяташ, че ще кажат, когато открият тези неща? Особено при наличието на банковите книжки. Ако искаш настойничество над Фло, тогава животът ѝ, както и животът на майка ѝ трябва да изглеждат толкова обикновени и банални, колкото на всички останали. Не можем да ги принудим да

престанат да мислят, че момиченцето е ексцентрично, но за Бога, Хариет! Не им давай в ръцете оръжие като това!

Ние натрупахме всички окултни предмети в една друга кутия и ужасени изгърчахме по стълбите към моя апартамент на галоп, защото ни се стори, че звънецът на вратата звъни.

Но той не звъня чак до пет часа, което изглеждаше доста странен час за появата на службата за закрила на децата. Оставих Клаус да се занимава на моята печка с готвенето на яденето и отидох да им отворя — вчера след посещението на полицията заключихме предната врата и досега я държахме заключена.

На верандата стоеше Дънкан Форсайт.

— Няма да влизам — каза той. — Жена ми чака в колата.

Изглеждаше още по-зле и от сватбата на Крис Хамилтън — отслабнал, прегърбен, блед, поразен. В косата му почти не бе останало червено, но не беше и прошарена. Широките бели кичури бяха премесени със сиви. Очите му бяха изпразнени, измъчени, но ме гледаха с такава любов, че сърцето ми се сви. Надникнах над рамото му и видях ягуара, паркиран в нашата задънена уличка с муцуната към бордюра, така че жена му да може да вижда всичко, което става на верандата на 17-в. Очевидно госпожата не искаше да рискува.

— Жена ти е получила писмо, написано на ръка върху скъпа хартия — казах. — В него се казва, че си бил подмамен и прелъстен от една блудница — вулгарна, обикновена курва, която не заслужава да живее на този свят, но не става и за следващия. Данните в писмото са неточни — в него се твърди, че ние все още се виждаме.

— Да, точно така — отвърна, без да се изненада, той. — Дойде със сутрешната поща.

— Чакай да довърша — прекъснах го. — Същото получи баща ми в Бронте в навечерието на Нова година.

Това го стресна и сякаш го заболя, той въздъхна дълбоко.

— О, Хариет, скъпа моя! Съжалявам!

О, колко много неща се бяха случили! Гледах го през завеса, изтъкана от болка и тревога, които не бях почувствала, докато не го видях да стои пред мен. И все пак нито една от тези нишки болка не беше за него, нито тревогата бе заради него. Бях се пренесла от едно място на друго и като го гледах сега, се чудех дали бих могла някога да

се върна обратно там, където беше нашето място. Преди убийството. Преди да вземат моето ангелско котенце да умре.

Така че му отвърнах доста хладно.

— Е, добре, Дънкан, ако това е някакъв вид утеха, повече няма да има подобни писма. Писал ги е Харолд, но той е мъртъв. Чудя се дали и старата сестра Агата не е получила същото писмо.

— Страхувам се, че да. Обади ми се тази сутрин по телефона.

Свих рамене.

— Много лошо. Но какво може да направи? Да ме уволни? Не и в днешно време. Най-лошото, което може да стори, е да ме махне от спешното и да ме прати да снимам гръден кош, но не мисля, че е толкова глупава. Прекалено добра съм в работата си, за да се лиши от мен.

Той ме гледаше сякаш бях различна от старата Хариет Пурсел, каквато се чувствах вътрешно. Сложих ръка на рамото му и го потупах, като го направих така, че госпожата да може да ни види.

— Дънкан, не трябваше да идваш, честна дума. Аз съм добре.

— Кати настоя — обясни той. Приличаше на подплашено животно. — Трябва да ти предам, че тя ще забрави за връзката ни и ще подкрепя и двамата ни, като отрича историята пред всеки, който получи някое от тези писма.

Майко мила! Каква наглост! Каква безочливост притежаваше тази жена! Безпристрастността ми се изпари, докато чувствах как ме обхваща гняв. Как смееше тя да ме покровителства! Как смееше! Сякаш думите ѝ имаха властта да превърнат всичко в нещо незначително, нещо, без каквато и да е стойност!

— Колко благородно — казах. — Много великодушно от нейна страна.

Безмълвно в себе си ръмжа, стена, вия, подострям си ноктите!

— Наложих се да ѝ обещавам никога повече да не говоря с теб.

Е, това вече преля чашата! Избутах Дънкан встрани и приближих до колата, хванах дръжката на вратата и я отворих, преди госпожата да намери начин да се заключи. Протегнах ръка, забих я в рамото, облечено в марков френски костюм, и измъкнах госпожа Дънкан Форсайт от седалката направо на паважа. Сетне я подпрях на оградата на 17-в и се надвесих над нея. Защо високите мъже винаги се женят за жени, които страдат от патешка болест? Тя беше ужасена! И през ум не

беше ѝ минало, че насилвайки Дънкан да дойде тук заедно с него, може да налети на Джеси Джеймс^[1].

— Слушай какво, дърта кокошко — изръмжах. Лицето ми бе само на сантиметри от нейното. — Стой далеч от живота ми! Как смееш да ме покровителстваш? Ако изпълняваше съпружеските си задължения и даваше на мъжа си малко удоволствие от време на време, той нямаше да кръшка. Ти си се омъжила за него само за да те храни и пои, но не си плащаш версиите. Аз го правя и това е нещо, което дължа на съпруга ти за това, че е прекрасен, почтен човек и страхотен любовник! Не е негова вината, че си му отрязала топките, но го остави на мира, ясно ли е?

Тя крякаше точно като кокошка, лицето ѝ бе аленочервено, очите ѝ гледаха над главата ми, където на балкона на 17-б вече стоеше мадам Токата, а на балкона на 17-д мадам Фуга и Целомъдрие, които ме подкрепяха и окуражаваха с викове като на футболен мач.

Дънкан слезе на паважа, но не за да спасява жена си. Просто се облегна на оградата, скръсти краката и ръцете си и започна да се смее.

— Гледай си работата, тъпа кучко такава! — продължих да викам аз, като я завлякох обратно към колата. — Ако искаш един ден да станеш лейди Форсайт, затваряй си устата и си носи костюма от „Баленсиага“, кльоцава закачалка за дрехи! — И я захвърлих вътре.

Дънкан се заливаше от смях, а госпожата се сви на седалката в ягуара и заплака в дантелената си носна кърпичка.

— Нокаут в първия рунд — обяви той, като попиваше очите си със собствената си носна кърпа. — Господи, обичам те!

— И аз теб — рекох, докосвайки с нежност лицето му. — Не знам защо, но те обичам. В теб има много сила и смелост, Дънкан, трябва да има, за да се справиш с живота и смъртта, осакатяванията и болестите. Но когато стане дума за лични връзки, ти си страхливец. Бъди всичко, което можеш да бъдеш, и по дяволите онова, което другите мислят за теб. Сега заведи жена си вкъщи.

— Може ли да те видя? — попита плахо той и отново се превърна в мъжа от онази нощ, когато влязохме в Къщата, осветени отвътре, пращящи от живот.

— Не сега и не за известно време, което само един Бог знае колко ще продължи — отвърнах му. — Харолд уби мадам Делвекио Шварц навръх Нова година, след което се самоуби. А аз трябва да

запазя репутацията си чиста, защото искам да получа настойничеството над Фло.

Той, разбира се, беше шокиран, ужасен, изпълнен със съчувствие, готов и жаден да помогне, но ми стана ясно, че не разбира защо искам Фло. Няма значение. Дънкан все още ме обича, а това е огромно облекчение за мен.

---

[1] Прочут американски бандит (1847–1882), известен с многобройните обири на банки и влакове. — Б.пр. ↑

ВТОРНИК, 3 ЯНУАРИ 1961

Днес е работен ден. Независимо от думите на Дънкан и на всички други, не мога да си позволя да загубя работата си. Ако намеря някоя добра душа да се грижи за Фло, докато работя, с моята заплата и наемите от къщата двете ще можем да преживяваме — каква ужасна дума! — ако не луксозно, то поне прилично. На пет години тя вече трябваше да ходи на училище, но кое училище щеше да я вземе? Налагаше се да потърся специални училища, но не бях чувала за нито едно в държавната система, на каквато и да е цена. И как самата Фло щеше да оживее в специално училище, заобиколена от изоставащи или страдащи от вродени дефекти деца? На нея й няма нищо, но тя е като растение, което се затваря, когато докоснеш листата му. Да, в Мосман има център за деца с вродени дефекти, който има страхотно добра репутация, но щеше ли Фло да бъде приета там? Тя няма никакви дефекти, просто не говори.

Това бяха все въпроси относно бъдещето, когато щях да получа настойничеството за Фло. Междувременно, трябваше да запазя работата си и високата заплата, която получавах, и да спестя колкото е възможно повече. Ако общественият попечител не е благосклонен (че коя ли държавна институция е такава?), ние с Фло може би дори няма да можем да живеем в 17-в, да не говорим да вземаме наемите. Тя нямаше акт за раждане, липсваше и брачното свидетелство на мадам Делвекио Шварц. Фло беше родена на пода в тоалетната, а не в родилното отделение на болницата.

Нямаше място за размишления. Всичко, което можех да направя, бе да чакам.

Сестра Агата ме закова в девет тази сутрин, като изпрати една лаборантка да ме замества, докато отсъствам. Работата беше сериозна, много сериозна.

— Осъзнавате ли степента на неудобството, което причинихте вчера, госпожице Пурсел? — попита строго тя. — Телефонирате десет минути преди шест сутринта, десет минути преди да започнете работа

и да бъдете на мястото си, за да кажете, че няма да дойдете. А обяснихте ли причината? Не. Не сте. Затворили сте на госпожица Бейкър. Възмутително!

Аз гледах право в студените сини очи, като си представях странното видение на танцуващата сестра Агата и ледената шушулка, която в момента седеше на стола, и не можех да съединя тези два образа в един, колкото и да се опитвах. Освен това тя бе получила писмо от Харолд, което не беше в моя полза. Но то ми даде идея. Знаех отлично, че ако разкажа истината и обясня какво се е случило с мадам Делвекио Шварц, Харолд и Фло, това щеше още повече да настрои този айсберг срещу мен — според нейните закони уважаваните жени не се забъркваха в убийства и техните последици.

— Ужасно съжалявам, сестра Топингам — рекох, — но бях толкова разстроена вчера сутринта. Това е много объркана история, но мисля, че ще трябва да я научите. — Бродирай, Хариет, ситен бод, Хариет, лъжи, щом трябва! Фло струваше милион лъжи и отгоре. — Баща ми бе получил анонимно писмо, което ме обвинява във връзка с доктор Дънкан Форсайт. Това, разбира се, са глупости. Но вие сигурно разбирате, че то ме разстрои напълно през целия ден. Баща ми настоя да се прибера вкъщи и аз трябваше да се подчиня.

— Хм — рече тя и направи дълга пауза. — И оправихте ли тази каша, госпожице Пурсел?

— С помощта на госпожа Дънкан Форсайт, да. Оправихме я.

Хитрата стара гарга, изобщо нямаше намерение да ми каже, че знае. Обаче споменаването на госпожата беше страхотен номер от моя страна.

— Извинението ви се приема, госпожице Пурсел. Можете да вървите.

Аз се помотах още една минута.

— Сестро, съществува едно нещастно последствие от този ужасен въпрос. Хм, оказа се, че ще има съдебно разследване относно подателя на писмото, така че може да се наложи да излизам от работа понякога — малко преди работното ми време официално да е приключило или някой следобед в близките няколко седмици. Уверявам ви, че ще се постарая да направя всички срещи колкото е възможно по-късно през деня, но, нали разбирате, може би ще се наложи понякога да излизам от работа, когато ми се обадят.

Не ѝ хареса, но ме разбра. Никой шеф на болнично отделение не е щастлив, когато персоналът му работи по-малко.

— Само трябва да ме предупредите.

— Да, сестро. Благодаря, сестро — казах и изчезнах.

Не беше толкова зле. О, защо „Роял Куинс“ не бе от онези болници като „Вини“ или „Роял Принс Албърт“, които нямаха спокойни уикенди? Ако бях натоварена с работа през почивните дни, щях да имам свободни дни през седмицата, за да свърша онова, което трябваше. Избирайки между „Райд“ и „Куинс“, не бях избрала правилно работното си място.

ЧЕТВЪРТЪК, 5 ЯНУАРИ 1961

Адвокатката Джо ми даде името на правна фирма, специализирана в детски дела. „Партингтън, Пилкингтън, Пърблинд и Хъш на Бридж Стрийт“ — звучеше все едно са излезли направо от роман на Чарлс Дикенс. Но тя ме увери, че съществуват цели купища правни кантори с подобно дикенсово звучене, това било част от правната традиция и повечето от партньорите, споменати в името на фирмата, са покойници от хиляда години, ако изобщо някога са съществували. Моят любимец от редицата имена бе господин Пърблинд, но ще се видя с господин Хъш в понеделник в четири часа.

Все още не мога да изкопча нищо от службата за закрила на децата, които продължават да отказват да ми кажат къде е Фло. Тя е добре, тя е щастлива, тя е това и онова, но къде е и дали е в „Ясмар“, не признават. Следствието за Харолд и мадам Делвекио Шварц бе определено за следващата сряда, така че ще трябва да измисля перфектна причина защо искам да отсъствам от работа целия ден. Всички обитатели на Къщата сме призовани да присъстваме и да отговорим на въпросите, ако ни зададат такива. Норм ме осведоми, че момчетата в синьо не са открили никакви следи от Чикър и Мардж от апартамента на приземния етаж. Хипотезата им била, че се крият и бягат от закона, което значи, че може да не са от бранша, но със сигурност са забъркани в нещо. Работата е, че без отпечатъци никой не знаеше кои са те. Най-вероятно банкови обирджии. Лично аз мисля, че просто са изпаднали хора, които не вярват в закона.

Нещо странно се случи снощи малко след три часа. Всички си бяхме у дома и спяхме. Събудих се от шума на тежки стъпки, които думкаха по горния коридор, досущ като че мадам Делвекио Шварц правеше своята нощна проверка по малките часове. Никой друг нямаше подобна походка! Дори Къщата — стабилна, стара, терасирана постройка от викторианската епоха, се тресеше под стъпките ѝ. Но мадам Делвекио Шварц е мъртва, видях я с очите си и знам, че в този момент бедното създание лежи в хладилника на моргата. И все пак тя

вървеше на горния етаж! Сетне до ушите ми достигна тътенът на смеха ѝ, но не хър-хър-хър, а ха-ха-ха! За пръв път в живота ми косата ми се изправи.

В следващата минута всички се изсипаха пред вратата ми. Клаус не бе на себе си, плачеше и стенеше, също и Боб. Джим се опитваше да бъде смела, а лицето на Тоби беше бледо. Също и моето, което не е особено леснопостижимо при хора с тъмна кожа.

Вкарах ги вътре и се опитах да ги успокоя, като ги настаних на столовете, а те се въртяха, трепереха и подскачаха при всеки шум. Аз също.

Само Папи не бе оглупяла от страх.

— Тя е тук с нас — каза, а очите ѝ блестяха. — Знаех си, че никога няма да напусне Къщата.

— Глупости! — извика Тоби. Сложих чайника, направих чай и сипах по една голяма глътка бренди във всяка чаша. Клетвата никога повече да не се докосна до този боклук не издържа срещу мадам Делвекио Шварц.

Тогава Папи хвърли своята бомба. Нашето нощно преживяване я бе изпълнило с радост, каквато не бях виждала у нея от времето, когато бе с Езра. Цялата блестеше.

— Няма да ходя в Стоктън — оповести тя. Всички я загледахме.

— След като мадам Делвекио Шварц си отиде — продължи шепнешком Папи, — тя се появи при мен. Не в съня ми, а докато си четях. Каза ми, че не може да изостави Къщата. Така че отидох да се видя със сестрите във „Вини“ и помолих да се обучавам там, но да живея тук. Те бяха така мили, така разбиращи! Решиха, че на моята възраст и с моя опит в болниците ще бъде по-добре, ако не живея в сестринското общежитие, а навън. Започвам във „Вини“ със следващия курс стажанти в края на този месец.

Това беше първата малко по-добра новина след новогодишната нощ и всички отчаяно се нуждаехме от такава. Папи се държи странно, много тайнствено. И все пак, дори и след разказан, отказвам да повярвам, че съм чула истинската мадам Делвекио Шварц да тропва на горния етаж. По-склонна съм да мисля, че еманации от моето загубено ангелско котенце са се промъкнали в мозъците ни и ни заблуждават.

Къде си, Фло? Добре ли си? Те разбират ли те? Не, ти не си добре и те не те разбират. След като майка ти си отиде, ти ми

принадлежиш и аз ще преобърна небето и земята, за да не позволя да те пратят в сиропиталище. Ако не те върна у дома, ти ще умреш. Твоята съдба е в моите ръце, защото майка ти я постави там. Кое е най-голямата мистерия и загадка.

СЪБОТА, 7 ЯНУАРИ 1961

Днес дойде една жена от службата за закрила на децата. Видях я стои на верандата, когато се връщах от магазина — бе облечена безвкусно, над петдесетгодишна, с всички белези на стара мома, от голия пръст на лявата ръка до косъмчетата, стърчащи от брадата ѝ. Защо поне не ги изскубе или обръсне? Човек си мисли, че женската суета, която може да бъде разбрана и простена, ще подтикне тези жени да го направят, но половината от тях като че ли предпочитат да носят мустаците си като щит. Или отличителен белег, етикет за принадлежност към общността на старите моми. Хубаво е, че войната освободи тези жени и им позволи да работят. В противен случай какво щеше да стане с тях? Но войната също така намали броя на потенциалните съпрузи. Със сигурност няма толкова много моми на моята възраст, колкото на възрастта на Крис и Мари и още по-нагоре. Имайте предвид, че австралийските мъже трудно могат да бъдат хванати в капана на брака и още по-трудно е да се обесиш на врата им. Както откриха моите Крис и Мари, новите австралийци са направо парче от тортата (сватбената) в сравнение със старите заселници.

Та този екземпляр стара мома ми се представи и аз ѝ се представих на свой ред. Мис Фарфър, или Артър, или Фарфин, нещо, което звучеше като Арф-Арф произнесено с едва изцеден през устните глас. Така че аз я нарекох мис Арф-Арф и тя отговори на това име, без дори да забележи. След като отключих вратата, тя ме последва вътре, но не можах да видя реакцията ѝ при вида на драсканиците на Фло по стените и занемарената грозота на коридорите в Къщата. След това, по закона на Мърфи и както само късметът може да подреди нещата, стигнахме до открития страничен пасаж точно в момента, в който мадам Фуга избра да се кара на Истина.

— Ти, шибана глупава кучка! — бяха единствените различим думи, слава Богу, но подозирам, че бяха повече от достатъчни.

— Каква е тази къща? — попита старата мома, докато отварях моята врата.

— Частен хотел — отговорих и я набутах в хубавия си розов апартамент. Тук тя ме информира, че е дошла, за да инспектира последното жилище на Флоранс Шварц. Последното жилище.

— Идвах всеки ден от вторник до днес, но в къщата нямаше жива душа — осведоми ме свадливо тя.

О, Боже! Започнахме с лош старт и става все по-лошо. Отнякъде се появи бележник и тя започна да записва, докато аз ѝ обяснявах естеството на Къщата, квартирантите, кои сме, какво работим, колко време живеем тук, колко добре познаваме мадам Делвекио Шварц и Фло, която мис Арф-Арф настояваше да нарича Флоранс. От въпросите ѝ беше очевидно, че вече се бе съвещавала с двойката дами, които бяха взели насила моето ангелско котенце. Носила ли е някога Фло обувки? Защо не говори? Какъв режим е спазвала? Какво е било отношението на майка ѝ към нея?

Трябва да благодаря на Бога за здравия разум на Папи по отношение на окултните предмети, защото мис Арф-Арф преобърна жилището на мадам Делвекио Шварц с краката нагоре и не остави нито едно чекмедже неотворено и непроверено. Какво ли би казала, ако знаеше, че съвсем неотдавна Фло все още сучеше от гърдите на майка си? Която пък бе гадателка. Но това си е наша тайна.

Отказах да ѝ позволя да нахълта в апартамента на Джим и Боб, както и в стаята на Клаус, защото те отсъстваха. Това не ѝ хареса, но трябваше да го преглътне. Обаче доста се ядоса от реакцията на Тоби на молбата ѝ да влезе и да огледа неговите покои.

— Я върви по дяволите! — извика той и затръшна капака, който водеше към тавана му. Стълбата бе вдигната и до владенията му нямаше достъп.

Оставих предната стая за последно, надявайки се, че може да я забрави, но мис Арф-Арф не пропусна местопрестъплението. Мястото, където бе извършено убийството.

Коеето се оказа много разочароващо за нея. Ние я бяхме почистили съвестно, до такава степен, че дори драсканиците на Фло по стените едва-едва се забелязваха. Нямаше нито една следа от кървави пръстчета, нито едно петно или мазка.

— Обаче аз видях полицейските снимки — рече ехидно тя.

На езика ми бе да я изпратя и аз по дяволите, но не посмях. С нерешената съдба на Фло всичко, което казвах, на когото и да е от

службата за закрила на децата, трябваше да бъде приятелско, мило, открито, искрено и уравновесено. Така че завърших нашата обиколка като ѝ предложих чаша чай. Мис Арф-Арф прие.

— Като се има предвид нездравословното местонахождение на тези помещения и състоянието на личното жилище на майката на Флоранс, скъпа моя госпожице Пурсел, вие сте си обзавела много уютно и приятно гнезденце — каза тя, хрупайки една от моите бисквити, останали от Нова година. Никакво топене за нея!

Казах ѝ, че имам намерение да кандидатствам за настойничество над Фло.

— О, безсмислено! Това никога няма да стане! — заяви ми категорично тази харпия.

Попитах я какво има предвид и тя ми обясни, че за Флоранс се грижат много добре там, където е в момента (без да спомене мястото — то можеше да бъде в Мелбърн или Тимбукту, съдейки от начина, по който говореше), така че за настойничеството не може да се говори, докато не се установи окончателно, че няма завещание или живи роднини.

— Което може да отнеме много месеци — завърши тя. Погледнах в беззникавите сини очи и разбрах, че ако започна да пледирам красноречиво с всички емоционални паузи и подчертавания, опитвайки се да ѝ обясня, че Фло ще умре, ако не се върне скоро в Къщата, шансовете ми да получа детето щяха да се изпарят моментално.

— Не защото са нехуманни — казах по-късно на Тоби, когато се качих на неговия таван, — те просто изпълняват правила, при което индивидуалните обстоятелства се стопяват.

— Разбира се — изръмжа той, рисувайки синьо каучуково дърво в сечище в картина от хотелски тип. — Те са служители на обществото, Хариет, а служителите на обществото не клатят лодката, в която седят. Всичко се решава от сивите духове на някой комитет. Докладът на госпожица Арф-Арф ще влезе в папката на Фло заедно с всички други доклади и когато тя стане достатъчно дебела, ще бъде изпратена горе за решение.

— Дотогава Фло ще бъде мъртва — промълвих и избърсах сълзите си.

Той остави четките и дойде да седне срещу мен на твърдия стол, който премести напред, наведе се и махна падналия кичур коса на челото ми.

— Защо я обичаш толкова много? — попита. — Искам да кажа, че тя е сладко и мило хлапе, макар и да е малко странна, но всеки ще си помисли, че е твое дете, заради начина, по който говориш за нея. Ти ме наричаш обсебен и вманиачен, но Фло представлява много по-голямо обсебване за теб от всичко, което мога да си представя.

Какъв отговор би го накарал да проумее колко е специална Фло?

— Трудно е за всеки, който не разбира повелите и пътищата на сърцето, да проумее. Но истината е, че просто я погледнах и в същия миг я заобичах — отговорих.

— Не, не е трудно — рече Тоби. — Лесно е — аз не съм непознато пътищата на сърцето. — Той ми подари една прекрасна усмивка и отново прибра косата ми зад ухото. — Добре, Хариет, щом трябва, върви и се бори за това с цялата енергия и ентузиазъм, които можеш да събереш, дори във времена като тези. Но ми направи една услуга — помисли и за твоя живот. Ако вземеш Фло, никога няма да си свободна.

Това беше истина. Но тук нямаше противоречие и тъкмо това не можеше да види Тоби. Фло означава всичко за мен и си струва дори загубата на свобода. Не бих отишла на кладата заради Дънкан Форсайт или за който и да е друг мъж, но за Фло? Тя е моето ангелско котенце. Моето дете.

ПОНЕДЕЛНИК, 9 ЯНУАРИ 1961

Пристигнах в кантората на господата Партингтън, Пилкингтън, Пърблинд и Хъш на Бридж Стрийт точно една минута преди определената ми с господин Хъш среща, който, според онова, което неговата невероятно надменна секретарка ми каза, обикновено не се виждал с клиенти след четири часа. Извиних се, че причинявам неудобство на господин Хъш — колко полезно нещо е да работиш в болница! Ако боклукчията ми направеше забележка за вдлъбнатината в капака на консервната кутия, която съм изхвърлила, щях да сложа ръце зад гърба си, да се изправа и да се извиня. Това е много по-лесно от опитите да обясниш или да спориш, защото си прав. Невероятно надменната секретарка беше доволна от отговора ми, огледа ме с оскъдна усмивка, приличаща на котешко дупе, цялата в бръчки и гънки, и ми каза да седна и да чакам. Правните фирми са в аматьорската лига в сравнение с болниците, осъзнах аз. Ако имах половин час на разположение, можех да накарам секретарката мис Худжар да скача през обръчи. Интересното е, че правните фирми също са пълни със стари моми. Как ли щеше да се оправи светът на бизнеса без тях? И какво ли щеше да стане, когато дойдеше времето на моето поколение, което в много по-голям процент бе омъжено? Щеше да има частни секретарки и шефове на отдели, опитващи да се справят с болни деца, липсващи съпрузи и с работата си едновременно. Уха!

Господин Хъш приличаше на касапин. Едър и мускулест, с цъфтящ в пурпурни цветове пиянски нос. След един кратък поглед реших, че е изключително стриктен в работата си — сигурно отделя всеки грам тлъстина, всяко едно сухожилие, докато не остане нищо, освен чист, червен мускул. Впуснах се в моята история, без каквито и да е предисловия или встъпителни думи, разказах я гола и неукрасена с цветове и слава и завърших с думите:

— Искам да получа настойничество над Фло, господин Хъщ.

Той беше невероятно впечатлен от цялата ми ясна логика — не ми казвайте, че не мога да манипулирам мъжете!

— Първо няколко подробности от лично естество, госпожице Пурсел. На колко сте години? Какво работите?

— На двадесет и две и съм квалифициран рентгенов лаборант.

— В състояние ли сте да си позволите нещо, което може да се окаже скъп съдебен процес?

— Да, сър.

— Значи имате лични средства.

— Не, сър. Имам спестени достатъчно пари, за да посрещна правните разноски.

— Вашият отговор показва, нямате друг източник на средства, освен работата си. Така ли е?

— Да, сър — прошепнах и крилете ми бързо се прекършиха.

— Омъжена ли сте? Или сгодена?

— Не, сър — прошепнах още по-тихо. Знаех накъде бие.

— Хммм. — Той почука по зъбите си с един молив.

Сетне ми обясни, че съществуват много видове настойничество — осиновяване, опека, предложение за приемни родители и дом.

— Честно казано, госпожице Пурсел, вие не сте подходяща, за което и да е от тези три — каза, точейки сатъра, без да има нищо лично против мен. — В тази държава, дори след обстойно разследване, няма да откриете нито един случай на даване на настойничество върху дете на неомъжена, работеща жена без кръвна връзка между тях. Вашата младост също представлява силен коз срещу настойничеството. Вероятно би било по-мъдро още отсега да оттеглите молбата си.

В душата ми се заби ново желязо, аз цялата настръхнах и го загледах гневно.

— Не, няма! — извиках. — Фло ми принадлежи, точно това искаше и майка й. Не ме интересува какво трябва да направя, за да взема, и това е. Но ще си я върна! Ще го направя!

Той стана от стола, заобиколи бюрото си и се наведе, за да целуне ръката ми.

— О, виж ти, какъв боец сте била, госпожице Пурсел! — възкликна. — Очертава се да бъде страхотно забавно! Обичам да разклащам основите на институциите! Сега ми кажете останалото, защото има още много, нали?

Разказах му толкова от останалото, колкото мислех за благоразумно. Да, харесах го, но не чак толкова, че да му поверя

информация за ясновидския бизнес на майката и сученето до петгодишна възраст на дъщерята. Признах му само за банковите книжки, за документите, от които се виждаше, че притежава цялата Виктория Стрийт 17, за липсата, на каквито и да е документи от сорта на брачни свидетелства до квитанции за данъци. Той хареса всичко толкова много, че заприлича още повече на касапин. Можех да видя как мозъкът му работи върху нова рецепта за наденички, направени от чиновниците в службата за закрила на децата.

Когато се разделихме, господин Хъш бе обзет от личен интерес и обеща да се заеме с търсенето на завещание, на следи от евентуални роднини, наблюдение на обществения попечител и някои или всички служби, които щяха да започнат да душат наоколо като прасета за трюфели по дирите на нещо, което можеше да се окаже твърде голямо и вероятно незаконно богатство.

Така премина моето първо докосване до една правна фирма, ако ли не до закона. Благодарение на синдрома на Уили, Норм, Мърв и детективите, разследващи убийство, аз имах значително повече опит със закона, отколкото повечето момичета на моята възраст, които не са от занаята с плътта.

Не беше ми минало през ума, че хората, които имаха власт над Фло щяха да ме сметнат за неподходящ настойник. Не подозирах, възрастта ми, необходимостта да работя, за да се издържам и нея, както и социалното ми положение на неомъжена са по-важни от такива абстрактни понятия като любовта. Което просто ми показва колко съм глупава. Обяснението бе в онези жени от службата закрила на децата, които бяха загрижени повече за обувките на Фло, отколкото за любовта. Господи, та това беше нелепо! И напълно погрешно! Да сложиш знак за равенство между обувките и любов?

Всичко, което знам, е, че ако не прибера Фло в Къщата, тя ще умре. Ще угасне, оставяйки онези, които имат власт над нея, да се чудят какво е станало. Защото те просто не знаеха и нямаше да узнаят.

СРЯДА, 11 ЯНУАРИ 1961

Разследването се проведе тази сутрин. Нищо. Всички бяхме повикани, за да свидетелстваме. Не, не бяхме забелязали никакво особено напрежение между господин Уорнър и неговата любовница мадам с неизвестно малко име Делвекио Шварц. Дори Папи не можеше да каже никакво първо име. Отсъствието на Чъкър и Мардж бе надлежно отбелязано, но полицията бе на мнение, че те не са замесени. Присъдата бе: убийство и самоубийство. Случаят беше приключен. Можехме да си приберем тялото на мадам Делвекио Шварц, за да го погребем. Никаква кремация! Значеше ли това, че можеха да го изкопаят наново, в случай че излязат нови доказателства? Или ново разследване? Да, сигурно, така решихме всички.

Работих от шест до девет, отидох до града с такси, върнах се обратно в „Куинс“ с такси веднага след като успях да се освободя. Историята, която съчиних за сестра Агата, бе, че полицията е провела разследване относно анонимния подател на писмото и трябвало да ме разпитат. Тя я прие без коментар.

Някой в болницата, вероятно не без любезното участие на госпожата, бе надушил за връзката между Дънкан и мен, защото старшата сестра на спешното отделение стреля с няколко халосни патрони, за да изкопчи нещо от мен. Аз обаче бях по-няма и от Фло. Нека Да се чудят и маят до дъното на душата си, нямат никакво сериозно доказателство.

Доверието на сестра Агата в мен претърпя още един крах, когато трябваше да ѝ кажа, че в петък няма да бъда на работа. Смърт в семейството, беше обяснението ми. Не мисля, че ми повярва.

ПЕТЪК, 13 ЯНУАРИ 1961

Да се пребориш, за да погребеш някой в петък, тринайсето число, ми даде обяснение защо сестра Агата не ми повярва. Погребалният агент просто вдигна ръцете си в знак на ужас само при мисълта за това, но Тоби и аз, избрани да бъдем организатори, настояхме. Кой друг ден от годината би бил по-подходящ за мадам Делвекио Шварц, освен петък, тринайсети? Накрая, единственият начин да склоним погребалният агент бе да се съгласим да има свещеник, нещо, което, всички бяхме убедени в това, тя не би искала. Мисля, че човекът ни сметна за някаква група сатанисти — живеехме в Кингс Крос и всичко останало, нали разбирате. Може би идеята да бъде погребана според каноните на англиканската църква би забавлявала старото момиче безкрайно много. Прах при прахта, пепел при пепелта и тъй нататък. Човекът, роден от жена — нашият свещеник не щеше и да чуе за жена, родена от жена. В какъв странен свят живеехме! Целият прояден от онова, което Папи нарича фалшиви кумири!

Никога не сте си представяли по-лош ден за погребение. Сидни бе обхванат от гореща вълна, така че до девет сутринта вече бе повече от 40 градуса, вихър вееше от запад. Все едно гигантски вентилатор издухваше огнен въздух през главините на преизподнята. Навсякъде в Сините планини избухваха горски пожари, така че въздухът беше нагорещен, вонеше на пушек и от небето падаха сажди. Всичко това вкамени свещеника, който бе убеден, че в основата на тези предзнаменования стои Сатаната, който организира голямо посрещане за една от неговите най-важни земни представителки. Катафалката напусна погребалния салон без инциденти, следвана от опечалените в два големи черни форда — Папи, Тоби, Джим и Боб, Клаус, Лернър Чусовиц и Джо Драйър от щанда за алкохол в „Пикадили Пъб“. И аз, разбира се. Мадам Фуга и мадам Токата с приятели се присъединиха към кортежа в огромен черен ролс-ройс, който сигурно бяха взели назаем за случая от някой свой клиент. Когато стигнахме гробището,

там ни чакаха Норм и Мърв. Полицейската им кола бе паркирана десет метра по-нататък, между един паднал ангел и ръждясал железен кръст. Ролсът спря и от него слезе лейди Ричард, облечен зашеметяващо в черен костюм от шантунг с малка, красива като кутийка шапчица върху бледоморавата си коса, лицето бе покрито с паяжина от черна дантела. Беше се подпрял изцяло върху ръката на Мартин. Перфектно! Всеки, който старото момиче би искало да присъства, беше тук. С изключение на Фло.

Погребахме я в Рокууд, със сигурност най-голямото и най-изоставеното гробище на света, разпростряло се буквално на квадратни километри в центъра на западните предградия на Сидни. Обрасло с бурени и високи треви, изпъстрено с шубраци и храсталаци, малко венци, тук-там букети и редки, хилави хининови и евкалиптови дръвчета между гробовете, чиито разбити надгробни камъни бяха наклонени под всякакви ъгли, с изключение на правите.

Тоби, Клаус, Мърв, Норм, Джо и Мартин носеха ковчег. Като въздишаха и се бутаха, грухтяха и пъшкаха, вдигнаха гигантския сандък на раменете си, а сетне се заклатушкаха под огромната му тежест към прясно изкопания гроб, издавайки същите звуци (той сигурно бе облицован с олово, разбира се, след като толкова дълго време тялото престоя в моргата), където го свалиха сред възклицания от рода на „Господи!“ и „Мамка му“ върху три греди, поставени напреко над дупката. Свещеникът, който до този момент не бе видял ковчег, стоеше с отворена уста, докато погребалният агент водеше приглушен разговор с гробокопачите, за да е сигурен, че се изпълнили нарежданията му и са изкопали достатъчно голяма дупка за последния ѝ покой.

Жените стояха от едната страна, а мъжете от другата — това в края на краищата беше австралийско погребение. Джим беше в редицата на мъжете. Ние, жените, изглеждахме много смели, аз — шокиращо розово, Папи в чеонг-сам^[1] с цвят на смарагди, Боб в син, бродиран на дупчици муселин, лейди Ричард в шантунг, а мадамите — нагиздени и издокарани като извадени от кутийка в тесни като кожа черни коприни, черни обувки с високи като игли токчета и плътни черни воали. Всички мъже бяха успели да намерят отнякъде вратовръзки (тази на Мартин приличаше на повръщан грах с моркови),

навярно имаха чувството, че са опропастили костюмите си. Носеха черни ленти на ръкавите.

Как щеше да се въргала от смях тя при тази гледка! Точно когато свещеникът застана пред гроба, за да започне опелото, се изви адски горещ вихър и изсвири като сатанинска въздишка, вдигна полите на расото около лицето му и запокити очилата му надалеч. Той почти щеше да падне върху ковчега, който бе чист, без цветя, само един венец. Бяхме постигнали съгласие, че мадам Делвекио Шварц не би оценила такива традиционни украшения като цветя, тъй като очевидно не бе преминала точно и напълно в отвъдното. Нощното препускане из коридора и изблиците от смях вече не бяха нищо ново, докато дойде време да я погребем. Сега ние се събуждахме от стъпките и смеха ѝ, въздишахме и заспивахме отново.

Шестима мъже поставиха възетата под ковчега, вдигнаха го достатъчно, за да може ужасеният погребален агент да издърпа летвите, сетне го свалиха с още „Мамка му!“ и „Мили Боже!“ в гроба. След като стигна дъното, аз пристъпих напред и поставих дървеното сандъче върху него. Решихме, че тя би искала да вземе със себе си синьото ангорско одеялце, огромния лилав кристал, мраморната ръчичка до лакътя и седемте тумбести чаши за коняк. Никой не хвърли буца от тъжната рокуудска пръст върху него. Ние просто си тръгнахме и оставихме на гробарите, които стояха и гледаха със страхопочитание, да я заровят.

— Гърбът ми се изкриви! — изхленчи Мърв.

— В смъртта е по-тежка, отколкото като беше жива — произнесе тържествено Клаус.

— О, мамка му! Пуснах си бримка на чорапа! — простена лейди Ричард.

— Поне е на сянка — рече Тоби, посочвайки дръвчето.

— Забележително! — каза Джо Драйър, като избърса сълзите си — Незабравимо!

Всички си отидохме у дома и направихме парти на тавана на Тоби.

Чудя се кой ли ще погребее Харолд. Питайте ме дали ми пука.

---

[1] Традиционна китайска рокля. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 14 ЯНУАРИ 1961

Имам тъжен ден. Непоносим след вчера. Направи ми впечатление като нещо наистина необичайно как всичко така се подреди, че да погребем мадам Делвекио Шварц точно в петък, тринайсети. Последното подобно съвпадение е било през май, а следващото чак през октомври. Нещо като знак, предзнаменование, като появата на Марселина в моя живот. Наистина ли събитията стават случайно! Бих искала да знам.

Тоби замина, за да види дали колибата му в Уентуърт Фолс не е попаднала в горски пожар, Джим и Боб отпрашиха нанякъде с мотора, а Клаус отиде в Боврал с Лернър Чусовиц, който се чувстваше малко обиден, защото не му позволиха да носи ковчега. Но той е такъв тъничък и слабичък, като тръстика. Само кожа и кости. Много нереален и свенлив.

Папи си бе вкъщи, така че вечеряхме заедно. Този понеделник тя започва с останалите стажанти в болницата „Вини“. Слава на Бога, че Стоктън бе изключен от уравнението. Или по-точно слава на призрака на мадам Делвекио Шварц. Папи искрено вярва, че старата вещица се е материализирала и е говорила с нея, макар че аз не мога да го повярвам. Да, чувах и продължавам да чувам разходките и смеховете ѝ, но все още мисля, че те са нещо, което Фло предизвиква и генерира.

— Извади ли кристалното кълбо и картите? — попита ме Папи.

— Господи, не! Те са в бюфета при сиренето „Тилситър“.

— Хариет, това няма да ѝ хареса, ама никак. Кълбото и картите трябва да бъдат употребявани, в противен случай ще изгубят силата си.

Нищо не можех да направя, трябваше да ги извадя, да ги сложа на масата в мръсните им копринени обвивки, макар че отказах да ги наредя или да гадая с кристала.

— Ще ги използвам от време на време, но не искам повече от мен — казах твърдо. — Тя ми призна, че са трик, а и всички онези книги в стаята ѝ говорят, че наистина е така.

— Някога беше — отвърна невъзмутимо Папи. — Но това бе преди много години, преди да осъзнае, че притежава силата. Книгите са все още там, защото не можеше да изхвърли нищо.

— Книгите трябва да бъдат актуализирани. Фло всъщност притежава силата.

— Вероятно ги е запазила като част от наследството на Фло — продължи убедено Папи. — Дори Фло трябва да се научи да пълзи, преди да проходи. Те са там заради нея, за да ги изучи по-късно.

— Що за глупости! Сигурна съм, че мадам Делвекио Шварц знаеше, така както и аз, че Фло никога няма да чете, нито ще говори — възразих. — А що се отнася до ясновидството, надявам се ти да ми разкажеш как работеха Фло и майка ѝ.

Но Папи не можеше да ми каже нищо, защото не знаеше. Никога не била присъствала на техни сеанси с клиент. Нито пък, добави бързо, наблюдавайки изражението на лицето ми, някой клиент би дискутирал тези сеанси с мен.

Ние закрихме телефонния пост на мадам Делвекио Шварц и след няколко бележки с отчаяни молби от клиентки, които бяха оставени на пода в предния коридор, закачихме на външната врата малка обява, в която съобщавахме, че мадам Делвекио Шварц се е пренесла на оня свят: „Тя ни напусна и премина в отвъдното.“ Това беше краят на посещенията. Какъв ужас само, като си помислиш как някоя от онези луксозни дами от Пойнт Пайпър, Воклуз, Килара, Пимбъл можеше да се срещне с някой от службата за закрила на децата или с обществения попечител на стълбите в Къщата!

Папи изглежда добре, тонизирана. Възстановила е загубеното тегло и е потънала до гуша в работа в курса за обучение. Въпреки че част от мен иска тя да спомене поне една дума за бебето или Езра само за да започне да сваля мъката от себе си, друга част е много щастлива от нейното мълчание, защото то очевидно показва, че е решила да заключи миналото завинаги в преддверието на ада.

ЧЕТВЪРТЪК, 2 ФЕВРУАРИ 1961

Тук има замесени скрити сили! Вижте последната дума от последните ми записки преди почти три седмици. Преддверието на ада. Ето къде живеем напоследък — в преддверието на ада. Мина почти месец от смъртта на мадам Делвекио Шварц и все още няма нито дума за нищо. Фло сякаш изчезна от лицето на земята. Макар че не е минал нито един ден, без да питам за нея по телефона и телефонистките в централата на службата за закрила на децата сигурно вече познават гласа ми не по-зле от своите собствени гласове, аз не съм постигнала нищо и не знам къде е тя. Да, госпожице Пурсел, Флоранс Шварц е здрава и щастлива. Не, госпожице Пурсел, нашата политика не позволява посещения при децата, докато не бъде осигурено бъдещото им благополучие... Дър-дър-дър! Има опасност да загубя търпението си, макар че не мога да си го позволя. Ами ако пазят записи на моите обаждания и някой ден някой мой остър или гаден коментар бъде използван срещу мен? Те вече са въоръжени с младостта ми, липсата на пари и това, че не съм омъжена, и ще го използват. В името на Фло трябва да остана любезна и само загрижена. О, бих искала любовта да има значение в света на чиновниците! Но тя няма, защото не е нещо, което можеш да видиш, почувстваш или претеглиш. Разбирам. Много по-лесно е да се говори за любовта, отколкото да отдадеш всичките си сили за нея.

От господин Хъш научих, че все още не се е появило завещание, че раждането на Флоранс Шварц не е вписано в официалния регистър, че няма никакви доказателства жена на име Делвекио се е омъжила някога за някой на име Шварц. Всъщност излиза, че господин Шварц, оня срамежлив и невзрачен еврейски джентълмен, изобщо не е съществувал. Бяха се свързали или щяха да го направят в близко бъдеще с всеки, който носи името Шварц от избирателните списъци. Целият Нови Южен Уелс бе проверен, но нито един мъж на име Шварц не призна, че е баща на Фло. Нямаше нито един смъртен акт на името Шварц и нито един мъртвец, който да подхожда за баща на Фло! След

като говори с Папи, господин Хъш реши, че нашият господин Шварц в действителност е имал друго име, под което е бил роден, женен и умрял.

Бедата бе, че Папи бе заминала за Сингапур за цели десет месеца — десетте месеца, които имаха огромно значение за мистерията с господин Шварц. Тя бегло си спомняше, че някакъв срамежлив и невзрачен на външен вид мъж се бил нанесъл в стаята, която по-късно бе известна като стаята на Харолд. Но той не се сблъсквал с нея и мадам Делвекио, както се наричала тогава, никога не споменавала за него. Когато се върнала от Сингапур, заварила в Къщата само мадам Делвекио Шварц и новороденото бебе. Мистериозно и още как! Господин Хъш беше очарован.

Общественият попечител сега е кучето пазач на нашето адово преддверие, но това е най-безличното и неидентифицирано куче пазач. Трябва да плащаме наемите си на всеки четири седмици с чек или в брой по пощата, като цитираме гражданския си номер. Всички ние разбираме, че кучето пазач просто изчаква невероятната каша от дела на мадам Делвекио Шварц да бъде подредена, преди да бъдат взети позитивни мерки. В края на краищата в някоя от прашасалите папки на някой изкуфял адвокат можеше да има забравено завещание. Ние просто изчаквахме в преддверието на ада върху главите ни да се стовари някакъв вид брадва или сатър. Може би меч.

През последните седмици станах много близка с Тоби по един изключително забавен начин. За него животът се нареждаше добре Слава Богу, че бе така поне за един от нас! Той получи своя договор с хотела и действително попадна на собственик на галерия, който не изнасилва, нито обира художниците — нещо много необичайно, както ме увери! — а някакъв държавен чиновник в Канбера бил готов да съдейства, за да изкупят някои негови картини за австралийските посолства зад граница. Следователно фактът, че роботите щяха да превземат фабриката, вече нямаше значение. Най-добрата новина е, че след като плаща само три лири на седмица за своя таван, Тоби смята, че ще бъде в състояние да го запази, едновременно с колибата си в Уентуърт Фолс. Продължавам да го ръчкам да ми покаже своето планинско убежище, но той само се смее и казва, че това няма да стане, преди да изкопае септична яма и да я свърже с тоалетната. Изключителен момък — последователен и верен на себе си. Ако има

нещо, което мразя, то това е тоалетна на двора. Съществуват големи спорове за това, от какво се състои цивилизацията, но аз отлично знам моята дефиниция — цивилизацията е работеща тоалетна и гореща вода в кухнята и банята.

Много лошо, Хариет Пурсел, много лошо. Ти се влошаваш все повече и повече, след като всичко, за което можеш да пишеш, е свързано с канализацията и човешките отпадъци!

Просто се надявам, че не съм станала прекалено зависима от Тоби. Тъй като винаги съм го харесвала, малко се страхувам, че моята зависимост може да му внуши някои погрешни идеи. Той е абсолютно прав, когато казва, че не се разбира добре с жените. Тоби е такъв... ами как да кажа... типичен австралиеца. Въпреки че баща ми, Дънкан и цял куп други мъже са изключение от правилото, у повечето австралийски мъже съществува едно презрително отношение към жените. Вижте само моите големи братя! Типични австралийци. Макар да са толкова далеч от хомосексуализма, колкото могат да бъдат истинските мъже, ако искат да говорят сериозно или да прекарат добре, те избират само мъжка компания, в която да го направят. Жените, цитирам Гевин и Питър, не могат да говорят за нищо друго, освен за дрехи, деца, менструални периоди и домакинстване. Чувала съм ги да го казват милион пъти. И макар Тоби да не живее по начина, по който живеят моите братя, винаги имам смешното усещане, че той е толкова много затънал в самия себе си, че не е готов да го сподели с никоя жена, дори това да са най-прекрасните и странни жени на Къщата. Просто не мога да си представя Тоби да се превърне в тресящо се желе пред една жена. В него има нещо, което го спира.

Препускането и смеховете на горния етаж нощем продължават.

ПОНЕДЕЛНИК, 20 ФЕВРУАРИ 1961

Тази вечер вечеряхме с Тоби — студена шунка, картофена салата и салата от зеле от любимия ми деликатесен магазин. Прекалено е горещо и лепкаво за топла храна. Не си говорихме много, не ни се струваше необходимо да избегнем тази абстрактна тишина, която пада от време на време. Когато си говорим, темата е главно Папи, която направо цъфти и хубавее във „Вини“. Онова, за което не си говорим, е моето ангелско котенце. Макар че той ми каза да продължавам и да не се отказвам, знам, че дълбоко в сърцето си Тоби наистина не одобрява толкова много гола любов и страст.

Ето защо запазих всичките си размишления за нощните разходки, които мадам Делвекио Шварц прави и продължава да прави всяка нощ — десет минути след три, неизменно, като по часовник. Колкото повече Фло се отдалечава от мен, толкова по-трудно заспивам, може би защото така или иначе ставам в четири и половина. Лежа и мисля за нея, опитвайки се да изпратя някакво ободряващо мислено послание, пълно с любов, желаейки някакъв призрак или видение с моя вид да ѝ се яви. Глупави фантазии, но те ме успокояват и ако нещо от моите мисли все пак успее да прелети и стигне до Фло, това ще я утеши. Тя толкова много ми липсва!

Тази нощ, след като се събудих в три и десет, станах от леглото отидох да си направя кафе. Марселина, която винаги спи в краката ми върху леглото, никога не може да устои на изкушението и перспективата да яде, така че също стана с мен. Открих, че нейното мотаене наоколо и тихото ѝ мъркане са като щит срещу самотата. Но малко след като тя отново си легна, минутната стрелка на големия стар часовник на стената сякаш замръзна. Престана да се движи. Погледнах го, три и половина. Погледнах го след един час, пак три и половина. Може би аз се движа със скоростта на светлината. В отчаянието си седнах на масата и развих картите, после потърсих книгата си за Таро. Не, не ги наредих. Просто започнах да си припомням значението на всяка карта, когато е права и обърната. Може би, ако знам значението

им, когато (ако) някога ги наредя, ще видя картината. Това е поне упражнение за мозъка, нещо, което да го ангажира, да занимава мисълта ми. Струва ми се, че е минала цяла вечност, откакто не съм чела книга. Нищо не може да задържи интереса ми. Упражнението очевидно действа, защото следващия път, когато погледнах часовника, той показваше четири.

Отново завих картите и свалих копринената кърпа от кълбото, като го приближих по-близо до себе си. Неочаквано си спомних серия от събития, свързани с кълбото, главно защото мислех за лицето на Фло. В самото начало на миналата година мадам Делвекио Шварц сложи кълбото пред мен и ме покани да го докосна. Тогава Фло ахна, на лицето ѝ се появи израз на страхопочитание, благоговение и удивление. На времето не ми направи впечатление, но сега разбирам, че сигурно съм била първият човек, на когото мадам Делвекио Шварц е позволила да докосне кълбото. След това, след време, когато се забърках с Дънкан, тя ми каза нещо странно — че всичко зависи от кълбото. Точно какво, не помня, макар че сигурно съм го записала в някоя от тетрадките си. Но си спомням съвсем ясно какво ми каза последната вечер, когато Фло и аз влязохме в предната стая и я открихме в тъмнината да си общува с него.

— Съдбата на Къщата е в кълбото — каза тя и сложи двете ми ръце върху него, сетне ги събра заедно. А Фло наблюдаваше това с явно учудване.

Може би по този загадъчен и косвен начин, по които правеше всичко, мадам Делвекио Шварц ми бе казала, че имам официалното ѝ разрешение да използвам кълбото. Че аз съм избраната от нея наследница за нейните тайни.

Станах, изгасих осветлението и седнах отново на масата с лице на такова разстояние от леко замъглената сфера, че да мога да виждам благодарение на светлината, идеща отвън. И се загледах в него, фиксирайки своя образ във вътрешността на кристала, като го запазих там.

„Съдбата на къщата е в Кълбото.“

Добре, ако беше така, то аз няхах силата да видя каква е, защото след половин час взирание, взирание и пак взирание, не видях нищо друго, освен онова, което бе в стаята. Нито видения, нито лица, нищо.

Покрих го отново и станах да се приготвя за работа.

Тази вечер, както вече казах, вечеряхме с Тоби. Тъкмо свършихме и аз сложих остатъка от храната в хладилника, докато той изми няколкото чинии, когато на вратата се позвъни. Тоби избърса ръцете си с кърпата и отиде да отвори. След смъртта на мадам Делвекио Шварц само Тоби, Клаус и Джим поеа задължението за вратата. Без хазайката ни, която да пази и наблюдава, Къщата неочаквано стана уязвима.

Тоби се забави доста време, толкова дълго, че започнах да се притеснявам. След което дочух стъпки, неговите и на още някой, и приглушени мъжки гласове.

— Доктор Форсайт иска да те види, Хариет — обяви Тоби, като влезе пръв с намръщено лице. О, как исках да не бъде такъв и да харесва Дънкан!

Дънкан влезе с особеното изражение, което лекарите си слагат като допълнителна дреха, когато говорят с пациентите си. Получих леко кимване, слаба усмивка, но в очите му не светеше никакво чувство.

Поканих го да седне, като погледнах подканящо към Тоби, който пренебрегна погледа ми и остана да стои до вратата.

— Не, няма да стоя дълго, благодаря. Както вероятно знаеш — продължи с най-добрия си клиничен маниер доктор Форсайт, — в болницата се носят слухове за нас. — Когато устата ми се отвори, за да възрази, той махна с ръка да я затворя. — Може би затова днес един от регистраторите в психиатрията дойде да ме разпитва за моята Хариет Пурсел. Видял същото име върху един полицейски доклад и доклад от службата за закрила на децата, и искаше да знае дали Хариет Пурсел от клюките е същата. Попитах го защо е избрал да се свърже с мен, а не с теб, а той каза, че би било глупаво да го прави, докато не получи потвърждение от един — тук на устните му се изписа иронична, кисела усмивка — разумен човек.

— Фло — промълвих, когато направи пауза. — Става дума за Фло.

— Тя е в психиатричната клиника, Хариет. Приета е преди два дни от центъра на службата за закрила на децата.

Колената престанаха да ме държат, седнах и го загледах.

— Какво й има, Дънкан?

— Докторът не ми каза, аз не го попитах. Името му е Прендъргаст, Джон Прендъргаст, и каза да ти предам, че ще бъде в психиатрията утре през целия ден. Много е нетърпелив да говори с теб.

Сълзите се стичаха по лицето ми. Първите сълзи, които ронех, след като ми отнеха моето ангелско котенце. Може би, ако Дънкан не бе възпиран от присъствието на Тоби, а Тоби от присъствието на Дънкан, те щяха да се опитат да ме успокоят. Както и да е, когато покрих лицето си с ръце и захлипах още по-силно, двамата ме оставиха да си поплача.

Малко преди вратата да се затвори, чух как Тоби каза на Дънкан:

— Не е ли ужасно, че тя не обича никого от нас двамата и с една десета от любовта, която изпитва към това дете?

Ангелско котенце, скъпо мое, ще те намеря! Ще те върна в Къщата. Сега, когато те открих, нищо не може да ни раздели. Службата за закрила на децата те е пратила в моята болница, което е много по-близо до вкъщи от „Ясмар“.

ВТОРНИК, 21 ФЕВРУАРИ 1961

Новост е общите болници да имат психиатрични клиники. Само големите университетски болници имат такива и обитателите им не са само бедните, тъжни хронични епилептици, сифилитици в трети стадий на болестта, изкуфели старци и други безумци, които населяват места като „Калан Парк“ и „Глейдсвил“. Това са всички пациенти, чиито симптоми не се дължат на органични мозъчни увреждания — главно шизофрени и маниакални депресии, макар че не съм много запозната с психиатрията. Когато правех рутинни снимки на гръден кош, имаше едно момиче с анорексична невроза.

Психиатричната клиника в нашата болница е в нова сграда, единствената, която не е построена от стъкло и алуминий. Тя е солидна, изградена от червени тухли, с няколко прозореца, които имат решетки. Отзад има огромна, стоманена двойна врата за обслужване, но освен нея има още само една врата, и тя е стоманена, със стъклен панел с дебелина два сантиметра, допълнително подсилен с арматура. Когато пристигнах в четири часа, видях, че на тази врата има две отделни ключалки от външната страна. Така че нямах проблем да вляза, единственото, което трябваше да направя, бе да завъртя едновременно двете дръжки. Но в мига, в който вратата се затвори зад мен, видях, че за да излезе човек, трябва да има два различни ключа. Прилича на затвор, помислих си.

Имаше климатична инсталация и бе обзаведено много красиво.

Как за Бога, бяха успели да се наложат над старшата сестра да им позволи да боядисат с такива ярки цветове? Лесно. Целият свят, дори старшата сестра, отстъпват пред манията. Всички наши защити не могат да се преборят с онези, които страдат от разстройства на разума, защото човек не може да ги убеди по никакъв начин. Това една много плашеща мисъл. Четирите етажа са отделени и няма връзка между тях. На приземния — лаборатории и кабинети, мъжете на първия, жените на втория, а децата на третия. Рецепционистът се

обади на доктор Джон Прендъргаст и ми каза да взема асансьора до третия етаж, където той щеше да ме посрещне.

Там ме чакаше един голям кафяв мечок с къдрава кафява коса сиви очи и телосложение на играч на ръгби. Мечокът ме заведе в кабинета си, настани ме и отиде зад бюрото си, което винаги поставя посетителя в неблагоприятно положение. Макар че си разменихме задължителните любезности, си дадох сметка, че той е просто едно гадно копеле. Измамно мек и фалшиво сънлив, унесен. О, няма да ме измамиш, помислих си. Не съм ненормална, нито глупава, аз съм умна. Няма да получиш никаква информация от мен, никакви муниципалности, които после да експлодират в моето лице.

— И така Флоранс, или Фло както вие я наричате — каза с въпросителна интонация той.

— Фло я наричаше майка й. Доколкото знам, това е истинското й име. Флоранс е измислица на службата за закрила на децата.

— Вие май не харесвате много службата за децата — рече той, и това не беше въпрос, а по-скоро констатация.

— Нямам причини да ги харесвам, сър.

— В докладите пише, че детето е било занемарено. Беше ли подложено на насилие?

— Фло никога не е била занемарявана или подлагана на насилие — извиках възмутено. — Тя беше ангелско котенце за майка си я предмет на обожание и огромна любов. Мадам Делвекио Шварц може да не бе обикновена майка, но бе изключително грижовна. А и Фло не е обикновено, средностатистическо дете.

След това избухване се насилих да се успокоя, да бъда въздържана, внимателна. Разказах на Прендъргаст какъв живот бе водила Фло, разказах за липсата на интерес у майка й по отношение на материалния комфорт, за мозъчния тумор и странния й физически вид, за появата на Фло на пода в тоалетната по време на коремни болки, за доктора, който бе предписал хормони на мадам Делвекио Шварц заради климактериума, вследствие на които се бе появила Фло.

— Защо е била приета в „Куинс“? — попитах на свой ред аз.

— Съмнение за умопомрачение.

— Вие не вярвате в това, нали? — извиках.

— Не правя каквито и да е заключения, госпожице Пурсел. Мисля, че ще минат седмици преди да получим и най-слаба представа

какви са проблемите на Фло — доколко сегашното ѝ състояние се дължи на онова, на което е била свидетел, и доколко винаги е била такава. Тя може ли да говори?

— Никой никога не я е чувал, въпреки че майка ѝ твърдеше, че може. Открих, че центровете за четене в мозъка ѝ или са зле повредени, или просто не съществуват.

— Какъв тип дете е тя? — попита с любопитство психиатърът.

— Хиперчувствително към емоциите на другите, изключително интелигентно, много сладко и възпитано. Толкова много се плашеше от убиеца на майка си, че още преди той да се появи, се криеше под дивана, макар че никой друг, освен мен, не го смяташе за опасен.

И така продължихме още, и още, и още. Приличаше малко на двубой по фехтовка. Той знаеше, че аз не му казвам всичко, аз бях наясно, че се опитва да ме хване в капан. Импас.

— Полицейските доклади и тези от службата за децата свидетелстват, че Фло е била в стаята, когато майка ѝ е била убита. След като и двамата са били мъртви, тя останала в тази стая, без да направи опит да получи помощ. И използвала кръвта, за да рисува с пръсти по стените — продължи той, мръщейки се и местейки се стола си, докато ме гледаше. — Вие изглежда не сте изненадана, че Фло е обезобразила стаята. Защо?

Аз го загледах с празни очи.

— Защото Фло непрекъснато драскаше.

— Драскаше ли?

Така, така. Без съмнение, понеже смятаха както Къщата, така и Фло за занемарени, службата за децата дори не бе споменала за драсканиците! Бяха пропуснали значението им.

— Фло — обясних аз — драскаше по стените на майка си. Беше ѝ позволено да драска, това бе любимото ѝ, почти единствено занимание. Ето защо кръвта не е изненада.

Той изпуфтя и стана.

— Искате ли да я видите?

— Дали искам да я видя!

Докато вървахме по коридора, се оплака от ключалките на вратата, от решетките на прозорците. Терапията въздействала до такава степен върху поведението на пациента, че подобни мерки за сигурност не били необходими.

— Но — завърши с въздишка той — колелото на болниците се върти много бавно. „Роял Принс Албърт“ вече махнаха своите ключалки, така че е само въпрос на време и „Куинс“ да стори същото.

Фло беше в самостоятелна малка стая, заедно с една сестра, която носеше картонче, указващо, че има не само общо, но и психиатрично образование. Моето ангелско котенце седеше кротко в детското си креватче, толкова тъничка и малка в своята оскъдна болнична нощница, че ридания изпълниха гърлото ми и напиреха да излязат. Едва се удържах да не изхлипам. Ужасените ми очи огледаха тежкия конопен корсаж, който бе закопчан около раменете и през гърба ѝ с кожени каишки. От корсажа към дъното на креватчето я държаха здрави въжета, така че можеше да седи или лежи, но не можеше да се изправя на краката си.

Замръзнах зашеметена.

— Тежки ограничителни хомоти върху Фло? Защо?

Прендъргаст не ми обърна внимание, отиде до креватчето и спусна парапета му.

— Здравей, Фло — усмихна ѝ се той. — Имам много специален посетител за теб.

Огромните тъжни очи ме погледнаха с учудване, сетне устичката като розова пъпка се разтвори в щастлива усмивка и тя протегна и двете си ръчички към мен. Наведох се над матрака, прегърнах я и обсипах с целувки цялото ѝ малко лице. Ангелско котенце! Моето Ангелско котенце! А тя ме целуваше, прегръщаше, гушеше се в мен и в лицето ми. Натикай това в тъпия си мозък, гаден, мръсен доктор Джон Прендъргаст! Никой, който ни гледаше, не можеше да сбърка удоволствието на Фло от това, че ме вижда.

Дълго време не бях в състояние да възприема или осъзная нещо друго, освен радостта да я държа в ръцете си. След това, когато я разгледах по-подробно, видях синините. Ръцете и краката на Фло бяха изпъстрени с големи синьо-черни петна.

— Тя е била бита! — извиках. — Кой? Кой е посмял да направи това? Ще прикова на позорния стълб цялата служба за закрила на децата!

— Спокойно, Хариет, успокойте се — рече Прендъргаст. — Фло сама е направила това, както тук, така и в детския приют. Ето защо е завързана. Може да не ми вярвате, но това малко човече разкъса

ограничителите от хасе на парцали — неведнъж, а поне пет-шест пъти. Нямахме друг избор, освен да прибегнем до въжета и кожени ремъци.

— Защо? — попитах, все още съмнявайки се в думите му.

— Предполагаме, че се опитва да избяга. Когато е свободна, тя излита и буквално се хвърля върху най-близкия предмет. Лично аз съм я виждал как се блъска отново и отново в стената. Не се интересува колко лошо ще се нарани. В детския приют скочила през прозореца на първия етаж. Ето защо я изпратиха тук. Как не се е убила или не си е счупила нещо, не знаем, но е получила лоши разкъсвала и порязвания. — Неговата голяма, добре оформена ръка се плъзна по късата ѝ нощничка и я вдигна малко, за да мога да видя пресните шевове от вътрешната страна на бедрата ѝ. — Трябваше или да предприемем мерки за строго ограничаване, или силно упояване, а ние тук не обичаме упояването. То е удобно за персонала, но маскира симптомите и забавя поставянето на диагнозата.

— А пубисът ѝ? — прошепнах.

— Също е зашит, опасявам се. Повикахме пластични хирург за консултация, но те смятат, че всичко е наред. Който я е зашил в спешното на „Роял Принс Албърт“ си е знаел работата.

— Спешното на „Роял Принс Албърт“ ли? Значи Фло е в била „Ясмар“?

— Не съм казал това, нито ще го кажа.

— Защо не са я пратили в психиатрията на „Роял Принс Албърт“?

— Нямало легла — отговори просто той. — Освен това ние сме най-добрите за малки деца.

— Както и да е — заявих триумфално. — Това доказва едно нещо. Това е начинът на Фло да получи каквото иска, а тя иска мен. Дори е поела риска да умре, за да ме намери. Не ви ли говори много?

Той ме изучаваше подозрително.

— Да, тя със сигурност иска вас. Хм, ще успеете ли да я убедите да не бъде толкова безумна? — попита той.

Устните ми се изкривиха.

— За нищо на света!

— Но защо, за Бога? — попита изненадано той.

— Защото не искам. Защо трябва да ви помогна да я укротите дотолкова, че да я пратите обратно в „Ясмар“? Фло е моя. Ако майка ѝ

можеше да говори, знам, че щеше да каже същото. Ето защо кандидатствам да получа настойничество — казах.

— Вие сте млада и неомъжена, госпожице Пурсел. Никога няма да ви я дадат.

— Така казват всички, но изобщо не ме интересува. Ще получа Фло. — Усмихнах ѝ се. — Нали, ангелско котенце?

Тя затвори очи, пъхна палеца в устата си и започна да си тананика своята мелодия.

Позволиха ми да остана с нея половин час, макар че Прендъргаст така и не си отиде, опитвайки се по всякакъв начин да разбере какво крия. Хитър, лукав, потаен. Знаеше, че има много повече, отколкото му разказах. Опитвай се, задник такъв, колкото си щеш се опитвай! Няма да ме хванеш. От стара коза яре съм аз, както казваше майката на Фло.

Когато си тръгнах, една секретарка дойде да отключи вратата и пъхна в ръката ми запечатан плик.

— Доктор Форсайт ме помоли да ви предам това — каза, без каквато и да е следа от любопитство. Сякаш беше упоена с хлорпромазин. Може би наистина беше.

В бележката Дънкан ме питаше дали бих могла да се срещна с него в кафенето под гарата на Сиркулар Ки в шест часа. Имаше един час. Реших да повървя, просто изминах километри в щастлива мъгла, потънала в мечти. Все още не бях получила Фло, но поне знаех къде е. След всичко това службата за закрила на децата вече бе наясно, че аз съм сила, с която трябва да се съобразяват, хър-хър-хър. Чухте ли, шибани кучки! Малката Флоранс Шварц иска мен! Дори и да я изпратят обратно в приюта, те няма да могат да ме държат далеч от нея. Доктор Джон Прендъргаст може да бе любопитно копеле, но докладът му щеше недвусмислено да потвърди, че Флоранс Шварц е емоционално зависима от една двадесет и две годишна мома, която работи, за да преживява. Е, нека сивите духове да се преборят с това! Аз съм чудо-жена!

Когато стигнах до твърде мръсната тъмнина под железопътната гара Сиркулар Ки, осъзнах, че всичко това се бе случило в същия ден, в който погледнах в кристалното кълбо. В това ли се състоеше гадателството? Можеше ли да означава, че гадателят не вижда нещата, но актът на фокусиране на цялата мисловна енергия върху един обект с

изключително подредени молекули има способността да променя нещата? Ама че мисъл!

Така че, когато влязох в пустото кафене, мозъкът ми изобщо не бе зает с Дънкан. Всъщност дори за миг се зачудих какво правя тук. След това той се появи иззад масивната машина за еспreso. Усмихна ми се със задоволство и задържа стола, за да седна. В момента, в който седнах, взе ръката ми и я целуна, гледайки ме с толкова любов в очите, че се разтопих. Може да прави това с мен всеки път. Има това влияние. О, защо е толкова подчинен на условностите? Истинска жертва на консерватизма.

— Жалко — казах, все още свързвайки Фло с кълбото, — че човек не може да бъде разделен на две половини. Половината от теб, която госпожата иска, аз определено не искам, а онази половина, която аз искам, тя не желае. Но вече разбрах, че всъщност в това се състои целият проблем на мъжете, що се отнася до жените. Ние искаме само половин мъж.

Не ми се стори ни най-малко засегнат. Всъщност се смееше.

— Чудесно е да те видя отново във форма, любов моя — рече нежно. — Ако една осма от мен е всичко, което искаш, чувствай се свободна да започнеш дисекцията моментално.

Стиснах ръката му.

— Знаеш, че не мога. Трябва да пазя реномето си чисто, ако искам да получа опеката над Фло.

След което и двамата осъзнахме, че сервитьорката стои търпеливо до нас и очаква да вземе поръчките ни, слушайки ни като омагьосана.

— Извинете ни, скъпа — рече ѝ Дънкан и поръча две капучино. Момичето се отдалечи между масите. Изглеждаше така, сякаш папата ѝ бе обещал лична аудиенция. Добрите маниери на Дънкан имаха изключителен ефект върху жените. Което само показва, че ние не сме свикнали да се отнасят с нас като към деликатни цветя.

Разказах му за Фло и доктор Джон Прендъргаст, а той ме изслуша сякаш наистина имаше голямо значение за него. Това не можеше да бъде, знам го, но освен това съзнавам, че изпитва силни чувства към мен, и предполагам, че силните чувства са от голямо значение.

— Имаш вид — каза след края на моя разказ — сякаш току-що си приключила разходка върху горещи въглени. — Разгледа дланта ми, все едно върху нея бе написан отговора на някаква гатанка. — Чудя се защо те погледнах и се влюбих в теб? Една милисекунда на рампата и край. Всичко бе свършено. Може би защото принадлежиш към света на Кингс Крос? Обитателка на ужасна стара къща, гъмжаща от хлебарки, която повече върви пеша, отколкото с автомобил, пие евтино бренди, предана е до смърт на едно странно, откровено нежелано дете.

— Езикът ти, пич — усмихнах се аз, — е сладък като намазан с мед.

— Не, не е — отвърна той и потупа ръката ми. — Позволи ми да дойда с теб и тогава наистина ще открия меда.

Капучиното пристигна. Дънкан се усмихна на сервитьорката и ѝ благодари — две аудиенции с папата!

— Защо искаше тази среща? — попитах го.

— Просто да те видя насаме — отговори. — Господин Тоби Еванс изглежда се е пренесъл на мое място.

— Не, той си има своя територия — отвърнах, облизвайки пяната от лъжичката си. Щастиято ми се върна отново. — О, Дънкан, радвам се, че намерих моето ангелско котенце!

— Как си с парите?

— Добре.

— Ако имаш нужда, знаеш къде да ме намериш.

Но той знаеше, че не мога да приема пари от него. Все пак беше много мило от негова страна. Липсва ми. Не осъзнавам това така силно, както когато съм с него, дори и за по едно капучино на гарата.

Когато станахме да си вървим, аз се наведох над масата и го целунах жадно, с устни и език, той отвърна на целувката ми, като с едната си ръка забърса гърдите ми. Сервитьорката ни гледаше сякаш бяхме Хитклиф и Катерина^[1].

— Никога няма да мога да стоя далеч от теб — продума той.

— Чудесно! — Излязох и го оставих да плати сметката.

Когато влязох в Къщата, всички очакваха да чуят новини за Фло. Тъй като стажантите нямат право да влизат в отделенията през първите три месеца, нашата Папи си е вкъщи и вечер. Беше направила цяла камара китайска храна, която занесохме на тавана при Тоби, защото това е най-голямата стая в цялата къща и гледката оттам е великолепна.

Смешна работа. Тоби обикновено е абсолютен маниак и полудява само при мисълта хора да нахлуят във владенията му — да не би някой да остави следа от токче върху белия му под или да надраска масата, или нещо такова. Но напоследък е по-приятелски настроен, може би защото ние установихме и стриктно спазваме няколко правила, като да събуваме обувките си, преди да се качиш по стълбата и да не му предлагаме да мием съдовете. Подозирам още една причина — че мадам Делвекио Шварц липсва дори и на Тоби, макар че всички я чуваме всяка нощ.

Разбира се, те знаят така, както и аз, че не съм напреднала в процеса по вземането на Фло повече, отколкото преди да открия къде е тя, но все пак е голямо облекчение, че поне знаем къде е и можем да я посетим. Чувството е съвсем различно. Проверих графика за посещенията, като попитах Прендъргаст, който, разбира се, ще присъства на всяка среща, за да слуша какво говорим и да види как изглежда всеки от нас и т.н. Но знам, че няма да постигне нищо повече с останалите, нищо повече от онова, което постигна днес с мен. Обитателите на Крос са свикнали да пазят своите тайни от останалия свят. Никой не бе изненадан, че нашето ангелско котенце бе скочило през прозореца, и никой не бе изненадан, че е оживяло, макар че Боб ужасно плака, когато им описах разкъсванията й. Боб има нежно и добро сърце. Клаус смята, че би било добре да занесе цигулката си в болницата и да й посвири, а аз не му казах, че може да има възражения. Но само да чуят веднъж как лъкът му минава по струните и ще променят мисленето си. Предполагам, че войната е причината Клаус да не направи кариера като музикант, но загубата за света се е превърнала в наша печалба, и освен това той е такъв мил сладур! Всъщност всички са много мили.

Онова, за което не говорим, когато сме заедно, е бъдещето. Общественият попечител, сега малко по-смел, защото минаха почти два месеца, без да бъде открито завещание, изпрати един служител да инспектира Къщата, когато само Папи си бе у дома. „О, каква загуба!“ — възкликнал той, когато открил, че два апартамента и една стая не са населени с квартиранти. И защо наемите са толкова ниски? Така че очакваме след още няколко месеца, а може би и по-рано, непознати хора да се настанят в апартамента на приземния етаж, в стаята на Харолд и в помещенията на мадам Делвекио Шварц. Как можехме да

обясним на общественения попечител ролята на предните апартаменти в приземните етажи в Кингс Крос? Отново навсякъде щеше да бъде пълно с моряци. Джим ни каза, че говорила с адвокатката, която споделяла мнението, че нашите наеми не може да бъдат повишени, без да се вдигне голям шум пред комитета за справедливи наеми, тъй като хазайката ги е определила лично преди години. Но ни стигаше мисълта, че в Къщата може да живеят хора, които не са били подбрани. Искам да кажа, работата е там, че това е Кингс Крос, така че апартаментите не са наистина апартаменти, а стаите са си направо ужасни. Всичко става скрито-покрито! А ето че сега общественият попечител надничаше под полите ни! След като поемеха пълния контрол, щеше да настане истинско земетресение, и най-вероятно щяха да изхарчат голяма част от наследството на Фло в банковите книжки, за да превърнат Къщата в нещо, което да отговаря на закона, независимо кой закон решат да прилагат. Вероятно щяха да забранят драскането по стените.

Когато всички си отидоха, аз се помотах още малко.

Тоби не говори много, просто седеше на пода с кръстосани крака и слушаше, а очите му минаваха от лице на лице. Те изглеждаха почервени отколкото трябва, сигурен знак, че нещо го вълнува. Част от причината беше Фло, убедена бях в това. О, той винаги е бил много мил с нея, но над него тя нямаше властта и влиянието, което имаше върху останалите. Тоби се съпротивляваше, което може би е част от неговия австралийски характер. Да позволи на една жена да има власт над него! О, не, никога!

— Помисли ли повторно да запазиш стаята си тук? — попитах, когато той започна да мие съдовете.

Бе обърнат с гръб към мен.

— Не.

— Тогава какво те измъчва?

— Нищо.

Заобиколих мивката и се облегнах на бюфета, така че да го виждам поне в профил.

— Има нещо. Фло ли е?

Той обърна глава и ме погледна.

— Фло не ми влиза в работата.

— И там е бедата. За всички нас тя е важна. Защо за теб не значи нищо? Та тя е едно бедно сираче.

— Защото ще провали живота ти — рече не на мен, а на мивката той.

— Фло не може да направи това, Тоби — отвърнах внимателно.

— Ти нищо не разбираш — процеди през зъби.

— Не, не разбирам. Защо не ми обясниш?

— Ще се обвържеш с дете, което дори не е пълен идиот. Има нещо сбъркано у Фло, а ти си точно от онези хора, които ще прекарат следващите двадесет години, притеснявайки се за нея, влачейки я по доктори, харчейки парите, които нямаш. — Той пусна водата да тече в мивката.

— Какво ще кажеш за банковите сметки? — попитах.

— Това беше тогава. Сега е сега. Няма завещание, Хариет, а правителството си е правителство. Хлапетото няма да види и едно пени от имуществото на майка си. Тя ще се превърне в истинско бреме за теб, а ти ще остарееш без време.

Седнах в едно кресло и се намръщих.

— Е, значи се тревожиш за мен, а не за Фло?

— В тази къща има само един човек, за когото съм готов да се проваля, да изгоря, да се разоря, Хариет, и това си ти. Не мога да понеса мисълта да се превърнеш в една от онези сиви, уморени, изхабени жени, които можеш да видиш в цял Сидни, с деца, хванати за полите им, и мъж в кръчмата — рече той.

— Господи! — извиках като слабоумна. — Искаш да кажеш, че си влюбен в мен? Затова ли...

— Ти си сляпа като прилеп, Хариет — прекъсна ме Тоби. — Мога да разбера защо си падна по голямата важна клечка по кокалите Форсайт, но не мога да схвана защо си падна по Фло.

— Но това е ужасно! — възкликнах.

— Защо, защото не ме обичаш ли? — попита той. — Аз съм свикнал, ще го преживея.

— Не, защото ми казваш, че си влюбен в мен, но го казваш без любов — опитах се да обясня. — Това трябва да бъде казано така, че да ти отговоря, а вместо това ти блъскаш главата ми в стената заради една любов, която няма нищо общо, с който и да е възрастен — мъж

или жена! Не мога да ти обясня за Фло, Тоби. Погледнах я и се влюбих в нея, това е всичко.

— И аз те погледнах и се влюбих в теб оня ден, когато цапардоса красавеца Дейвид на верандата — призна, усмихвайки се Тоби. — И без съмнение голямата и важна клечка по кокалите те е погледнал и се е влюбил в теб още първия път, когато те е видял.

— И той каза същото. На рампата в „Куинс“. Така че всички сме се погледнали и сме се влюбили. Но това не ни доведе до никъде, нали? Единственият от нас, готов да даде обещание, съм аз, но не на теб, нито на Дънкан. — Станах. — Много е странно и необяснимо, не мислиш ли?

Заобиколих го, целунах връхчетата на пръстите си и ги сложих на челото му.

— Може би един ден ще успеем да подредим всичко, пич, хър-хър-хър.

---

[1] Главни герои от романа „Брулени хълмове“ на Емили Бронте. — Б.пр. ↑

СРЯДА, 15 МАРТ 1961

Два и половина месеца откакто е умряла мадам Делвекио Шварц и все още нищо не е решено. Според господин Хъш скоро ще се произнесат, че е умряла, без да остави завещание. Цялата работа върви към съдебно дело, защото нито мадам Делвекио Шварц, нито Фло са съществували официално. Моята Фло, която продължава да е в психиатричната клиника на „Куинс“ и е предмет на всякакви видове тестове — от енцефалограми до невропсихологични изследвания. Но тези изследвания не обясниха на доктор Прендъргаст и неговия професор нищо. Енцефалограмата ѝ е нормална, с хубава, прекрасна, висока амплитуда, добре модулиран алфа-ритъм, който се появява, щом Фло затвори очи. Те имат един доста забавен тест за интелигентност за неми, на който едно интелигентно и чуващо дете може да отговори, само че тя не искаше. Единствените посетители, които допуска до себе си и е щастлива, когато ги вижда, са живеещите в Къщата. Макар че всяка сестра, психиатър и терапевт я познават вече съвсем добре, Фло отказва да се сприятели, с който и да е друг човек, щом не е обитател на Къщата.

— Защо продължавате да я държите тук? — попитах днес Прендъргаст, когато отидох в психиатрията след работа.

— Защото тя е по-добре тук, отколкото в приюта — отвърна, мръщейки се, той. — Тук поне може да я посещават хора без много шум. Но истинската причина е, че професор Левлин и аз сме заинтригувани да наблюдаваме нейния случай, който обикновено се определя като юношеска шизофрения, напоследък започнаха да я наричат аутизъм. Тя няма класическите синдроми, но има характерни признаци. Не се случва често да се грижим дълго време за дете на такава невръстна възраст като Фло — родителите винаги искат да си ги вземат вкъщи, без значение колко им е трудно да се справят с тях. Така че Фло ни е изпратена от Бога. — Той ме погледна замислено. — Бихме искали да ѝ направим ангиограма, да вкараме малко въздух в

мозъка и да видим дали има повреда в говорния апарат или някаква атрофия на мозъчната ципа, но рисковете са прекалено големи.

— По-добре не мислете подобни неща! — извиках ядосано аз. — Само се опитайте да я използвате като опитна мишка и ще разтръбя за това във всички вестници!

— Спокойно! Мир! Мир! — вдигна ръце той. — Просто я наблюдаваме.

Чувствах се уморена, безполезна, паднала духом. Работата ми не страдаше от това, защото не го позволих, но истината е, че ми е дошло до гуша от болници. Дисциплината, ритуалите, постоянната битка с жените, които са облечени с власт. Дори да пръднеш, трябва да поискаш разрешение. А и сестра Агата продължи да ме наблюдава бдително с едно око, благодарение на Харолд и неговото писмо. Никой така и не откри нито една нишка или косъмче доказателство, за да потвърди слуховете за любовната връзка между Дънкан и мен, но чувствам как направо си умират да си чешат езиците. С каква цел, нямам представа. Не мога да бъда уволнена, нито Дънкан да пострада. Онова, което искат, най-вероятно е нов скандал с повече пикантерии и свежо месо за дъвчене, но „Куинс“ така или иначе има необикновено добро име на скандалния фронт.

Старшата от спешното и Константин се сгодиха, макар че няма да се оженят преди края на тази година. Трябвало нещо да се довърши по откриването на ресторанта на Константин в Парамата, където ще има паркинг и ще се предлага меню, подходящо за населението на Парамата — истински бифтеци с картопки. Прекрасно.

Естествено, цялата болница знае, че посещавам едно дете в психиатричната клиника всеки ден, ала никой не успя да открие защо. Сред сестрите се носят слухове, в това число и в психиатрията, но са в неведение за моята молба за настойничество.

На този фронт нещата се развиват много бързо. Всяка седмица говоря с господин Хъш по телефона, той продължава да ме предупреждава, че дори след всичко, което се знае за Фло, дори, че е била затворена едва ли не в килия, не мога да очаквам да получа настойничество. Аз се осланям на доклада на Джон Прендъргаст, но господин Хъш не вярва той да има някаква тежест пред службата за закрила на децата. Ако поставят на Фло окончателна диагноза юношеска шизофрения, те могат да я изпратят — о, Боже! — на

всички възможни места, дори и в Стоктън. И ще го направят въпреки факта, че психиатричната ѝ история я определя като неадаптивна и невъзможна за осиновяване. Човек ще си помисли, че направо ще се хванат като удавник за сламка за моето предложение, но не би. Била съм прекалено млада, прекалено бедна и прекалено неомъжена. Това просто не е честно!

— Хариет — каза ми господин Хъш тази сутрин, — трябва да разбереш мисленето на чиновниците. За да решат този случай в твоя полза, ще са необходими мъдрост и кураж, каквито официалните власти нямат и не смеят да имат. Всичко се свежда до изкуството да запазиш носа си чист и краката си сухи, да внимаваш и да стоиш далеч от прегрешенията. Те са прекалено чувствителни, страхуват се да не би някой да ги натопи и да им търси отговорност за подобно необикновено осиновяване или настояничество. Може да се размирише страхотно и да бъдат обвинени. Така че няма да поемат риска скъпа моя. Просто не могат да го направят.

Прекрасно. Наистина прекрасно. Тя си седи там, вързана с тежкия ограничителен хомот и каишите, живееща от посещение до посещение, и няма нищо, което мога да направя, за да я освободя. Но пък в главата ми минаваха какви ли не налудничави идеи. Първата бе да предложи брак на Тоби, но тя не просъществува по-дълго от святкането на лампа. Ако Тоби приеме едно дете, то трябва да бъде негово и само негово. И трябва да е син, а не дъщеря. Обичам мъжа в него заради много неща — той е целенасочен като стрела, перфекционист, много е забавно да бъдеш с него и отгоре на всичко е много привлекателен. Дори понякога е страхотен. Но през повечето време е като трън в задника.

Сетне имах друга велика идея, която все още ме занимава. Бих могла да отвлека Фло и да напусна щата, а евентуално и страната. Австралия е голям континент. Ако двете се отправим към Алис Спрингс или към Катерине и аз работя като прислужница в някой мотел, никой няма да ми задава въпроси за нея. Фло просто ще си прекарва времето, като си играе в прахта с децата на аборигените, на които изобщо няма да им направи впечатление и едва ли ще забележат, че е няма — вероятно ще четат мислите ѝ така, както правеше майка ѝ. Тя ще бъде част от едно духовно общество, а когато съм свободна, ще бъде с мен. Схемата имаше доста положителни страни.

Вадя картите Таро, но все още не съм се опитала да ги наредя. Това е просто една безполезна забележка, предназначена да ме отклони от онова, което смятам да кажа. То е, че моите ръце не са съвсем стабилни, че очите ми са уморени и чувствам, че машинката на тялото ми се е изхабила от тичане. Смешно е, знам. Това е моментно настроение, ще ми мине. О, защо не се случи нещо?

Все още всяка нощ гледам в кристалното кълбо, след като мадам Делвекио Шварц ме събуди в три и десет. Теорията, която измислих, когато Дънкан откри Фло, беше прекрасна, но събитията не я потвърдиха. Така че трябва да приема, че откриването на Фло онзи ден от Дънкан е било случайно.

ПЕТЪК, 24 МАРТ 1961

Нещо странно се случи тази вечер. Когато звънецът на вратата zazвъня малко след шест, отидох да отворя, защото нико́й от мъжете все още не беше се прибрал. И там, на верандата стоеше мадам Фуга от 17-д. О, Боже! Как ли е истинското ѝ име?

— Радвам се да те видя — казах, като избягнах споменаването на име.

— И аз също, миличка — изчурулика тя.

— Ще влезеш ли? Кафе?

Тя отказа, трябвало да се връща обратно преди работата да стане прекалено напечена. О... била, хм... чудела се, хм... дали ние, хм... имаме някакви планове за свободните стаи?

— Някои от моите момичета се интересуват — каза в заключение мадам Фуга.

Колко странно! В този момент си дойдоха Джим и Боб с мотора и се присъединиха към мен, докато обяснявах на мадам, че общественият попечител контролира нещата и че не сме чули все още дали имат намерение да дават под наем свободните помещения.

— Шибани стари кучки! — изруга тя и си тръгна, оставяйки след себе си силен аромат на „Пату Джой^[1]“.

— Бизнесът очевидно процъфтява — казах на Джим. — Вярвам, че този парфюм струва повече от диаманти или трюфели.

— Е, тя носеше също така и доста диаманти, освен ако не мислиш, че обещите и огърлицата ѝ са големи парчета стъкло от бутилка — засмя се Джим.

— Това не е честно, нали? — каза леко замислено Боб. — Добрите момичета като теб и сбърканите като мен са щастливи, ако получат кутийка шоколад „Черна магия“.

Аз сграбчих дръжката на вратата като шокирана.

— Боб! Да не искаш да кажеш, че Джим ти е подарил цяла кутия шоколад „Черна магия“?

Боб се ухили, при което показва чак кучешките си зъби, големи колкото на Дракула.

— Джим ме обича.

— Е, аз сериозно си мисля да помоля мадам Фуга за няколко урока как да почна работа в техния бизнес — казах. — Това е единственият начин да печеля честно — хм, пардон, грешка — нечестно! — като си живея в къщи! Същевременно така ще осигуря на Фло цяла камара чичовци.

Джим се намръщи, но не на моята шега.

— Знаеш ли, Хари, това, което направи мадам Фуга, беше много странно. Тя трябва да знае, че не е в наша власт да даваме стаите под наем. Чудя се какво търсеше всъщност?

— Нямам представа — отвърнах.

Боб неочаквано изпадна в луд кикот.

— Аз пък се чудя какво ли ще кажат от службата за закрила на децата, ако знаеха за 17-б и 17-д. О-хо-хо-хо!

Но те знаеха, разбира се. Джим обаче беше права, че появата на мадам Фуга бе повече от странна. Какво търсеше тя? Какво душеше? Макар да подозирам, че службата за защита на децата не бе толкова шокирана от наличието на бардаците в съседните къща колкото бе мис Арф-Арф при второто си посещение, когато видя крилатия фалос, избродиран от вътрешната страна на мъжките джинси на Джим. Както бе силно впечатлена и от лейди Ричард, подпряна на ръката на Джим. Между нас казано, лейди Ричард продължава да спазва традиционната жалейка за мадам Делвекио Шварц. Все още ходи в черно, макар полите да са по-къси. Все пак обяви, че би могъл да облече лилаво или сиво. Дори, ако случаят го изисква, и бяло.

---

[1] Много скъп френски парфюм, създаден от Жан Пату. — Б.пр.

↑

ВТОРНИК, 4 АПРИЛ 1961

Тази сутрин ми се обади секретарката на господин Хъш и ме помоли, ако е възможно, да отида в кантората в два часа. Всъщност не беше молба, както ми подсказа инстинктът. По-скоро призовка. Което означаваше да съобщя на сестра Агата, че се налага да напусна рентгеновото отделение по-рано. Денят не бе от най-натоварените, но за нея това, разбира се, няма значение.

— Госпожице Пурсел — започна със свадлив тон тя, — тези ваши неотложни задачи в последния момент започнаха да се превръщат в доста гаден навик напоследък. Това не е никак хубаво.

— Сестра Топингам — отговорих невъзмутимо, — вие преувеличавате. Случаите, когато съм отсъствала от работа тази година, са точно три. На втори януари, на единайсети и на тринайсети. В онзи петък, тринайсети, наистина бях на погребение, колкото и неподходяща да ви се струва датата. Не искам да ми се плаща за тези отсъствия, както и за двата часа, които ще изгубя днес следобед. Госпожица Смит и младшата лаборантка могат да се справят. Днес в спешното е съвсем спокойно. Да, знам, че ви затруднявам, но това не е нищо повече от затруднение. Болницата няма да престане да функционира, ако не съм тук.

Тя изкряха също като госпожата.

— Вие сте нахална, госпожице Пурсел! — беше най-добрият отговор, който можа да измисли.

— Не, сестро Топингам, не съм нахална. Просто направих непростимото, като се защитих.

Сестра Агата посегна към регистрационната книга.

— Можете да вървите, мадам. Уверявам ви, че няма да забравя това.

Уха! Мога да се обзаложа, че старата кучка наистина няма да го забрави.

Но пък се почувствах отлично, сякаш червеят на Пурсел найсетне си повдигна главата^[1]!

Настроението на господин Хъш бе малко по-добро от това на сестра Агата. Беше сбърчил нос, сякаш току-що бе открил, че хладилникът за месо се е развалил една минута след като е затворил магазина за дълъг уикенд.

— Вчера ходих в службата за закрила на децата — рече той — с цел да подам формална молба за осиновяването на Флоранс Шварц. Страхувам се, че реакцията им спрямо вас бе по-непреклонна, отколкото очаквах, госпожице Пурсел. Казаха ми направо, че нямате морално право да искате детето.

— Морално право ли?

— Това е терминът. Морално право. Първо, налице са двете къщи с лоша слава, граничещи със собствеността на вашата покойна хазайка, а тъкмо там вие имате намерение да отглеждате детето, за което не е сигурно, дали е наследник на същата. Второ, една от чиновничките в службата е говорила с госпожа Форсайт. Очевидно за вас и господин Форсайт се разпространяват някакви съмнителни слухове, а тази чиновничка била осведомена за тях от своя приятелка в „Куинс“. Госпожа Дънкан Форсайт ви описала като напълно пропаднала и без средства. — Гримасата му показваше, че месото катастрофално се е вмирило. — Много съжалявам, но положението е такова.

— Мръсна кучка! Ще я убия! — произнесох бавно аз. Той ме погледна състрадателно.

— Съгласен съм, че убийството ще ви зарадва, Хариет, но то няма да помогне на Фло, нали така? — Сетне извади ножовете и избра най-острия, с който да ми причини колкото може повече болка. — Службата също така отбеляза, че Фло ще бъде изписана от „Роял Куинс“. Диагнозата е неспецифична форма на аутизъм, което означава, че ще бъде изпратена в подходящо болнично заведение.

— Стоктън — произнесох с изпразнен от съдържание глас.

— Това е напълно невъзможно. Службата осъзнава, че Фло има група от постоянни посетители, които живеят в Сидни. Предполагам, че ще я насочат към „Глейдсвил“.

— Фло ще бъде затворничка. — Погледнах го право в очите. — Господин Хъш, не ме интересува какво казва службата за закрила на децата. Искам молбата за осиновяване да бъде внесена. И всеки път, когато ме отпратят, аз ще се връщам и ще внасям следващата. Ако е

необходимо, години наред. Искам, когато Фло стане зряла жена, да знае, че непрекъснато съм опитвала и не съм се отказала. Ако все още е жива, в което силно се съмнявам. Това е истинска трагедия.

Върнах се вкъщи, като пресякох Домейн пеша. Свалих обувките си, събух чорапите и почувствах как жилавата, еластична трева се съпротивлява под краката ми. О, защо унижих публично госпожата? Измъкнах я от колата под носа на двете собственички на публични домове, пред съпруга ѝ, подпрях я на стената, казах речта си и я натиках обратно. Само за да ѝ натрия носа и да ѝ покажа колко дребнава и жалка е? Ето че сега тя бе получила своето възмездие. Макар да съм убедена, че щеше да го направи дори и ако не бях я унижила тогава. Но аз имам намерение да ѝ го върна. О, да! Още следващата седмица. След като вече така или иначе бях осъдена като морално пропаднала, какво значение имаше дали приемам джентълмени в апартаментата си? Щях да се обадя съвсем открито на Дънкан у тях и да го поканя да ми гостува цяла нощ. Щом искаш да играещ мръсно и да правиш кални номера, госпожо Форсайт, ще трябва да изпиташ на гърба си колко мръсна е калта. Сетих се. Хлебарките... Ще напълня един голям буркан с тях и ще ги пусна на свобода в малката ѝ количка. От най-големите, които летят, хър-хър-хър. Ще отида на следващия митинг на Комитета за черните и белите с огромен плакат, на който ще пише: *„Мадам Дънкан Форсайт не бута на мъжа си, ето защо той е принуден да го прави с морално неподходящо момиче, достатъчно младо да му бъде дъщеря.“*

Хубави мисли. С тях стигнах незабелязано чак до Улумулу, където обух обувките си и престанах да мисля как ще отмъстя на госпожата — знаех, че няма да го направя, тъй като моето отмъщение щеше да рикошира в Дънкан. Обаче онова за хлебарките беше добра и напълно осъществима идея. Както и поканата Дънкан да прекара цяла нощ в обятията ми. Дори нещо повече, ще я прокълна. Да има лош дъх. Да я нападне упорита и неизлечима млечница. Да набелеее независимо колко ще гладува и какви диети ще пази. Да се набръчка цялата като бабичка. Да ѝ миришат краката и глезените ѝ да се подуют, така че да не може да влезе в обувките си. Очите ѝ да гуреляшат от конюнктивити. Косата ѝ да се напълни с пърхот. Да я нападнат глисти, които да снасят яйцата си в ануса, така че да си чеше задника на публично място. О, да! Да се поболеееш бавно, госпожо Форсайт! Да

умреш от суета! Всичките ти огледала да се счупят, докато се гледаш в тях, молци да проядат бутиковите ти дрехи и да ги превърнат в парцали, в торби от зебло и кални гумени ботуши.

Това така ме ангажира, че стигнах, без да се усетя чак до Макелхон Стеарс, където спрях на средата на пътя и се разплаках. Фло, мила моя Фло! Ангелско котенце! Как ще успея да те върна отново вкъщи?

Все още плачех, когато влязох в Къщата, където въпреки сивата пелена на сълзите, можех да видя колко са избелели драсканиците. Щяха да я отведат далеч от мен, а аз ще трябва да стоя встрани от живота ѝ и сърцето ми да се къса, защото не мога да прекарам всеки ден с нея. Аз съм млада, бедна и неомъжена. Трябва да работя, утре трябва да отида и да се извиня на сестра Агата. Мътните да те вземат, госпожо Дънкан Форсайт, да ти изсъхне проклетият злобен език! Ти ще разбиеш повече съдби, отколкото безгръбначното поведение на съпруга ти.

Хвърлих се на леглото и се усилих да поспя. Събудих се, след като навън бе паднала тъмнина. Прозорците на 17-д излъчваха всички цветове на дъгата, оттам се носеха и плуваха във въздуха обичайните смехове и разговори, както и крясъците от битката между Честност и Постоянство, които никога не мелеха брашно. Пожелавам ви късмет, дами, помислих си, докато се оправях с моята възмутена котка. Съществуват много по-лоши начини да изкарваш прехраната си. Много по-лоши, гадна госпожо Паразит Форсайт.

Е, щеше да се наложи да извърша отвлечане, после полет някъде към северните територии, където мъжете са мъже, а жените не достигат. Мисълта за раздялата бе мъчителна. Не мога да кажа на мама и татко какво планирам, нито да се свържа с тях, след като намеря място за живеене. Фло и аз ще трябва да изчезнем от картата и от лицето на земята. Ако тайната се довери дори само на един човек, тя престава да бъде тайна. Ще трябва да изпразня банковата си сметка до дупка и да скрия парите в торбичка под престилчицата на Фло. Да намеря безлични, дрипави дрехи. Ще трябва да изглеждаме като изпаднали хора, които се редят на опашката за помощи. Дрехите на Фло си бяха подходящи, но аз ще трябва да се разтършувам из боклукчийските кофи в Салвос или Сейнт Винсът де Ор — шегичка, хър-хър-хър. Да, мога да го направя. Защо ли? Защото съм достатъчно

умна, за да поддържам версията и да навържа всички лъжи. Трябваше ми версия. Съпругът ми ме е изоставил — това е хубава и обикновена история. Австралия я претъпкана с изоставени съпруги. Да си купя венчална халка. Моята бедна, малка дъщеричка дотолкова е тъгувала за баща си, че не иска да говори. Не, това не звучи правдоподобно. Защо ще ѝ липсва някакъв негодник, който е причинил зло на майка ѝ? Тогава? Тя не говори откакто баща ѝ я е пребил в пиянската си забрава и нещо в главата ѝ е превъртяло. Да, това звучи убедително. Ами Марселина? Онзи беден старец ми бе доверил своето ангелско котенце — как можех да го предам? Но май се налагаше. На котките не е позволено да пътуват. Или може би е? Ако скриех Марселина в торба от зебло, може би щеше да стане. Ще направя едно пробно пътуване до Сините планини с нея. Ако е успешно, ще вземе и двете си ангелски котенца с мен.

... Това е написано много по-късно. Трябва да бе почти полунощ, когато престанах да вървя напред-назад из стаята си, обмисляйки и отхвърляйки различни варианти, разработвайки плана си. Не бях яла, но не бях гладна. Не ми се пиеше кафе или чай, нито бренди. Чувствах се сякаш бях повръщала, беше ми гадно. Поне повече не се тревожех за дневниците си и за Харолд. Старите тетрадки също се бяха завърнали в бюфета.

Когато отидох до масата, кълбото привлече очите ми — естествено, то бе най-привличащото нещо в цялата стая. Стоеше си в своята подложка и светеше мътно. Предмет, който имаше за цел да мами. Сълзлива трагедия. Все още се чудех дали да гадая, преди да си легна, или да изчакам старото момиче да ме събуди със своята неизменна нощна разходка и силен смях. Може би, ако го направех, кълбото щеше да работи за мен? По дяволите, не! Седнах, като се плъоснах на стола и се заклек никога повече да не се унижавам пред едно голямо парче силициев диоксид. Просто стар разтопен пясък.

Така седях и мислех колко ужасно се държаха всички с мен днес. Но много по-лошото бе, че бяха непоносимо гадни към Фло. При това сърдито гадни, а не спокойно и потискащо гадни. Сърдитата гаднярщина е непоносима, ако не счупиш нечия глава или не забиеш коляно в топките на някой. Не си мислете, че онези ужасни жени от

службата за закрила на децата нямат топки. Имат, и те са толкова големи колкото на всеки друг вид ренегати.

Гледах кълбото и в главата ми се роди една странна мисъл. Какъв бе проблемът с мадам Делвекио Шварц? Ако това горе беше тя, ако тя тропаше и се смееше всяка нощ, тогава значи все още броди по земята. В такъв случай защо позволява да убият нейното ангелско котенце? Защо остави след себе си такава бъркотия? Би трябвало да знае, че оставя пълна каша! Освен това би трябвало да подсказе някакъв отговор. Беше много глупава за някои неща, но същевременно бе забележително умна. Даде ми само два ключа — че съдбата на Къщата е в кълбото и че всичко зависи от кълбото. Нима толкова ревностно бе вярвала в себе си и в силата си, та бе допуснала, че аз ще видя всичко? Че ще успея да разкрия всичко в кълбото? Тя сложи ръцете ми върху него, беше нещо като благословия. Но аз не виждам нищо в него! Опитвам се вече цял месец и нищичко. Абсолютно нищо!

Гледах ядосано това нещо и неясната му вътрешност, отразяваща моята стая с краката нагоре. Съдбата на Къщата е в кристалното кълбо. Всичко зависи от него. Грабнах го от основата му и го вдигнах с двете си ръце. Когато го оставих отново, то започна да се върти. Спрях го. Никакви вибрации, никакви странни електрически импулси. Беше просто едно много тежко кълбо от втечен под налягане силиций. Масата се наклони на една страна, затова бутнах чинийката с масло зад моето съдбовно мъчение и го подпрях, а погледът ми се премести върху основата. Малката кръгла възглавничка между него и черното дърво не беше копринена, а кадифена, и бе хлътнала под тежестта на Кълбото.

О, Хариет Пурсел, ти си голяма глупачка! Как може да бъдеш толкова отчайващо тъпа? Отговорът през цялото време е бил тук, пред мен, цели четири месеца!

Вдигнах основата и започнах да дърпам плата, там, където застъпваше дървото, освобождавайки го малко по малко, тъй като лепилото, с което бе залепен, беше много здраво. Но то не отиваше под кълбото, само поддържаше краищата на плата. И там, под кадифето, се намираше едно сгънато парче хартия, поставено в празната кухня, която сигурно мадам Делвекио Шварц сама бе издълбала с длето. Евтина, печатна форма за завещание от онези, които всеки може да си купи от книжарница или от продавач на канцеларски материали.

Жестоко. Лукаво. Сатанинско. Колко ли време е прекарала, за да измисли тази последна гатанка, залагайки целия си свят, включително и своето ангелско котенце? Дори не ми бе намекнала, беше заложила всичко на носа ми. На моя нос и моя усет към тайнственото, към загадката. Не беше постъпила честно и с двата ключа — Съдбата на Къщата не беше в кълбото, а под него. Разликата бе само една малка дума. Ако беше използвала правилния предлог, щях да намеря завещанието още същия ден, ако ли не и по-рано. Но не. Не и тя. Така беше прекалено просто, прекалено безинтересно.

Завещанието не беше дълго. В него се казваше, че оставя всичката си собственост, предмети и пари на Фло Шварц, нейното единствено дете, а докато тя стане пълнолетна, предоставя управлението им на своята скъпа приятелка госпожица Хариет Пурсел, живееща на същия адрес, която има право да разполага с всички средства както желае и намери за добре. И също, че приписва грижата и опеката над Фло Шварц, нейното единствено дете, на гореспоменатата Хариет Пурсел, защото е на мнение, че гореспоменатата Хариет Пурсел ще отгледа и възпита Фло според нейната воля. Завещанието беше подписано с името Хариет Пурсел Делвекио Шварц и имаше двама свидетели. Ото Вернер и Фриц Вернер. Не познавах нито единия, нито другия. Братя ли бяха? Или баща и син?

Хариет Пурсел! Мадам Делвекио Шварц беше родена Хариет Пурсел. Липсващото звено, липсващото поколение. Но ако бе от татковото семейство, то той бе в абсолютно неведение за съществуването ѝ. Възможно е, ако още от рождението си е изглеждала сбъркана. Родителите от деветнадесети век са били много странни относно потомството си, когато е изглеждало сбъркано — натирвали са ги далеч от дома, криели са ги като позор. Твърде вероятно е тя да е моя много близка роднина — може би сестра на татко? Той е роден през 1882, а тя би трябвало да е родена около 1905. Ами ако е била родена през 1902, докато татко е бил в Южна Африка и се е сражавал в Бурската война? Той има две сестри близначки, родени след него, през 1900 година — истинска напаст, казваше татко за тях, смеейки се. Ами ако след леля Ида и леля Джоан се е родила още една дъщеря? Момиченце, което е изглеждало странно и е било скрито от света? Това е единствената тайна, която, мога да се обзаложа, никога няма да бъде

разкрита, макар че това даваше отговор на въпроса защо е била кръстена с прокълнатото семейно име. Мадам Делвекио Шварц беше като лук. Отлюспваше люспа след люспа, а в сърцевината имаше едно детство, за което тя никога не бе споменала на никого от Къщата, дори и на Папи.

Не плаках, не страдах, не стенах, нито вих. Прекалено много неща се случиха, за да повярвам, че са истина. Ще изчакам до утре сутринта, когато мога да покажа листа хартия на господин Хъш.

---

[1] Има се предвид поговорката „И червей да настъпиш, и той ще си повдигне главата.“ — Б.пр. ↑

СРЯДА, 5 АПРИЛ 1961

Събудих се в шест, чувствах се много странно. Ако авторът, замислил цялата описана по-горе мистерия, бе галопирал и се бе смял в три и десет миналата нощ, то аз не бях го чула. Първата ми неприятна задача бе да телефонирам в офиса на сестра Агата и да кажа, че днес няма да отида на работа. Не, няма причина, съжалявам, сестро Бейкър. Лична работа. И затворих телефона.

Сетне се помотах насам-натам в приятна мъгла, дадох на Марселина допълнително каймак, изпих няколко чаши кафе, изядох бърканите яйца с препечен хляб и облякох новото си светлорозово есенно костюмче, купено със спестяванията ми. Непрекъснато разгръщах завещанието и се уверявах, че в него наистина пише тези чудесни неща. Така беше. Да, точно така.

Бях на прага на „Партигтън, Пилкингтън, Пърблинд и Хъш“, преди госпожица Худжар да пристигне и да отвори кантората. Когато ми обяви презрително, че господин Хъш е прекалено зает и едва ли ще има време да ме види днес, аз ѝ отвърнах, че въпреки всичко ще го почакам. За половин минута, за четвърт минута ако трябва, хич не ми пука, но трябва да го видя! Така казах. Седнах в приемната, продължих да надничам в завещанието, тананиках си някаква мелодия, разгръщах шумно списанията, изобщо се държах така глупаво, че когато господин Хъш премина през вратата в десет часа, госпожица Худжар бе готова да ме удуши.

— Госпожица Пурсел отказва да си тръгне, господин Хъш! — оплака се тя.

— Тогава най-добре ще е да влезе — рече, въздъхвайки той, примирявайки се с мършавата вратна пържола вместо сочната от филето. — Не мога да ви отделя много време, трябва да бъда в съда.

В отговор аз му подадох завещанието.

— Виж ти, това не е възможно! Как може! — възкликна, след като го прегледа набързо той. — Откъде се появи това нещо?

— Намерих го снощи, сър, скрито под основата на един от любимите орнаменти на мадам Делвекио Шварц.

— Дали Хариет Пурсел е истинското й име? — попита адвокатът оглеждайки ме така, сякаш ме подозираше във фалшификация. Сетне отдели на завещанието минута внимание. — Изглежда истинско — разумен почерк, същият като върху банковите книжки, датата е отпреди една година. Познавате ли свидетелите?

Казах, че не ги познавам, но ще разпитам за тях.

— Има ли значение? — попитах напрегнато. — Може ли някой да го оспори?

— Скъпа моя Хариет, смея да твърдя, че всеки ще приветства мистериозното появяване на този документ с въздишка на облекчение. Това е единственото съществуващо доказателство за тази дама и в него тя признава, че Фло е единственото й дете, и безпрекословно определя настойничеството над нея на вас. Пред закона нейните разпореждания са валидни.

— Но службата за закрила на децата няма да промени мнението си за мен, нали, господин Хъш?

— Най-вероятно не — отвърна невъзмутимо той. — Обаче завещанието сваля грижата за Фло от техните плещи. Те вече не са отговорни за съдбата й и вероятно ще бъдат много, много щастливи. Мога да добавя, че завещанието ви осигурява финансова независимост. Вие ще бъдете в състояние да живеете комфортно благодарение на приходите от недвижимо имущество, така че няма да бъде необходимо да работите. Ще бъдете осигурена.

Сетне се прокашля, за да прочисти гърлото си по доста подозрителен начин. Погледнах го внимателно.

— Тъй като няма посочено име за изпълнител на завещанието, вие трябва да решите кой да се заеме с това задължение. Може да се възползвате от услугите на обществения попечител или, ако предпочитате, аз мога да се заема с официалното му утвърждаване. Трябва да ви предупредя, че общественият попечител се движи със скоростта на костенурка, но хонорарите им са еднакви с тези на частните филми.

Аз бях на ред!

— Предпочитам вие да се заемете с всичко, господин Хъш.

— Добре, добре! — Мършавата вратна пържола в миг се превърна в сочно бонфиле. — Вече имах случай да говоря с обществения попечител относно недвижимото имущество на мадам Делвекио Шварц. Тя притежава над сто и десет хиляди лири, депозирани в банкови сметки, пръснати из цял Синди. Източникът на тези пари обърка експертите, които не могат да докажат, че това са нечестно спечелени доходи. Естествено, всеки се досеща, че те идват от къщите 17-б и 17-д, но и двете „предприятия“ се радват на фактически имунитет от... хм, от страна на официалните власти, и експертите са взели свидетелски показания от техните притежателни, че плащат наеми от тридесет лири на седмица. 17-а и 17-е, макар че са къщи със стаи под наем, също плащат по тридесет лири на седмица. Това прави сто и двадесет лири на седмица. Един добър адвокат може да оспори, че тези пари отиват за поддръжка на сградите, за комунални разходи и данъци, тъй като и четирите къщи са в отлично състояние — нещо, с което собствената къща на мадам Делвекио Шварц не може да се похвали. Данъчната полиция е доста объркана, но докато не се появят конкретни доказателства, всичко, което имат право да наложат, е данък върху лихвите и наемите. Ако данъчната служба реши да ни съди, един добър екип от адвокати може да протака случая в съда с десетилетия. Аз, разбира се, ще ви свържа с една счетоводна фирма, които да ви посъветват какво да правите по принцип със спестяванията на Фло — в момента те трупат само стотинки в банковите сметки, което е чиста загуба — бррр! „Бърдуистъл, Ентуестъл, О’Халоран и Голдбърг“ са най-добрите.

Ето какво бе търсила мадам Фута! Искала е да разбере какво знам и колко. Но не се притеснявай, скъпа мадам, с мен вие сте напълно в безопасност. Ние няма да лишим всички индустриалци и политици, банкери и съдии от възможността да се освободят от мръсната си течност, нали? Хм, тридесет лири на седмица! Виж ми окото! По-вероятно триста, а може и повече. Но, внимавайте! Предупреждавам ви! Имам намерение да се пазаря упорито заради Фло, скъпи мои мадам! Неслучайно името ми е Хариет Пурсел!

Бях толкова развълнувана пред тази перспектива, че се наведох през бюрото и целунах господин Хъш по устните, един поздрав, на който той отвърна с истинско удоволствие.

— Сър, вие сте истински сладур!

Той доволно се разсмя.

— Трябва да призная, че винаги съм мислил така за себе си, но е хубаво, когато получиш потвърждение. Най-добре ще бъде да оставите на мен да се заема и уредя освобождаването на Фло. Междувременно ще се погрижа да имате достатъчно пари, за да живеете, докато завещанието бъде официално утвърдено. Ще си получите Фло обратно преди този ден да настъпи.

Хванах такси до „Куинс“, макар че не отидох направо в кабинета на сестра Агата. Първо се отбих в психиатричната клиника и намерих доктор Джон Прендъргаст на път за сутрешната си консултация.

— Джон, Джон! Мадам Делвекио Шварц е оставила завещание, в което ме определя за настойник на Фло! — извиках аз. — Службата за закрила на децата съвсем скоро ще бъде принудена да ми я предаде! Ура!

Лицето му придоби съвсем мечешко изражение.

— Тогава ще я задържим тук и ще я пазим за теб. — Той ме вдигна като перце и ме завъртя из коридора. — Тъй като не си падам много по сестрите — каза, докато ме водеше към стаята на Фло, — нещастieto на моя живот е, че всяка жена, която харесам, принадлежи на някой пациент и следователно е обвързана. Ти си далеч от тази категория, така че не знам дали ще имаш една свободна вечер, за да вечеряш с един по-скоро луд, отколкото обикновен психиатър?

— Имаш телефонния ми номер — казах, като го погледнах с нови очи. Хм, я виж ти. Моите хоризонти се разширяват. Беше от типа централен нападател в отбора по ръгби. Разнообразието, беше съветвала мадам Делвекио Шварц. Избирай ги различни, принцесо, и ще имаш поне един девственник, преди да умреш. Макар че аз силно се съмнявах Джон Прендъргаст да е девствен.

Фло както винаги ме поздрави с отворени обятия, а аз я обсипах с целувки и прегръдки. И малко сълзи.

— Скъпа, Фло, скоро ще си дойдеш с мен вкъщи — шепнех в ухото ѝ, долепено до моята уста.

Най-голямата усмивка на света цъфна на малките устнички, тя обви ръцете си около мен и ме стисна пламенно.

— Не е глупаче, нашата Фло — отбеляза Джон Прендъргаст без изненада.

— Аутизъм, глупости! — изръмжах аз. — Фло е уникална! Мисля, че Бог е много уморен от кашата, която ние, хората, забъркахме на земята, затова е решил да изобрети нов модел. Говорът е нещо, което ни вкарва в толкова много беди. „Език мой — враг мой.“ Но ако можем да четем мислите си, лъжите и двуличието ще излетят през прозореца. Ще трябва да бъдем такива, каквито наистина сме.

Следващият номер в моя списък за посещения беше сестра Агата, която определено бе подстрила ноктите си и се бе приготвила за битка. Взех решението си, след като видях изражението на лицето ѝ, когато нахлух в нейния кабинет. Но ней дадох шанса дори да си отвори устата, нещастната стара чанта!

— Сестра Топингам, напускам! — обявих. — Днес е сряда и няма да бъда тук целия ден. Ще работя утре и в петък, след което си отивам.

Крякане, крякане, крякане.

— Изисквам две седмици предупреждение, госпожице Пурсел!

— Ще имаш да вземаш, не си познала! От петък следобед ме няма.

Крякане, крякане, крякане.

— Ти си нахалница!

— Нахалството — казах — се увеличава пропорционално и синхронно с финансовата независимост. — Изпратих ѝ една въздушна целувка и излетях от кабинета. Сбогом, сестра Агата!

След което отидох в Бронте с друго такси, за да разкажа новините на моята силно обезпокоена фамилия.

Избрах часа съвсем преднамерено. Татко и братята ми бяха в магазина, вкъщи бяха само мама и баба. Колко жалко, че баба не е майката на баща ми. Тогава щяхме да научим истината. Но родителите на татко бяха преминали в отвъдното — май и мен ме е прихванала тази болест да наричам така смъртта! — преди да се родя. Докато вървах през двора към задната врата, забелязах, че тревният участък, където баба изхвърляше гърнето си, бе отровназелен и сочен. Уили бе навън и се приличаше на слънце.

— Ехо! Пред себе си виждате човек, който се търкаля в пари и не е необходимо да работи! — обявих още от прага.

Мама и баба седяха и обядваха. Хляб, масло, буркан сладко от праскови и чайник. И двете изглеждаха, ох, толкова навъсени!

Предположих, че са обсъждали събитията на Виктория Стрийт 17-в за десети път. Любовна връзка с женен хирург, убийство и самоубийство, изчезнали деца, ненормална дъщеря — това не бе представата за рая за никой родител или прародител.

Когато изчуруликах това, двете скочиха и се разбързаха.

— Искаш ли чаша чай, скъпа? — попита ме мама.

— Да, ама не — казах, отидох до бюфета с чиниите и изкопах скъпоценната бутилка на Уили с тризвездното бренди точно иззад соса „Уорчестър“, доматените консерви и буркана с кафе — смес с цикория.

— Ще ударя една глътка от това. Брендите — докато говорех, си налях малко в кристална чаша „Стюарт“ — е балсам за душата. Попитайте Уили. Знаеш ли, мамо, трябва да пазиш старите чаши от сирене „Крафт“, те са нечупливи и не изглеждат никак зле с тези лалета, изрисувани по тях. — Седнах и вдигнах елегантната чаша към тях. — До дъно^[1], както казва епископът на момчетата от хора.

— Хариет! — изкряка възмутено баба ми. Мама обаче веднага прозря всичко. И се отпусна.

— Значи всичко се изясни — каза тя.

— Така е — отвърнах и им разказах цялата история.

— Хариет Пурсел значи! — въздъхна накрая майка ми. — Чудя се дали е сестра на Роджър? Това ще обясни много неща.

— Ако е сестра на татко, тогава нито той, нито леля Джоан и леля Ида знаят за нея — казах, — но можем да ги поразпитаме. Може би ще си спомнят за някоя странна забележка, направена от родителите им преди години, която те не са проумели. Или за периодични тайнствени отсъствия, случвали се от време на време, за да посетят някое място, произнесено шепнешком. Попитайте леля Ида — тя помни като слон и е първа писта в клюките — типична стара мома.

— Няма ли да съжеляваш, че напускаш рентгена? — попита мама. Бедната мама, тя щеше да е много по-доволна, ако имаше работа, освен домакинстването, но по нейно време това не е било прието. Мисля, че някога, през далечната 1920 година се е опитала да учи за медицинска сестра в „Роял Принс Албърт“, но баба е сложила веднъж завинаги край на тези глупости. Мама е много по-млада от татко. Може би затова и аз харесвам по-възрастни мъже, кой знае? Папи би казала така със сигурност. Но Папи би открила нещо фройдистко дори и в дупката, издълбана в крема на върха на тортата.

— Мамо, до гуша ми дойде от доходна работа — отвърнах. — Работата сама по себе си е страхотна, но хората все едно са излезли направо от Ноевия ковчег. Вярвай ми, нямам намерение да бездействам. Ще имам много грижи — да наглеждам непокорни квартиранти, да се опитам да намеря начин да общувам с Фло и да инвестирам парите ѝ така, че получи най-висока печалба.

— Добре — въздъхна мама, — не е трудно да се види, че си на върха на щастието, скъпа. А щом ти си щастлива, то и аз се чувствам така. — Тя се изкашля деликатно и леко порозовя. — Ами, какво ще стане с доктор Форсайт?

— Какво по-точно? — попитах доста нахално аз. Смелостта ѝ се изпари.

— Нищо, нищо.

На излизане отидох при клетката на Уили, която бе оставена в най-слънчевия ъгъл. От изцапаните му с каша и бренди пера на гърдите разбрах, че все още е на същата диета. Изтънчен вкус имаше тази птица.

— Здравей, мой великолепно приятелю! — изгуках му аз. Той отвори едното си око и ме изгледа.

— Прейдох! — отговори ми.

— Пази се, пич!

Бях на три крачки, когато чух зад гърба си:

— И ти се пази, принцесо!

Обърнах се изумена, но Уили беше задрямал.

Дадох истинско празненство в моята всекидневна — пушена змиорка, картофена салата, зелена салата, шунка, хрупкави френски хлебчета, масло — нито твърдо, нито прекалено меко, около един тон гръцки оризов пудинг и всичкото тризвездно бренди, което можехме да изпием, като се има предвид, че на другия ден всички бяха на работа. Лернър Чусовиц бе на посещение при Клаус, така че също дойде, а аз се обадох на Мартин да доведе лейди Ричард, която пристигна в изтънчено люляково и с червена перука. Мартин, за облекчение на всички, най-накрая се бе предал и си бе сложил изкуствени зъби в стоматологичната болница „Сидни“, които не му струваха нищо, защото бяха изработени от обучаващите се студенти. Пълната със зъби уста го бе променила много. Той е изключително красив, гъвкав като плачеща върба и очарователен като Джордж Сандърс^[2] в отношението

си с жените, които сега се тълпят на ята, за да им прави портрети. Поканих също така Джо адвокатката и гаджето ѝ Бърт, а по-късно пристигна и Джо Драйър от „Пикадили Пъб“ с две бутилки „Дом Периньон“. Чудех се дали да поканя мадам Фуга и мадам Токата, но реших да ги оставя да се попържат в собствения си сос още няколко дни. Частити Уигинс, иначе Целомъдрие, просто се самопокани, след като чу радостните възгласи от прозореца си, така че я накарах да обещае, че ще пази новините в тайна.

— Първото, което смятам да направя — обявих на събралата се тълпа, — са няколко промени в Къщата. По една баня и тоалетна на всеки етаж, прясно боядисани стени, подходящо осветление, нов линолеум и няколко килимчета, нови хладилници и печки, няколко перални машини за пералнята плюс устройство за вдигане на простора. И никакви газметри! Смятам да въведа една декоративна схема, което да направи драсканиците на Фло да изглеждат приемливи — авангардни, ултрамодерни. Може да съм в противоречие с мадам Делвекио Шварц, но ние работим по различен начин. Моят е удобна, модерна и приятна околна среда.

— Това ще бъде трудно — рече намръщено Джим. — Градският съвет не е особено склонен да се правят преустройства.

— Тъй като нямам намерение да уведомявам съвета, Джим, не ме интересува какво мисли той. Ще направя всичко без тяхното знание.

— Братята Вернер! — произнесоха едновременно Папи и Клаус.

— Те могат да направят всичко, което искаш, Хариет — обясни Клаус. — Прекарват тайно разни неща, след като падне мрак.

Значи те бяха. Ето че Фриц и Ото Вернер изплуваха на повърхността. Скъпият господин Хъш щеше да бъде доволен!

— А какво смяташ за празните апартаменти? — попита Боб.

— Ще изчакаме, докато бъдат ремонтирани, сетне ще подбера квартиранти — казах и вдигнах чашата си с искрящи мехурчета. — Да пием за Фло, за мадам Делвекио Шварц и за Къщата!

След като шумът утихна и хората започнаха да се събират на групички, Тоби се присъедини към мен на пода в ъгъла.

— Изненадан съм, че не си поканила Норм и Мърв — рече той.

— Те принадлежат към категорията на мадам Фуга и мадам Токата, Тоби. Ще им кажа, когато всичко е уредено. — Пресуших

чашата си — шампанското не е като трите звезди, и я оставих. — Смяташ ли да ми простиш, че ще взема Фло? — попитах.

Очите му ме галеха, целите червени и пълни с любов.

— Как бих могъл да не го направя? Тя е твоя собствена плът и кръв, както изглежда, а това мога да го разбера. Освен това няма да страдаш заради нея. Старото момиче се представи отлично накрая. Какво място да скрие завещанието си!

Аз се сгуших в него, ръката ми лежеше върху неговата, наслаждавайки се на добре оформените му мускули.

— Щеше да ти хареса как казах на господин Хъш, че съм го намерила скрито в любимия ѝ орнамент.

— Ще ти призная, Хариет, за толкова непокорна, шумна и дива жена, каквато си ти, можеш да бъдеш много умна, когато поискаш.

— Какво е правила мадам Делвекио Шварц не е работа на никого, освен на Къщата.

— Свързах септичната яма — рече той, премествайки кичур коса от челото ми. — Искаш ли да дойдеш в Уентуърт Фолс и да видиш колибата ми през този уикенд?

— И още нещо, пич, и още нещо. Хър-хър-хър!

Папи ми помогна да оправя, когато я помолих, а преди това избутах Тоби навън въпреки протестите му.

— Сега искам да чуя ти какво знаеше — настоях аз. Бадемовите очи се присвиха, розовата уста се изкриви в усмивка.

— Знаех нещичко, може би, но далеч не всичко. Човек винаги трябваше да си прави заключенията от онова, което не казваше, а не от думите ѝ. Знам със сигурност, че от момента, когато ѝ казах за познанството си с Хариет Пурсел в „Куинс“, не ме остави на мира, докато не те доведох. Така осъзнах, че твоето име има някакво значение за нея, но какво, нямах никаква представа. Ако някой е надушил нещо, това е Харолд. Той усещаше, че ти стоиш по-високо в сърцето ѝ, отколкото всички останали, взети заедно, макар че се съмнявам тя да му е казала нещо. Но той я обичаше, бедният човечец, и след почти четиридесет години живот с майка си не можеше да преглътне да дели жената, която бе заела нейното място. Харолд знаеше, че тя те обича още преди да се появиш в плът и кръв, и това го ядеше все повече и повече, докато ви гледаше двете заедно. Мисля, че беше права да се страхуваш от него. Според мен доста време е смятал

да убие теб, а не нея. Сигурна съм, че не е планирал онова, което се случи. Никога няма да разберем какво е станало между тях онази нощ, почти сигурна съм, че тя го е обидила жестоко. Ножът бе на масата, той го е взел и използвал. Но не мисля, че го е планирал.

— Дали е видяла всичко в картите или в кълбото, Папи?

— Ти би трябвало да знаеш по-добре от мен, Хариет. Лично аз съм убедена, че не беше шарлатанка, макар вероятно да е започнала като такава. Можеше да вижда разни неща, особено в картите, когато ставаше дума за Къщата, и чрез Фло, когато ставаше дума за клиентите ѝ. Тези жени се прекланяха пред нея и не се консултираха по лични въпроси. Идваха да я питат, за да информират съпрузите си какво ще се случи на стоковата борса, с парите, как действията на правителството може да повлияят на търговията. Плащаха ѝ цели състояния, което означава, че съветите, който им е давала, трябва да са били абсолютно правилни. И макар да намерихме изрезки, пълни с информация за тези мъже, не открихме нищо за икономика или бизнес.

— Измъчва ме фактът, че тя се подчини на съдбата си така безропотно.

— Мадам Делвекио Шварц вярваше безпрекословно в съдбата, Хариет. Ако нейното време да премине в отвъдното е дошло, тя щеше да го приеме просто и естествено. Всичко започна малко преди Новата 1960 година — тогава Харолд и десетте меча се появиха за пръв път. Още не бе чула името ти, макар че ти се появи в картите в същия миг, в който Харолд и десетте меча. Ти беше нейното спасение — кралица на мечовете и Скорпион с масивната подкрепа на Марс. Каза ми, че ти ще запазиш и спасиш Къщата.

Това е теорията на Папеле Сутама. И аз съм напълно съгласна с нея.

---

[1] Bottoms up — означава също „със задника нагоре“. — Б.пр. ↑

[2] Английски актьор, роден в Петербург, самоубил се в Барселона (1906–1972). — Б.пр. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 10 АПРИЛ 1961

Върнах се от Уентуърт Фолс тази сутрин с влака, като оставих Тоби да продължи строежа си. Също както и за мен, днес е неговият първи ден на независимост. И двамата се разделихме с работните си места миналия петък, без много шум и фанфари.

Когато видях убежището на Тоби, бях удивена. Очаквах да бъде барака, както той го наричаше, а вместо това открих една наистина прекрасна, много модерна малка къща в процес на завършване. На мястото имало изоставена стара къща, обясни ми Тоби, и той извлякъл достатъчно каменни блокове, за да изгради основите, подпорите, подовете и колоните между прозорците, както и няколко вътрешни стени. Парите му стигнали за стъклата, огънатия железен покрив и връзките за закрепване.

— Направих я по подобие на къщата, проектирана от Уолтър Върли Грифин^[1] на върха на кръста в Авалон — каза той, — която принадлежи на Сали Херман^[2]. Нямам нейния изглед към водата, но мога да виждам планините и горите. Красиво е. Харесва ми, че в част от страната има толкова много дървета и никой не е успял да ги изсече, както в старите времена, така и сега благодарение на забраните на правителството.

— Тук ще грее силно следобед — отбелязах. — С всички тези прозорци направо ще се опържиш.

— Направил съм много голяма веранда от западната страна — отвърна той. — Вечерите ще седя навън и ще гледам как слънцето се скрива зад Грос Вали.

Беше построил цялата къща сам, с малко помощ от Мартин и останалите момчета от Крос.

— Аз съм дете на прерията — обясни Тоби. — Там, откъдето идвам, не може просто да повикаш водопроводчика или дърводелеца, или каменоделеца. Научаваш се да правиш всичко със собствените си ръце.

Мястото беше здравата буренясало, но имаше и няколко стари ябълкови дървета, които точно в този момент бяха отрупани с плодове. Направих се на истинско прасе, така че бях много благодарна за течащата вода в тоалетната и септичната яма, която, както ме информира Тоби, бе накарал да работи, като захвърлил в нея един умрял заек. Човек се учи, докато умре!

Ние просто си легнахме заедно, след като ядохме и той измичиниите — някои неща никога няма да се променят, Тоби все още си е най-преследваният от мании и фикс идеи човек. Манна небесна за мен! Аз никога няма да се науча да въртя домакинство. Само малко да готвя.

Чудех се какъв любовник ще се окаже Тоби, а би трябвало да знам. Той е артист, оценява красотата и по някакви причини си мисли, че съм красива. Не, аз не съм, но всичко зависи от окото на другия, както казват хората. Какво ли щяха да кажат мама и татко, когато голотиите на Хариет Пурсел се появят в художествените галерии? Любенето беше приятно, но наистина подозирам, че повече искаше да ме рисува. Разбира се, колкото по-известен става, толкова повече ще губи циничното си око и ще се ограничи в неща, които само големи познавачи на изкуството ще оценяват, поне така си мисля, но нали тъкмо те плащат най-големите пари. Все още харесвам пушешките купчини сгурия по време на буря. И оня портрет на Фло, който ми подари. Така и не нарисува мадам Делвекио Шварц, макар да не дава вид, че съжалява за това.

Тоби се оказа добре окосмен мъж, което щеше да й хареса. Не, космите му не бяха черни като на господин Делвекио, а тъмnochервени. Както подозирах, беше мускулест и силен и изобщо не губеше нищо от това, че не бе висок. Той казва, че това правело гърдите ми достъпни. Аз кръстосвах из плетениците от косми и си пробивах път с езика, знаете къде, хър-хър-хър.

— Но ти не бива да мислиш — казах му, когато взех малката чанта, с която бях дошла, и се приготвих да извърша една разходка от четири мили до железопътната гара, — че ме притежаваш, Тоби.

Очите му бяха тъмни, вероятно защото зората едва се бе пукнала.
— Няма нужда да ми го напомняш, Хариет — отвърна той. — Казах го преди, ще го повторя и сега. В известен смисъл ти много приличаш на мадам Делвекио Шварц. Никой мъж не може да насилва природата.

Добро момче!

Големият парен локомотив точно се бе появил на гарата, когато пресякох моста над линията и се наведох над парапета, при което лицето ми бе обвито от огромни облаци черен дим и сажди. Прекрасният звяр сигурно идеше от Маунт Виктория. Обичам парните влакове, прекарвам цялото пътуване надвесена през прозореца, за да доловя звуците и миризмата на машината, която бута железните пръчки напред и назад и ги движи. Правителството премина на дизелови локомотиви, които са мрачни, тъжни и печални. Никога няма да видиш каквато и да е проява на сила в един дизел. Обожавам демонстрацията на сила, в това число и в мускулите на мъжете.

---

[1] Американски архитект (1876–1937), работел в Австралия. — Б.пр. ↑

[2] Известен художник на пейзажи от полски произход (1989–1993), работил в Австралия. — Б.пр. ↑

ПЕТЪК, 21 АПРИЛ 1961

Днес Фло се върна вкъщи, покатери се по бедрата ми като маймунка, а всички наоколо бяха цъфнали в усмивки. Когато видя дебелата Марселина, се смъкна долу и започна да играе с нея, сякаш всички месеци, прекарани в приюта и психиатрията на „Куинс“ не съществуваха. Сякаш никога не бе драскала с кръв по стената, нито бе скачала през стъклото на затворения прозорец, нито бе принудила иначе добри по душа хора да я връзват с каиши.

Все още съм объркана. Тя говори ли, или не? Разбира всяка дума, която ѝ кажа, но не получавам и най-малкия сигнал или импулс за телепатична комуникация. Надявах се, въпреки всичко, че това ще се случи, след като веднъж се прибере у дома и приеме, че майка ѝ повече не е част от нейния живот. Глупости говоря! Та тя бе приела това още в нощта, когато майка ѝ умря.

Братята Вернер се оказаха истинско съкровище. Те се издържат, като изпълняват нелегално най-различни по-особени дейности и получават възнаграждението за това в брой. Опитът показва, че са компетентни във всички области, така че стигнахме до договаряне. Дадох им безплатно предния апартамент на първия етаж и достатъчно пари в брой за работата, която свършиха и щяха да продължат да вършат за вечни времена. Сега петте къщи на Виктория Стрийт 17 имат двама майстори квартиранти, които ще ги поддържат в добро състояние. Лернър Чусовиц нае моя стар апартамент за същия наем, защото може да опушва своите змиорки в задния двор, без съседите да негодуват. Той вече не е розов. Лернър прави опушените змиорки жълти с черни дървени въглища.

Тоби и аз открихме как да създадем санитарни удобства на етажа, заеман от Джим, Боб и Клаус. Накарахме братята Вернер да отнемат малко площ от Клаус и малко от Боб и Джим. Това място бе в близост до площадката и Ото направи две отделни тоалетни, макар и само една баня. Има достатъчно топла вода, душ и вана. Сложихме изрисувани със зелени папагали керамични плочки на стените —

Клаус е във възторг. Стаята на Тоби е достатъчно голяма. Братята Вернер разшириха, малко кухнята му, добавиха тоалетна и още един параван, за да я скрият, но наемателите на приземния етаж все още трябва да заобикалят, за да стигнат до пералнята. Фриц и Ото изглежда пикаят направо на земята около огромния храст червен жасмин в нашата предна градинка, когато не могат да устискат, но растението не показва никакви признаци на недоволство от богатото поливане с урина, така че реших да не им правя забележка. Само че се налага да парфюмираме цветовете на жасмина във вазите на масите.

Макар че в началото се дърпах, накрая се примирих и взех целия етаж на мадам Делвекио Шварц за мои собствени помещения. С новата боя (главно розова), малко килими във всекидневната и спалните и подходяща мебелировка, престанах да се страхувам. Сигурно във всеки дом са се случвали ужасни неща от време на време, а аз открих непознат комфорт да живея в мястото, което обитаваше тя. Обитаваше. Това е глаголно време, от което не мога да избягам.

Звучи така, сякаш работата е свършена, но не е. Ще отнеме още няколко месеца, така че наоколо все още има много прах от мазилка и гипс. Тоалетни, вани, мивки, печки, душеве и канализационни тръби са разхвърляни из коридорите, докато задният двор е пълен с плочки за стени и под. Братята Вернер просто примъкват голяма част от тях през големите френски врати направо върху предната веранда.

Аз съм щастлива. Сега моето ангелско котенце си е въкщи.

Трябва да отбележа, че любовният ми живот се подреди сам и прекрасно, поне според моя начин на мислене. Уикендите бяха за Тоби. Той и аз се вдигахме и отивахме в Уентуърт Фолс. В бъдеще Фло също ще идва с мен. Тоби не е особено въодушевен от това, но аз му казах, че или и двете, или нито една. Така че ще не ще той се съгласи. Колкото до Дънкан, той... хм. Не е особено доволен.

Дънкан прекарва нощите във вторник и четвъртък с мен. Той постигна споразумение с госпожата, която страда ужасно от проклятието на Хариет Пурсел. Няма пърхот или млечница. Но разви невропатия на краката — не е смъртоносна болест, просто направи живота ѝ непоносим. Истинска мизерия. Мисля, че Дънкан бе малко ужасен от пълната липса на съчувствие от моя страна, но съм снизходителна към него заради факта, че са живели заедно цели петнайсет години. Казах му да ѝ предаде едно съобщение от мен — ако

е почитена и прояви разбиране, и ако не трови синовете му с гадни обвинения по отношение на баща им, ще вдигна проклятието. Тя не може вече да играе тенис, трябва да се движи с бастун и поради липсата на упражнения теглото ѝ скочи до небето. Скоро ще бъде размер XXL, носи ниски обувки и ластични чорапи срещу отоците. Хър-хър-хър.

Относно господин Джон Прендъргаст все още не съм сигурна, така че крепостта още не е паднала. Много мисли крие той, имам силно подозрение, че гледа на мен като на пациент с някаква особена форма на психопатия. Това е големият проблем при психиатрите, никога не могат да се отърват от работата си. Отгоре на всичко той най-вероятно анализира представянето си в кревата. Така че му позволявам от време на време да ме черпи една вечеря и продължавам да го въртя около черницата.

СРЯДА, 17 МАЙ 1961

Ние сме объркани, измамани, смутени. Фло си е вкъщи почти от цял месец и не драска. Навсякъде в моите помещения, както и в общите коридори има прясно измазани до половината стени, купих още моливи към колекцията ѝ и по сто пъти на ден ѝ казвам, че може да рисува и драска колкото ѝ душа иска. Тя кимва, усмихва се, прескача моливите и отива да гледа как работят Фриц и Ото, като им подава пирони, болтове, отвертки, лопатки, мистрии. И винаги правилното нещо, необходимо за работата им. Те са направо очаровани от нея.

Все още се катери по краката ми, сяда в скута ми и си тананика нещо. Мръснокафявите престилчици останаха в миналото, но аз не я карам да обува обувки и дрехите, които купих за нея, са съвсем прости. За Фло цветът е за моливите, макар че повече не ги използва. Напоследък тя идва с мен по магазините, нещо, което никога не е правила с майка си, така че понякога се чудя дали въобще ще открия как действат Фло и Къщата. Моят собствен барометър е самата Фло. Ако тя харесва или се радва на нещо, ние го правим. Тя със сигурност обича уикендите в Уентуърт Фолс, подрежда своето малко куфарче в петък вечер и проверява дали торбата от зебло за Марселина е проветрена. Бедният Тоби! Не една, а цели три жени на главата му!

Превърнах стаята на Харолд в моя спалня, а сложих Фло да спи в старата спалня на майка ѝ. Онази ниша, където бе леглото ѝ преди, сега е шкаф за спалното бельо и справочната литература на мадам Делвекио Шварц. Чудя се дали не се пренесох прекалено далеч от Фло, но за щастие Марселина се погрижи да компенсира това, като се настани в леглото ѝ. Тя спи, моето ангелско котенце, така сладко и безшумно, никога не се върти, не изглежда да има лоши сънища.

Нощните разходки и смехове прекъснаха в момента, в който намерих завещанието, но все още съм далеч от сигурността, че мадам Делвекио Шварц е преминала напълно и окончателно в отвъдното. Когато отидох в стаята на Харолд първата нощ, косата и кожата ми

настръхнаха, а когато затворих вратата, чух тиха въздишка. Не беше нейната, беше на Харолд. Като сбогом завинаги.

Сетне нейният глас каза: „Добре се справи. Браво, принцесо. Чудо момиче!“

Нещо прехвъркна и плесна с крила. Едно от папагалчетата на Клаус. Погледнах го, то ме погледна, сетне кацна на ръката ми и заподскача върху пръста ми, танцувайки весело нагоре-надолу.

— О, слава на небесата! — извика Клаус, когато му върнах птицата. — Моята малка Моузи излетя през прозореца в мига, в който го отворих. Мислех, че съм я загубил завинаги.

— Не се тревожи — успокоих го. — Няма да се отървеш от своята малка Моузи толкова лесно. Нали, Моузи?

Въпреки всичко Фло не драска и това ни разбива отвсякъде. Джим и Боб, Клаус и Папи прекарват часове с нея и моливите, като я придумват и молят. Дори Тоби бе победен от манията за драскане. Той излезе и купи няколко блокчета за рисуване и ѝ показа как да драска по хартията, но тя само ме погледна тъжно и пусна розовия молив, който той ѝ предложи.

ВТОРНИК, 26 МАЙ 1961

Трябваше ни доста време да постигнем взаимно съгласие, но мадам Фуга и мадам Токата най-накрая намериха разрешение, което задоволява всички. Те се придържаха към версията си, че плащали наем само 30 лири на седмица, докато аз последователно пренебрегнах тези твърдения, и това продължи доста време. Но днес се споразумяхме за четиристотин лири на седмица от всяка от дамите, като в официалните тефтери ще бъдат вписвани само тридесет. Въпреки всичко аз ги обичам и нямам нищо против тях. Не може да въртиш най-люксовия бардак в града, да задоволяваш всякакви видове вкусове над и под обикновените, без да бъдеш твърд като чифт стари ботуши. Те са твърди. За кратко се опитаха да дръпнат някои и други конци в съвета, за да ме притиснат и да ми докарат неприятности, но аз просто изпратих на всяка от тях като добро послание по една малка кукличка Купи с набучени карфици в основните отвори, отпред и отзад и третата в устата. Ууха! Посланието бе изтълкувано съвсем правилно и мадамите се предадоха.

Изглежда това ще бъде водоразделът. Днес за пръв път наредих картите, след като Фло си легна, а Къщата потъна в тишина, като се изключи цигулката на Клаус.

Къщата е щастлива. Кралиците на мечовете са добре разположени, също така кралят на пентаграмите и кралят на мечовете. Само пажът на мечовете — Фло, не е точно на място. Сигурно заради драсканиците, трябва да е заради тях. Няма карта с това значение, която да избира като съответстваща на драскането, но всичко започна да се намества, когато излязоха обърнати шест купи. Нещо щеше скоро да се случи. Нещо специално, тъй като съседната карта бе глупакът. Неочаквано посещение? Сетне излязоха три деветки и четири двойки — разговори, кореспонденции, съобщения. О, моля се всичко това да предсказва, че някой ще почука на вратата!

СЪБОТА, 2 ЮНИ, 1961

Настъпи началото на зимата и вали толкова силно, че Тоби и аз трябваше да отложим нашия уикенд в Уентуърт Фолс. Фло и Марселина се разхождат цяла сутрин и изглеждат разочаровани. Предната врата отново е отворена и незаключена, но аз строго им забраних да излизат навън.

Всички се събрахме в моята всекидневна да пием кафе и да планираме какво да стотвим за обяд. Колко е приятно, помислих си, да чувствам как ме облива вълната на доброто съществуване. Благодаря ти, госпожо Делвекио Шварц, че ми даде възможността да бъда тази, която мисля, че съм. Ти си чудо човек, принцесо, чудо човек. О, питам се само кога ще преминеш наистина и окончателно в отвъдното?

Неочаквано Фло престана да търка крачетата си в килима, отиде и взе моливите си, избра от тях бързо като светкавица три и започна да драска по стената. Розово месо, сетне бледо, пепелявосиньо, накрая много тъмночервено.

И аз разбрах.

— Някаква непозната жена със синя коса, облечена в тъмночервена рокля идва по стълбите — произнесох.

Никой не помръдна. Никой не каза нито дума.

Почукване на вратата накара повечето от тях да подскочат. Тоби отиде да отвори. На прага стоеше непозната жена с изплакната в синьо коса и тъмночервена рокля.

— Извинете много — каза колебливо дамата, — търся мадам Делвекио Шварц.

Всички погледнаха към мен.

— Това е тя — рече Тоби, извивайки вежди към останалите, които се изправиха мълчаливо на крака.

— Аз съм госпожа Чарлс Помфрет-Смит — представи се непознатата — и... ами... чудя се дали?...

— Влезте, влезте — поканих я, докато другите се изнизиха навън. — Ужасен ден е навън, принцесо.

— Наистина — отвърна тя, сядайки срещу мен в розовото кадифено кресло, придърпано до ореховата масичка. — Обаче моят шофьор ми държеше чадъра.

— Навременната помощ е неоценима — казах, като потупах кристалното кълбо.

Госпожа Помфрет-Смит се огледа наоколо.

— От онова, което ми разказа Елма Пиърсън, не предполагах, че къщата ви е толкова хубава — възхити се тя.

— Нещата се менят, принцесо, нещата се менят. Ненадейната ампутация изисква нов декор, за да се върнат енергийните потоци към нормалното — отвърнах сладкодумно и напълно неразбираемо аз. — Значи мадам Пиърсън ви изпрати при мен?

— Не съвсем. Според нея мадам Делвекио Шварц е преминала в отвъдното, но аз съм толкова отчаяна, че все пак реших да опитам — рече тя, като свали от ръцете си тъмночервените ръкавици от ярешка кожа.

— Винаги съществува една мадам Делвекио Шварц. Аз съм, хм, така да се каже, второ издание. Това е моята дъщеря Фло.

— Как си, Фло? — попита мило жената.

Фло й се изплези, но не грубо, а по оня начин, по който малките деца се плезят, когато се въртят около краката на мама, опитвайки се да видят непознатия от всички ъгли.

— Какво ви тревожи, госпожо Помфрет-Смит? — попитах. Тя конвулсивно мачкаше ръкавиците си.

— Скъпа мадам Делвекио Шварц, мъжът ми! Имаше възможността да купи едни акции — става дума за производството на някакви смешни малки джаджи, които действат както разпределителните врати за овце, само че не са предназначени за овце, а за електричество, доколкото знам — отвърна твърде объркано тя.

— Какво е това разпределителни врати за овце? — попитах в пълно недоумение.

— Вие вероятно не знаете как разпределят овцете във фермите за клане, но аз знам. Баща ми е търговец на добитък. Вратата се люлее между двата двора за добитък и онзи, който е на нея, може да изпрати овцата в единия или в другия — обясни жената. — След като съпругът ми купи първия пакет акции, не овце, направи известни проучвания и вложи всичко, което има, за да закупи още. — Тя все повече и повече

се вълнуваше, поради което реших, че има опасност шофьорът с чадъра да бъде загубен, заедно с лимузината, която караше, и имението в Пойнт Пайпър.

— Какво ще кажете за чаша хубав чай? — предложих, за да я успокоя.

— О, скъпа, бих искала с удоволствие, но нямам време! — изплака тя. — Трябва да се върна веднага, защото той има предложение за акциите и трябва да даде отговор до два днес следобед. Аз мисля, че иска да ги запази, но всички негови колеги и приятели са на мнение, че ще загуби всичко, ето защо го съветват и настояват да приеме предложението и да продава. — Тя започна да слага ръкавиците на ръцете си и да ги опъва по начин, който щеше да накара лейди Ричард да се разплаче.

— Каква ужасна дилема — казах съчувствено.

— Да! — Опъваше ли, опъваше.

— Онова, което ме учудва, госпожо Помфрет-Смит — подех намръщено, — е защо такъв виден бизнесмен като съпруга ви търси отговора от гадателка. Имам предвид, че вие не сте идвали тук преди.

— Той не знае, че съм тук! — извика тя, като напълно развали прекрасните ръкавици. — Просто остави на мен да взема решението!

— На вас? — бях искрено изненадана.

— Да, на мен! Не знае какво да прави, а когато не знае, оставя решението на мен.

Лампичката най-сетне ми светна.

— Така че, ако вземете грешно решение, да има кого да обвинява.

— Точно така! — отговори нещастно тя.

— Е, ние не можем да приемем подобна несправедливост, принцесо. Нали, Фло?

Фло внимателно избра четири цветни молива от своето хранилище и отиде до стената. Това, осъзнах аз, беше доста хитър трик — вниманието на госпожа Помфрет-Смит трябваше да остане приковано към мен, което означаваше, че трябва да изпадна в някакъв вид медиумно поведение. Транс — със сигурност, мърморене и стенене — определено, но как можех да възпроизведа ектоплазмена^[1] течност? Чрез дъвка и сапун? Ще трябва да направиш проучване, Хариет!

Днес дамата трябваше да се задоволи само с онова, за което се сетих. Облегнах се назад в моя розов стол, въздъхнах и се сгънах надве, като издавах леки писукания. И наблюдавах Фло през полузатворените си клепачи. Тя взе първо тъмночервения молив и започна да драска с него. Това бе госпожа Помфрет-Смит. Сетне направи няколко правоъгълници с вълнообразни ъгли в бутилковозелено. Пари. Много яркожълти кръгчета. Златни монети. И накрая една пирамида от малки точки в светла охра. Една купчинка пясък. Сега, когато вече знам, е лесно. Думите на Фло са цветовете и формите. Когато уменията ѝ да рисува се подобрят, ще бъде съвсем ясно. Но истинското чудо е, че Фло може да вижда верните отговори на всички въпроси, които „моите дами“ задават. Може да види мъката в душата, може да проникне в сърцето на всеки. Може да съзре предстоящо убийство. Моето малко ангелско котенце, моят нов Божи експеримент. Добре, с мен тя е в безопасност. Това беше проумяла мадам Делвекио Шварц. Сега си мисля, че е знаела, че много скоро ще бъде безнадеждно болна и няма да е в състояние да се справи с онова, в което ще се превърне Фло. Затова предаде трудната задача на по-младата и по-добре образованата Хариет Пурсел. Днес осъзнавах защо първата мадам Делвекио Шварц прие своята съдба така безропотно. Ние бяхме тук заради нашето ангелско котенце. Само то наистина имаше значение.

Когато Фло остави моливите, аз простенах и уж се върнах бавно от моя транс. Госпожа Помфрет-Смит ме гледаше сякаш ми бе поникнала още една глава. Точно както ме гледаше Дейвид, точно както ме гледаше и Дънкан.

— Принцесо — произнесох аз, — кажете на съпруга си да задържи своите малки смешни джаджи за цял живот. Онова, което очаква светът, е начин да сортира електрическите овце и електрическите кози. Тези смешни приспособления са истински динамит. — Погалих кълбото. — Силиций! Удивително вещество.

— Абсолютно ли сте сигурна, мадам Делвекио Шварц? — попита ме със съмнение тя.

Не аз, Фло е сигурна, казах на себе. Разпределителните врати за овце бяха транзисторите — наистина едно съвсем ново изобретение, но аз все пък съм технически подготвена. Има няколко медицински апаратури, направени с тях, дори един или два компютъра. Хитрец е

този господин Помфрет-Смит! Беше ясно, че е прозрял някакво предимство в тях, така че може би дните на електронните лампи и термичните емисии са преброени.

Сетне ми дойде друга мисъл в главата: а дали приятелите и колегите на господин Помфрет-Смит не се опитваха да го измамят и да изкупят акциите от него? С други думи, да го преметнат?

В мига, в който си го помислих, Фло взе един граховозелен молив и нарисува нещо с формата на човек, преследван от стрели в отровнажълто. Да, точно така беше. А Фло току-що бе прочела моите мисли и бе отговорила на моя неизречен въпрос. Най-последно! Тя ме допусна до мозъка си и ние станахме едно цяло. Аз съм реабилитирана.

Госпожа Помфрет-Смит все още ме гледаше въпросително, въпросът ѝ продължаваше да виси във въздуха.

— Абсолютно съм сигурна, определено и положително — казах с вътрешно убеждение. — И още нещо. Можете да му дадете един съвет от — използвайте моето име! — от мадам Делвекио Шварц. Един умен мъж не бива да вярва на всичко, което неговите приятели и колеги казват.

— Ще му кажа! Непременно! — Не беше идиотка, нито глупачка тази госпожа Помфрет-Смит. Веднага разбра намека ми. Бледочервената чанта от ярешка кожа се отвори.

— Колко струва?

Направих щедър жест.

— Първия път нищо, принцесо, но оттук нататък ще ви вземам колкото вие дадете.

Да ѝ взема пари днес? По никакъв начин! Със сигурност не! В понеделник имам намерение да откупя две папки с ценни книжа, една за мен и една за Фло, и ще заложим на малките смешни джаджи на господин Помфрет-Смит.

Моята първа клиентка ме гледаше с благоговение и огромно уважение. Сетне очите ѝ се прехвърлиха към Фло, изразявайки само нежното възхищение, което жените проявяват към едно красиво дете.

— Ще ви бъда много благодарна — казах, като се изправих на крака, — ако съобщите на госпожа Пиърсън, че единствената мадам Делвекио Шварц е открила своя бизнес в новото си превъплъщение. Магнитното мю^[2] отново е по-малко от единица и векторните

уравнения са решени. Нещата в Къщата отново са се върнали към нормалното.

Фло и аз я изпратихме по стълбите до верандата, където изчакахме умния шофьор да дойде. Чадърът му бе отворен.

— Ангелско котенце — казах, докато махахме за довиждане на ролс-ройса през дъжда, — хайде да запазим твоите отново възвърнали се способности да рисуваш в тайна. Съвсем скоро клиентите ще започнат да се изсипват отново, хър-хър-хър, а ние не искаме те да узнаят как го правим, нали? Мадам Делвекио Шварц трябва да остане уникална, тя е твоята защита от света, който все още не е готов за теб.

И в този миг сякаш видях какво стана в нейния мозък — първо се появиха замъглените очертания на мебелите в приюта и болницата, връхлетя я шок от болка, сякаш се хвърли върху нещо, което експлодира, разсипаха се милиард стъклени късчета от счупен прозорец, появиха се загрижени, но неприятелски и неразбиращи лица надвесени над нея. Но всичко това беше нищо пред любовта, която тя изпитваше към своите две майки, двете госпожи Делвекио Шварц. Разбрах го.

Тя ми се усмихна и кимна енергично. Да, наша тайна.

— Чудя се — попитах я, като сложих ръка на вратата — дали първото издание някога ще си отиде? Дали ще премине завинаги в отвъдното? Какво е твоето заключение, ангелско котенце?

Фло взе три молива — жълт, син и зелен от джобчето на престилката си и нарисува едно какаду и един папагал върху чисто бялата стена между 17-в и Къщата. О, Боже! Мадам Делвекио Шварц никога нямаше да си отиде!

---

[1] Субстанция, за която се предполага, че изтича от устата на медиумите. — Б.пр. ↑

[2] Магнитна проникваемост. — Б.пр. ↑

Издание:

Колийн Маккълору. Безмълвният ангел

Преводач: Таня Виронова

Редактор: Олга Герова

Художествено оформление на корицата: Петър Христов

Компютърна обработка: Иванка Нешева

ИК „БАРД“

ISBN 954-585-633-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.